

Na titulní straně foto z archivu Marka Novotného

Reportáže

Posvátné místo činu.....2-5
Největším problémem jsou vloupáčky do aut.....20-23
Asterix, Obelix a děti policistů.....44-47

Otázky pro...

plk. Ing. Pavla Koláře,
náměstka ředitele KÚ Praha – ENFSI.....6-7

Ze zahraničí

Rusko: Milice mění název.....10
Přístroj dokáže číst myšlenky.....11
Prezident Medveděv ohlásil utahování šroubů.....12
Jakub Village.....12-13

Případ skončil po dlouhých měsících

Minizákrok s fatálním následkem
nebo víkendová smůla?.....14-15

Charita – adopce

Cizina v Ústí adoptovala Petera z Ghany.....16

Internet

Našli jsme pro vás na internetu (34).....17

Nové zbraně

Třiaosmdesátkám odzvonilo.....25

Optika

Zaměřovače pro útočnou pušku.....26-27

Portrét

Zastavil se těsně pod vrcholem.....28-29

Zbraně a policie

Zbraně a bezpečnostní materiál.....30-31

Z krajů

Policisté naplnili heslo „POMÁHAT A CHRÁNIT“...32
Po prevenci diskotéka32
Valná hromada VIP Clubu IPA v Rumburku.....33
Hold pohybu a předcházení zločinnosti.....33
Hračky pro děti.....34

Křížky u silnice

S drogou v krvi bez svědomí v hlavě.....35

Z policejních archivů

Past.....36-37

Případy majora Zahrádky

Vražda v kině METRO.....38-39

Prevence

Projekt „Než naliješ skleničku“.....41

Čtenářské soutěže

Poznej popisované město.....24
Velká soutěžní křížovka.....42
Deset minut s paragrafem.....43

Příloha

Úvod do evropského práva pro policisty.....I-XI

POSVÁTNÉ MÍSTO ČINU

(Str.2-5)

U POLICISTŮ V ĎÁBLICÍCH

(str. 20-23)

TŘIAOSM- DESÁTKÁM ODZVONILO

(str. 25)

PROJEKT: „NEŽ NALIJEŠ SKLENIČKU“ (str. 41)

MEZINÁRODNÍ WORKSHOP (str. 18-19)

PREVENCE
SE MUSÍ VYPLATIT

ZAMĚŘOVAČE PRO ÚTOČNOU PUŠKU

(str. 26-27)

ASTERIX, OBELIX A DĚTI POLICISTŮ

(str. 44-47)

Měsíčník POLICISTA vydává MV ČR, odbor prevence kriminality

Ředitelka: Mgr. Jitka GJURIČOVÁ

TISKNE: Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha-Chodov.

REDAKCE:

šéfredaktorka Mgr. Dagmar LINHARTOVÁ Grafická úprava a reprodukce: Kristina Pokorná

Příjem inzercí v redakci: tel: 974 841 814, 817, 613, 684. Inzeráty zasílejte na adresu redakce v tiskovém PDF, nebo JPG, v barevnosti CMYK. Za obsahovou náplň a případné textové chyby v zaslaných inzerátech v elektronické podobě redakce neodpovídá.

Sídlo redakce: Olšanská 4, 130 00 Praha 3. Poštovní adresa: nám. Hrdinů 4, 140 00 Praha 4
Tel: 974 841 814, fax: 974 841 094, e-mail: redakce@mvr.cz,
<http://www.mvr.cz/clanek/casopisy-policista.aspx>

MK ČR E 5199 ISSN 1211-7943

Informace o předplatném, objednávky policistů a veřejnosti vyřizuje Tiskárna Ministerstva vnitra, s. p. o. obchodní úsek, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4-Chodov
tel.: 974 887 334, 335, 341, fax: 974 887 333, e-mail: pavel.komarek@tmv.cz Objednávky veřejnosti a zahraničních zájemců vyřizuje: Předplatné tisku, s. r. o. Obchodní úsek Hvoždanská 5-7 CZ – 148 31 Praha 4 Roční předplatné činí 360 Kč Předplatitelům zasílá Jindřich Matouš, distribuce tiskovin. Redakční uzávěrka 17. 9. 2010. Číslo 10/16. ročník vychází 12. 10. 2010.

Podávání novinových zásilek povoleno: Českou poštou, s. p. Odštepňý závod přeprava, č. j. 23/96, dne 3. 2. 1996. Nevyžádané rukopisy, fotografie a kresby se nevracejí. Za původnost a pravdivost odpovídá autor. Některé příspěvky budou uveřejněny i v počítačové síti internet.

Tiskárna nezodpovídá za nekvalitní výtisků nekvalitního obrazového materiálu dodaného redakci, fotografií od externích spolupracovníků redakce a archivních materiálů z policejních spisů.

Na křižovatku lesních cest přijíždí starší muž na motocyklu. Už zdálí zahlédl mezi stromy desítky černých uniforem. Co se to děje? Vzápětí jeho obličej ztuhne úlekem – mezi prvními stromy, v prostoru ohraničeném policejní páskou, leží bezvládné tělo... Mrtvola!

POSVÁTNÉ MÍSTO ČINU

BBC není mezi zasvěcenými pouze zkratka pro světově uznávané mediální impérium. Může znamenat také Branně-bezpečnostní cvičení Kriminalistického ústavu Praha. Letos se už konal šestý ročník. Pár jsem jich absolvoval, některé byly ve znamení transportu v helikoptě, jindy pluly po Berounce rafty...

Základem ale vždycky bylo a je ohledání místa činu. Právě v Hřešihlavech nevěřili projíždějící vodáci svým očím, když uviděli na trámu policejní budovy pohupujícího se viselce – a pod ním trávili kriminalisté kávovou siestu... Aby ne, když oběšenec byl kvalitní figurína!

Jaký bude scénář?

Na vrtulníky nebo rafty nejsou letos prostředky. Beztak šlo jen o ornament, o formu, obsahem – jak už bylo řečeno – je místo činu. Napovídá tomu i scénář BBC 2010. Autoři základního námětu JUDr. Vladislav Černý a Ing. Radomír Pedlík vycházeli z požadavku padesáti procent odborné přípravy a padesáti procent služební přípravy. Po konzultacích s vedením KÚP a příslušnými lektory dospěl scénář k této podobě:

Identifikace lidských pozůstatků (včetně vybraných úkonů ohledání místa nálezu). Půjde jednak o kosterní nález, za druhé o ohledání místa nálezu většího počtu lidských obětí, seznámíme se s ukázkami metody pachové identifikace. Služební příprava (teoretická i praktická) bude dále ve znamení pěšího přesunu v neznámém terénu za pomoci GPS, spolu s ukázkami sebeobrany, použití donucovacích prostředků a použití první pomoci.

Důležitý team-building

Téměř sedmdesát účastníků přivítal v aule Školického střediska PP ČR v Balkově na Karlovsku ředitel Kriminalistického ústavu plukovník JUDr. Emil Vančo.

Šestý ročník BBC je pro nováčky první –

a kdo ví, jestli taky ne poslední, připouští pesimistickou variantu ředitel. Nikdo neví, kam a jak se promítnou chystaná úsporná opatření... Plk. Vančo oznamuje rozdělení frekventantů do tří smíšených družstev, zmiňuje se o posílení fyzické zdatnosti, o prospěšnosti budovat to, čemu se odborně říká team-building.

Vzápětí se představují nováčkové. Je to užitečná a sympatická forma, KÚP je tvořen dvěma budovami s dvory a mnoha zákoutími, mnohdy ne nepodobným foglarovské Tajemné Rásnovce či Stínadlům. Snadno se vám může stát, že někde na schodech potkáte neznámou tvář – a nepůjde o návštěvníka...

Po stručné vizitce noviců si bere slovo plk. Mgr. Luboš Kothaj, který nese na svých bedrech vůdčí tíhu letošního BBC. Seznamuje účastníky s programem prvního dne, zaměstnání bude převážně teoretické, před zítřejším „pochodem“ mezi třemi pracovními stánky je třeba načerpat hodně poznatků.

Píseň šampiónků

Hned první přednáška je logicky věnována bezpečnosti práce, přesně tomu, jak se v průběhu BBC vyvarovat úrazu a dalším zdravotním nepříjemnostem. Lektor Vladimír Šumský se vyrovnává s nut(d)nou zátěží se ctí. Na závěr zařadí jako bonus projekci sestříhu nejruznějších zahraničních (možná i tuzemských) sportovních, tělovýchovných a tanečních srážek, pádů, ba přímo držkopádů – do čehož zní zkreslené, jakoby šmoulími hlasy zpívané *We are the champions*...

Pak se postaví ke stolu přednášejících hned dva zaměstnanci KŘP Plz. kraje, konkrétně mjr. Bc. Stanislav Beníšek a nprap. Václav Cíglar, pracovníci odboru služební kynologie a hipologie. Řeč je nejprve o historii snímání a identifikace pachové stopy, o stáží Čechoslováků v NDR v roce 1970. Už o čtyři roky později vzniklo v Břežanech u Prahy pracoviště, kde začaly probíhat školící kurzy.

Jestliže tehdy mělo získávání pachových otisků operativní, ještě spíš utajený charakter, dnes se policejní kynologové exkurzím z civilního světa nebrání. „Krátký dokument si u nás natočila televize Nova, v příštích dnech zas přivítáme jednu paní advokátku,“ říká s nadhledem mjr. Beníšek.

Řízená střela

Tato otevřenost je nasnadě – jak význam odorologie stoupá, šíří se – proč asi? – stejným tempem báhorky o manipulacích s pachovými konzervami, o vystresovaných zvířatech, kterým „nenápadně“ dávají povel krátkým vodítkem jejich pánové, to aby pes „pochopil“, na kterém místě musí zalehnout, kterou stopu musí označit...

Televizní dokument o služebních psech je očekávanou, nicméně dobře natočenou mozaikou. Nemůže chybět skotačící a mazlivé štěňátko, pohled na ně rozehrřeje snad i to nejokoralejší srdce. Další ukázka je mnohem větší „dráma“: pachatel prchá před policisty, už nasedá do auta, už sedí za volantem...

Laik by si řekl, že přestupník zákona má vyhráno. Nemá! Vzápětí balkovskou aulou totiž uznale zašumí: „Ty jo!!!“ Na plátně s videonahrávkou totiž běží k autu pes. Jako řízená střela a účtyhodným skokem prolítne otvorem po staženém oknu vedle sedadla spolujezdce! Vzápětí dobíhá zasahující policista, otevírá dveře, tahá ven psa – ale ten stále ještě svírá neuprosně ve svých zubech pachatele. Taková pohádka o řepě v tarantinovském balení.

Zvíře si hraje

Další pes hledá úspěšně výbušninu. A na závěr přicházejí pachovky, tedy akt určení identity mezi srovnávací pachovou konzervou a stopou zajištěnou na místě činu...

Ústřední postava – čili vystresované zvíře na krátkém vodítku? Omyl, pes na prověšeném vodítku je uvolněný, baví se hrou, vrtí ocasem ve snaze udělat svému pánovi

Práce na místě NEHODA probíhala v lijáku, policisté toho namluvili jen o trochu víc než „nebožtíci“

S GPS je to jako s ohněm: Dobrý sluha, ale zlý pán

Příhodnou vzdálenost od útočníka představuje obráncova natažená paže

Jak dostat člověka v bezvědomí do stabilizační polohy?

radost... Velmi poučné pro televizní diváctvo i pro advokaci, řekl bych.

Během přednášky hovoří zkušený praktik mjr. Benšek o svém vztahu k místu činu, o zásadách, které si někteří mladší policisté ještě zdaleka neosvojili: „Místo činu je posvátné. Podle toho se na něm musíme taky chovat. I proto vznikla stará kriminálně-poučková: *Na místě činu měj oči a uši otevřené, pusu zavřenou a ruce strč do kapes!*“

Žlutá versus růžová

Plk. Mgr. Petr Bendl přednáší o ohledání místa nálezu s větším počtem obětí. Jejich příčinou a zdrojem bývají dopravní nehody, teroristické činy a samozřejmě i přírodní katastrofy. Počet mrtvých, který rozhoduje o použití slova „hromadný“, není exaktně stanoven, mezinárodně jsou ale tak chápána neštěstí nad deset obětí.

„Pokud budete pracovat jako člen DVI-týmu, musíte se vedle vší odbornosti obrnit taky psychicky. Procházíte totiž územím, kde

leží mrtvoly a části těl, do toho hlasitě sténají zranění, pláčou děti...“

Proces identifikace je ve znamení srovnávání získaných údajů *ante mortem* a *post mortem*. Na žluté a na růžové záznamové kartě se v případě úspěchu prolínají daktylky, stav chrupu, vzorky DNA, ale taky zajištěné předměty jako oděv, hodinky, šperky.

Slovo „rasa“ v příslušných dotaznících zaznělo rigidním ochráncům lidských a dalších všech možných práv – jak jinak – rasisticky. Doporučovali slovo „plemeno“. Termín se, naštěstí a zatím, neujal. Plemeno je vhodné pro plnokrevníky nebo dojnice, nikoli pro člověka. Třebaže v dávné minulosti vlastenečtí kronikáři horlili o škodícím „plemeni“ Sasíků či Bavorů, nestydíme se za svou rasu a mějme v přízni ty druhé.

O věcech posledních

Závěrečná přednáška by měla být nejchmurnější, neboť se v ní účastníci BBC fundovaně seznamují s jednotlivými fázemi rozkladu lidského těla. Nicméně pplk.

RNDr. Daniel Dvořák zdárně téma odlehčí: vede svou přednášku tónem, oscilujícím mezi zaníceným cimrmanologem a rozšafným řečníkem v krematoriu...

Takže se posluchači chvílemi ošklíbají (proces zmýdelnění), chvílemi se pobaveně smějí (dr. Dvořák se s vážnou tváří omlouvá, že z technických důvodů budou muset účastníci ztřeššího praktického cvičení oželet mrtvoly ve fázích nafouknutí či destrukce unikající hnilobou).

Pár zajímavostí na závěr? Pokud vás na otevřeném moři sežere žralok, může trvat i tři neděle, než vás stráví... V 80. letech minulého století byly nalezeny na britských rašeliništích zachovalé kusy více lidských těl. Šlo o řádění nějakého masového či sériového vraha? Zkoumání prokázalo, že jde o pozůstatky z dob před našim letopočtem či na jeho začátku – rašelina má schopnosti ideální konzervace.

P. S. k prvnímu dni: Večeře, posezení u baru, zpěv a kytara, sledování televizního fotbalu. Některým fanouškům Sparty zrůžo-

Pes, specialista na vyhledávání lidských ostatků, měl brzy jasno: Tady!

Zatíší před nástěnkou aneb „V kterém družstvu jsi?“

věly tváře: po žilinském Waterloo jejich tým už zase jednou vyhrál.

Jak po silnici?

Druhý den začíná logicky snídání, *fasujeme* i studenou stravu místo oběda. Za okny auly ještě slibně svítí slunce, před budovou už na frekventanty, nastupující do dvou autobusů, drobně prší. Přesunujeme se na místo, odkud se ve třech týmech rozptýlíme na různá stanoviště.

„Na silnici – párkrát po ní dneska ještě půjdete – si počítejte jako policejní útvar,“ nabádá plk. Kothaj. „Když proti vašim předchůdcům jelo auto, část jich uskočila doprava, část doleva, uprostřed zůstal chlap s igelitkou! Vypadalo to fakt divně!“ Smějeme se té představě – nicméně slova padnou na úrodnou půdu. Pokud nás v příštích hodinách bude míjet nebo předjíždět vozidlo, vzorně se seskupujeme na příslušnou stranu silnice.

Jdeme pěknou polní a pak lesní cestou, vlastně naučnou stezkou, všude spousta zeleně a zajímavých lesních partií. Malé houby, omývané čím dál hustším deštěm, nejdou pro svou pestrost objektivům fotoaparátů.

Pracoviště Nehoda

Docházíme k prvnímu místu praktického zaměstnání. Co se tu vlastně stalo? „Pilot, přelétající nad zdejší loukou, oznámil policii, že zahlédl nehybná těla,“ oznamuje lektor plk. Bendl. Naším úkolem bude tato těla najít, zaměřit jejich polohu, zadokumentovat vše plánkem a fotograficky, pokusit se najít předměty, které mohou napomoci identifikaci, a v neposlední řadě vyplnit příslušný protokol.

Po cestě podél louky vytváříme rojnicí. Třímáme dlouhé tyče na označení nálezu, odhodlaně vstupujeme do vysoké mokré trávy. Kdo nemá policejní „kanady“ nebo kvalitní goretexy, ten je až do okamžiku návratu do Balkové ztracen – přesně řečeno bude mu čvachtat v botách.

Zanedlouho zjišťujeme, že na prostoru několika desítek metrů, většinou u kupek zmoklého sena, leží různé poházeny mrtvolky muže, ženy (pod tělem leží OP na jméno For-

manová, ale moc si už podobná není) a dvou dětí.

Jako v detektivce

Jsou to jen figuríny, nicméně situace má šmrnc expozice zajímavé detektivky: Proč ti lidé zemřeli? Co bylo příčinou rodinné tragédie? Na louce není havarované vozidlo, nejsou tu kusy roztržitého letadla, na tělech nevidíme zranění. („Dřív jsme si pomáhali kečupem, ale ukázal se jako příliš agresivní, figuríny leptal a ničil,“ glosuje plk. Bendl.)

Jenomže naším úkolem není suplovat práci mordparty, ale zadokumentování místa nálezu. Vyrovnáváme se s úkolem se ctí a míříme na další post. Času je zdánlivě dost, na pracoviště nesmíme vsoupat v časovém předstihu, trpěny nejsou ale ani „přesčasy“, to hned hrozí penalizace!

Prší s přestávkami, do toho se občas a jen na chvíli ukáže slunce. Kdosi to nazve trefně „demo“, pouhou neplacenou ukázkou, jak by mohlo být hezky, kdyby se sluníčku chtělo. GPS nás vede nádherným lesem, zeleň mechu je v kontrastu s černí četných a velkých balvanů.

Pomáhat a chránit

Ano, GPS nás vede neohrožené k cíli, jsme už nedaleko stanoviště, ale v cestě nám jaksi vadí nebezpečně vyhlížející bažina. Dva odvážlivci se přesto prodírají vpřed...

„Jéje, tam radši ani nechoďte, je tam močál,“ varují je dobromyslně postarší manželé, procházející lesem s houbařskými košíky v ruce. Nejspíš mají pravdu. Říkám si, že je to *Pomáhat a chránit* naruby. Nebo jde už o *community policing* ve stavu ideálu?

Dvě minuty před vypršením limitu docházíme na druhé stanoviště. Dělíme se tu na dvě družstva, která si postupně „prohodí“ ukázkou zdravotvědy a první pomoci s ukázkou sebeobranu a použití donucovacích prostředků.

Pracoviště Andula

Andula je torzo člověka, busta ženy, kterou budeme oživovat. Kapitán Zdeněk Musil

hovoří o vyprošťování zapadlého jazyka. Kdysi užívané, zbytečně drastické připíchnutí jazyku ke tváři se stalo přežitkem, současné poznatky jsou takové, že stačí řádně zaklonit nedýchajícímu člověku hlavu – a dýchací cesty se náležitě uvolní.

Do plic vpravujeme zraněnému jen zbytkový vzduch. Vdechující plíce veslaře by svou osmilitrovou kapacitou nejspíš zdevastovaly dvoulitrové plíce člověka starého, kuřáka, prostě jedince s výrazně menší kapacitou konzumace vzduchu.

Učíme se, jak dostat jedince v bezvědomí do stabilizované polohy. Jde o důmyslnou sérii „chvatů“, trochu to připomíná judo v ne-waze, tedy v boji na zemi. Faktem je, že je to chytré a vykoumané, že i silově slabší žena dostane do potřebné polohy bezvládného metrákového chlapa.

Jak vykrýt úder?

Lektoři mjr. Mgr. Jiří Herda a kpt. Mgr. Petr Mášek nám ukazují základní postavení v situaci „muž proti muži“. Distanc, udržet si potenciálního soupeře, prchlivce, násilníka, chce to vždycky distanc, aby nás ten druhý svým útokem nepřekvapil – postačí vzdálenost natažených rukou, kterými atak odrazíme.

„Zažil jsem už mnoho dotazů, jak vykrýt první ránu, jak si poradit s prvním útokem. Taková přednáška by byla hodně dlouhá a ještě spíš nemožná. Komplexní rada neexistuje. Čím víc trénujete, čím víc toho umíte, tím víc cítíte pokoru. A to je dobře – zůstáváte aspoň pořádkem ve střehu,“ říká mjr. Herda.

Přesunujeme se na třetí pracoviště. Procházíme vesnicí, zdejší děti tolik *policajtně* pohromadě ještě asi neviděly. „Co tady děláte? Vy se učíte značky, že jo?“ ptá se jeden smělec. Odpovídám mu, že sbíráme zlobivé děti do pytlů a umísťujeme je do polepšoven... Nicméně na dotyčném chlapečkovi žádný strach nebo psychickou újmu nevidím. Tahle generace nás jednou pěkně vypeče!

Pracoviště Kostra

Křížovatka les s malou zarostlou mýtinou posloužila pro pracoviště Kostra. Nejdřív sledujeme ukázkou psa, specializujícího se na

Zkušený kriminalista major Beníšek hovoří o místě činu

Solidně zařízená balkovská posilovna nezela prázdnotou

vyhledávání lidských ostatků. Psodod major Bc. Stanislav Voráček s ním absolvoval zhruba 100 výjezdů, zatím se stoprocentní úspěšností.

Obcházíme tři neuralgická místa ohledání, už orámovaná policejní páskou. Prvním je tzv. mělký hrob, podle legendy ho objevil houbař. Musel to být pro něj šok, vždyť těsně u houby trčí ze země kostnaté prsty. Jako by říkaly: *Ta houba je moje!* Lektor pplk. RNDr. Dvořák klade důraz na horizontální odstraňování zeminy, sveřepé tahání kostí kolmo vzhůru je neodpustitelnou školáckou chybou.

Odkrývání zeminy přinese nález lebky a holenní kosti. Do pečlivě zdokumentovaného protokolu tak přibývají další řádky. Stejně jako u vedlejšího nálezu, kde zvěř vyhrabala čtyři kosterní pozůstatky. V třetím ohraničeném prostoru leží na lesní půdě čerstvá mužská mrtvola. U pravé ruky se válí láhev od piva... Chtělo by to trochu soucitu, já vím, ale já chlapovi spíš závidím suché boty.

Na křižovatku přijíždí starší pán na motocyklu. Jeho tvář prodělá několik výrazových změn: zvědavost, úlek a naposledy úsměv – to když pochopil, že mrtvola nikdy nepatřila mezi živé. To už je úděl figurín.

Kdo byl nejlepší

Třetí den je ve znamení sportovního dopoledne. Turistika, volejbal, stolní tenis, posilovna... Sportovnímu výdeji kalorií odpovídá vydatný oběd, hned po něm nastupují družstva před budovu a vyslechnou si spokojené hodnocení ředitele KÚP i těch, kteří měli organizaci BBC na starosti.

Vše proběhlo na výbornou, snad s jediným úsměvným zádrhelem: na pracovišti Nehoda se ohledavači z jednoho družstva změnili v záchranáře a pokusili se – údajně úspěšně – jedno z těl oživit.

Každý z frekventantů dostává osvědčení o tom, že zdárně absolvoval BBC 2010. Družstva se na nástupišti

mezi sebou tradičně škorpí, které z nich bylo JASNĚ NEJLEPŠÍ. Ale nic ve zlém, poznámky jsou vtipné a v přátelském duchu. Inu, team-building.

Viktorín ŠULC
Foto Dušan HRAZDÍRA

Plukovník JUDr. Emil Vančo zhodnotil na závěr průběh BBC

Jdem dál, jdeme vpřed, jdeme od Anduly ke Kostře!

...plukovníka Ing. Pavla KOLÁŘE, náměstka ředitele Kriminalistického ústavu Praha

Evropská síť forenzních institucí – ENFSI (European Network of Forensic Science Institutes) je organizace, která sdružuje evropské státní (neprivátní) forenzní instituce nebo kriminalistické ústavy. Vznikla v říjnu 1995, po dvouletém přípravě období, z podnětu ředitelů několika západoevropských kriminalistických znaleckých institucí. Cílem ENFSI je dosáhnout stavu, aby všechny evropské kriminalistické znalecké instituce pracovaly na přibližně stejné úrovni, tj. aby užívaly stejné technologické postupy, metody, přístrojovou techniku a spotřební materiály a aby byl v jednotlivých kriminalistických laboratořích zajištěn proces managementu kvality.

nikoliv na instituce, takže členem byl tehdejší ředitel Jan Hlaváček a ústav šel za ním. Později bylo členství z individuálního změněno na institucionální z důvodu, že se organizace rychle začala měnit z klubu na profesionální organizaci.

Co je hlavním smyslem toho, proč byla organizace ENFSI založena?

Jde o dosažení stavu, kdy znalecké posudky vypracované v kterékoliv laboratoři budou akceptovatelné u všech soudů v Evropě. Podstatná je spolupráce odborníků, kterou ENFSI zprostředkovává. V současné době je vytvořeno celkem šestnáct expertních pracovních skupin.

kých ústavů téměř celé Evropy. Co se na nich odehrává?

My jsme do ENFSI vstoupili v roce 1998 a snažili jsme se být aktivním členem této organizace. Ještě v témže roce jsme v ČR uspořádali zakládající setkání pracovní skupiny počítačové analýzy. V roce 2001 jsme uspořádali zase-

ENFSI

Plk. Ing. Pavel Kolář, CSc., je v Kriminalistickém ústavu zodpovědný za mezinárodní styky a výzkum. K organizaci ENFSI nám řekl:

Evropská síť forenzních institucí je organizace sdružující kriminalistické ústavy z celé Evropy, čímž není myšleno jen EU, ale skutečně celá Evropa od Portugalska až po Ural. Ve svých počátcích byl vlastně takovým klubem několika ředitelů, nejprve jich bylo, tuším, jedenáct, kteří byli u vzniku, a postupně, hlavně na konci 90. let, došlo ke stabilizaci této organizace a k velkému zájmu o členství a připojení se dalších zemí, které nebyly dosud zúčastněny. Má to své hlubší historické kořeny. Když náš ústav přistupoval k mezinárodní spolupráci v 90. letech minulého století, měl za sebou již několik mezinárodních sympozií východního bloku, která se dříve pořádala, kdežto na západě taková spolupráce příliš nefungovala. V západních zemích byl v té době dost rozdílný vývoj v jednotlivých zemích, proto z jejich strany vznikla snaha o konsolidaci spolupráce. Bylo zajímavé, že už kolem 90. let začaly vznikat pracovní skupiny odborníků, např. v oblasti zkoumání textilních vláken, laků, v oblasti genetiky, které fakticky předběhly své ředitele, a začaly se scházet a vyměňovat si informace. Boom organizace ENFSI nastal v roce 1998, kdy vedle polského kriminalistického ústavu z Krakova a vedle kolegů z Bratislavy jsme vstoupili do ENFSI i my jako Kriminalistický ústav Praha. Tehdy ještě bylo členství omezeno na osoby,

Hlavním cílem organizace je udržovat úroveň evropské kriminalistiky, neboli forenzních věd, na předním místě ve světě. Proto je používáno několik

nástrojů. Je to především výměna zkušeností, vzájemné testování, a co je důležité, to je vysoká snaha zajištění kvality práce. Snaha se promítla do přijetí mezinárodní normy ISO/IEC 17025 jako normy pro systém managementu kvality kriminalistických laboratoří. Podle ní má být každá z členských institucí akreditována. Organizace ENFSI má své sídlo v Holandsku, kde je její sekretariát.

Můžete jmenovat některé obory, ve kterých se experti setkávají na evropské úrovni?

ENFSI zajišťuje činnost Evropské akademie forenzních věd, která organizuje každé tři roky konferenci evropských kriminalistických expertů za účasti až tisíce odborníků. Existuje 16 odborných skupin v různých oblastech, jako je genetika, daktyloskopie, balistika, textilní vlákna, laky, lidé se setkávají v oblasti audioexpertizy, zkoumání ručního písma, zkoumání dokumentů. Vedle toho existuje skupina tzv. digitálního zobrazování, která se zabývá využitím počítačových zobrazovacích metod, skupina odborníků pro povýbuchové zplodiny, požáry a v neposlední řadě je to i skupina odborníků zabývajících se místem činu, která se trochu vymyká charakteru ostatních pracovních skupin. Na tato setkání jezdí zástupci jednotlivých odborných laboratoří, náš ústav je zastoupen v 11 z jmenovaných 16 pracovních skupin.

Konference ENFSI jsou tedy významným setkáváním zástupců kriminalistických

Obraz italského mistra z přelomu šestnáctého a sedmnáctého století byl před dvěma lety odcizen na Ukrajině. I díky českým detektivům je nyní opět ve správných rukou. ÚOOZ si připsal výrazný podíl na záchraně památky nevyčíslitelné kulturní hodnoty.

Obraz „Zajetí Krista nebo Políbek Jidáše“, který namaloval italský malíř Michelangelo Merisi da Caravaggio, mohli ještě před dvěma lety obdivovat návštěvníci muzea Východního a Západního umění v Oděse. Poslední červencový den roku 2008 však byl obraz z muzea odcizen. Jeho cena byla odborníky vyčíslena řádově na částku sto milionů amerických dolarů. Jeho kulturní hodnota je však nevyčíslitelná a není proto divu, že pátrání po zlodějích i samotném kulturním skvostu se rozběhlo nejen na Ukrajině.

ČESKÝ DETEKTIV ZABODOVAL

Díky kvalitní operativní činnosti a úzké mezinárodní policejní spolupráci se začátkem letošního roku začaly rýsovat konkrétní poznatky k možným pachatelům krádeže. Na základě všech dostupných informací detektivové ÚOOZ označili jako hlavní podezřelé trojici mužů z bývalého Sovětského svazu. Detektivové ÚOOZ zjistili, že odcizený obraz by se měl nacházet na blíže neurčeném místě na území České republiky, SRN nebo Nizozemska a že se jej pachatelé budou snažit prodat, neboť již mají kupce, který projevil o obraz značný zájem. Další, velmi konkrétní a cenná informace, kterou se detektivům podařilo zjistit, hovořila o tom, že k prodeji samotného obrazu by mělo dojít

dání ENFSI v Praze. V mezidobí jsme uskutečnili více než deset jednání různých pracovních skupin, uspořádali jsme různé semináře pro členy ENFSI. Určitě se nemáme za co stydět, jsme dostatečně aktivní, minulý ředitel byl jeden čas šéfem projektového týmu komunikace na úrovni ředitelů, kde dostal za úkol nastavit strategii komunikace. Vše vyvrcholilo tím, že jsme v letošním roce znovu po devíti letech uspořádali zasedání ENFSI v Praze. Do Prahy přijelo 53 ředitelů kriminalistických a forenzních institucí z 32 evropských zemí. Vlastní jednání představitelů ENFSI probíhala pod vedením předsedy organizace Jana de Kindera z Belgie. Hlavními tématy byla otázka interpretace výstupů znaleckých posudků, plán realizace projektů z dotací EU, oblast zlepšení kvality práce, budoucnost a další rozvoj činnosti ENFSI.

Konference v Praze byla svým způsobem přelomová. V roce 2009 se podařilo získat prostředky z EU, z tzv. programu Prevence a boje proti kriminalitě, kde je část určena monopolním organizacím, tj. takovým, které jsou jedinečné v dané oblasti. Finanční prostředky využije na rozvoj různých projektů. Na rok 2009 bylo jako nosné téma vyhlášeno téma kvalita, pro rok 2010 je to

interpretace výsledků znaleckých zkoumání. S tím, že organizace dostává tyto peníze, přicházejí ruku v ruce určité problémy. Je to zejména nutnost spolufinancování. Většina kriminalistických laboratoří v Evropě při běžném provozu další peníze na spolufinancování nemají, nastala tedy otázka, jak situaci řešit. Druhá věc, kterou je nutné řešit, se týká členství. Stávající členství bylo založeno na splnění některých kritérií, jednak velikost laboratoře – nad 25 lidí, dalším kritériem byla podmínka, že se musí jednat o státní instituci, ta musela působit v minimálně 8 expertizních odvětvích, musela prokázat kroky směřující k akreditaci, anebo musela mít akreditace podle normy ISO 17025. Toto kritérium bylo letos zpřísněno, do tří let musejí být všechny instituce akreditovány, čímž prokáží svoji spolehlivost a schopnost podávat kvalitní výsledky.

Jak je na tom tedy Česká republika?

Nám se v KÚP podařilo získat akreditaci v roce 2007, v letošním roce ji budeme obhajovat, ale i OKTE (odborní kriminalistické techniky a expertizy), které jsou zřízeny v rámci osmi krajských ředitelství policie, směřují k akreditaci. Tři z těchto osmi laboratoří už jsou akreditovány.

Konference ENFSI je jistě významnou událostí pro její členy.

Jakými zajímavostmi ještě konference oplývala?

Pořádající organizace má možnost si na konferenci pozvat nějakou významnou osobnost, která hovoří k vybranému tématu. My jsme pozvali prof. Jana Musilu, ústavního soudce, který měl zajímavou přednášku o hodnocení znaleckých posudků soudci. Bylo to velmi přínosné pro všechny zúčastněné.

V tematické části byly samozřejmě další odborné přednášky, tentokrát prezentace pracovních skupin, v pracovní části se řešily ožehavé problémy současné doby.

Důležitým mementem setkání byl důraz na nutnost akreditace, bez níž instituce bude fakticky odstřižena od možnosti spolupráce a získávání informací na evropské úrovni. Druhá věc, která zde zazněla, je fakt, že se organizace otevírá i civilním institucím, které působí v oblasti kriminalistiky. Kriminalistický ústav Praha se svého úkolu uspořádat konferenci zhostil se ctí a ukázal, že je organizací, která se může směle rovnat ostatním nejen z hlediska organizace, ale i toho, co jeho odborníci dokážou.

**Děkuji za rozhovor
Dagmar LINHARTOVÁ**

KRISTUS, JIDÁŠ a ti druzí

ve dnech 27. února až 3. března 2010 na zatím neznámém místě v České republice. ÚOOZ proto 24. února 2010 zahájil trestní řízení pro podezření z krádeže a legalizace výnosů z trestné činnosti a v rámci další mezinárodní policejní spolupráce s ukrajinskou stranou byla přijata rozsáhlá opatření k případnému zadržení pachatelů a zajištění odcizeného obrazu.

„STOVĚŽATÁ AUKČNÍ SÍŇ“

V ranních hodinách sedmadvacátého února letošního roku skutečně do České republiky přicestoval z Kyjeva jeden z podezřelých, který se ubytoval v centru Prahy. Jak se následně ukázalo, informace detektivů ÚOOZ byly přesné. Ještě týž den odpoledne začalo v jednom z luxusních pražských hotelů jednání o případném prodeji obrazu mezi podezřelým a zájemcem o koupi. Detektivové ÚOOZ měli informace o tom, že již v rámci této první schůzky by měl být obraz předložen kupujícímu k prohlídce a teprve po jeho ujistění, že se skutečně jedná o originál obrazu italského mistra, měl být realizován prodej. K samotnému obchodu mělo podle informací detektivů dojít buď přímo na území ČR, nebo podle aktuálního vývoje situace se mělo přejet na území SRN a dokončit obchod tam. Celý pobyt a pohyb podezřelých osob na území ČR byl proto ve spolupráci s dalšími složkami Policie ČR přísně monitorován detektivy ÚOOZ. Takzvané „nakrátko“ byla i spoluprá-

ce s policií SRN. V případě, že by došlo k prohlídce nebo předání obrazu na území ČR, byli připraveni k zákroku i příslušníci Útvaru rychlého nasazení.

JIDÁŠ PRODAL KRISTU ZA TŘICET STŘÍBRNÝCH. Za kolik chtěli prodat Krista i s Jidášem?

Jednání selhalo již na samém začátku. Obě strany se v Praze nedohodly ani 27. ani následně 28. února. Prodávající neumožnil kupujícímu prohlídku obrazu a nedohodli se ani na nabízené ceně. Z obchodu tedy sešlo, ale aktéři schůzky se domluvili na dalším kole jednání. Podezřelý se v Praze zdržel jako turista ještě několik dní. Poté z České republiky odletěl. Navrhovaná částka ze strany zájemce i suma, za kterou byli prodejci ochotni se obrazu vzdát, to zůstalo tajemstvím.

DOBŘÁ ZPRÁVA

Přestože k připravovanému obchodu v Praze nakonec nedošlo a bylo téměř jisté, že to nebudou čeští detektivové, kdo bude zatýkat pachatele a zajišťovat odcizený obraz, na případu nepřestal ÚOOZ intenzivně spolupracovat. Následovala další rozsáhlá opatření a rozšířila se mezinárodní spolupráce. Na pachatele i obraz se zaměřili policisté nejen na Ukrajině, v České republice a v Německu, ale také v Nizozemsku, Portugalsku, Francii a Lotyšsku. Společné úsilí mnoha policejních sborů nakonec slavilo úspěch 25. června letošního roku, kdy byla část organizované skupiny zadržena při uzavření obchodu na území SRN.

plk. Mgr. Pavel HANTÁK
Foto archiv Policie ČR

Odcizený obraz
Zajetí Krista
nebo Polibek Jidáše

PO NÁROČNÉ PRÁCI PŘIŠLO OCENĚNÍ

Ministr vnitra Radek John, policejní prezident a generální ředitel HZS ocenili policisty a hasiče za pomoc při povodních.

Radek John ocenil policisty a hasiče za pomoc při povodních. Dne 31. srpna 2010 předal ministr vnitra Radek John spolu s policejním prezidentem genmjr. Oldřichem Martinů a generálním ředitelem

Hasičského záchranného sboru genmjr. Miroslavem Štěpánem ocenění 68 policistům a hasičům, kteří se podíleli na likvidaci následků bleskových povodní v Ústeckém a Libereckém kraji v srpnu letošního roku.

Policisté a příslušníci HZS s obrovským nasazením pomáhali lidem postiženým povodněmi i přesto, že vlastní rodiny a majetek některých z nich byly v ohrožení.

Radek John ocenil policisty a hasiče za pomoc při povodních

Ministr vnitra, policejní prezident a generální ředitel HZS udělili v turnovské požární stanici ocenění za splnění zvláště obtížného úkolu a předali kázeňskou odměnu. V žádném případě se nejedná o náhradu škody, ale o ohodnocení jejich obětavé práce, již policisté a hasiči bezvýhradně naplnili slib, který skládali při vstupu do služebního poměru.

„Je to ten okamžik podání ruky, kdy se záchranáři spojí se zachraňovaným. To je ta chvíle naděje,“ řekl generální ředitel HZS Miroslav Štěpán.

Jak přednesl ministr vnitra Radek John, český Integrovaný záchranný systém je vzorem i v zahraničí. Slovenský ministr vnitra Daniel Lipšic projevil zájem o sdílení zkušeností v této oblasti, systém pochválil také na Haiti, kam zavítal genmjr. Miroslav Štěpán.

Celou akci ukončil policejní prezident Oldřich Martinů přáním: „*Rád bych tu viděl všechny příslušnice a příslušníky Integrovaného záchranného systému, kteří se podíleli na pomoci při povodních.*“ Požádal přítomné, aby vyřídili svým nepřítomným kolegům poděkování, a popřál všem, ať nepříší.

Jiří REICHL
ředitel odboru tisku a tiskový mluvčí
Foto archiv MV ČR

Ministr vnitra Radek John, policejní prezident Oldřich Martinů a předsedkyně poradního sboru ministra vnitra pro boj s korupcí Markéta Reedová představili opatření v boji proti korupci.

Dne 14. září 2010 se konala tisková konference k protikorupčním opatřením plánovaným Ministerstvem vnitra. Konferenci zahájil ministr vnitra Radek John slovy: „*Jako místopředseda vlády a ministr vnitra se cítím být zodpovědný za plnění protikorupčního závazku této vlády a jsem připraven učinit všechny nezbytné kroky, kterými tento cíl naplníme. Vládě jsme vyšli vstříc v rozpočtové prioritě, a proto očekáváme, že nyní podpoří ona nás dostatečnými finančními prostředky.*“

Poté, co Markéta Reedová představila poradní sbor ministra vnitra pro boj s korupcí a jeho činnost, prezentoval ministr John protikorupční strategii, která je jednou z hlavních priorit vlády. Představil soubor legislativních a nelegislativních opatření, která budou předkládána postupně v jednotlivých etapách.

Nově bude zřízen institut policejního ombudsmana. Ombudsman, na nějž se budou moci obracet řadoví policisté, bude dostávat kopie všech stížností policistů nadřízeným k projednání a dohlížet na jejich prošetření.

Policejní prezident Oldřich Martinů seznámil přítomné s novým metodickým pokynem pro policisty, což je sjednocující návod, jak šetřit korupční kauzy ze strany policie. „*Cílem Policie ČR je, aby žádné korupční jednání nezůstalo policii neprošetřené a soudy nepotrestané. Manuá-*

MINISTERSTVO VNITRA PŘEDSTAVILO PLÁN BOJE S KORUPCÍ

lem chceme zvýšit oznamovatelnost korupčních případů. Samotným oznamovatelům poskytneme ochranu.“

Policie v příštím roce zredukuje počet policistů působících na policejním prezidiu o jednu třetinu a peníze původně vyčleněné na jejich platy použije na protikorupční opatření a zdvojnásobení odměn policistům, kteří úspěšně vyšetří korupční případy. Bude také připraven program pro posílení Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality (výběr expertů, jejich školení a také zlepšení technického vybavení).

Na tiskové konferenci byl představen Protikorupční manuál pro občany z dílny Ministerstva vnitra, který mimo jiné odpovídá na základní otázky jako:

- kde a jak oznamovat korupci
- co dělat, když někdo po občanu požaduje úplatek
- jak zákon ochrání oznamovatele korupce.

Jiří REICHL
ředitel odboru tisku a tiskový mluvčí
Foto archiv MV ČR

Hosté tiskové konference – ministr vnitra Radek John, policejní prezident Oldřich Martinů, ředitel odboru tisku Jiří Reichl a předsedkyně poradního sboru ministra vnitra pro boj s korupcí Markéta Reedová

Ve Španělsku, asi 240 km jižně od Barcelony v provincii Castellón na pobřeží Costa del Azahar (Pobřeží pomerančovníkového květu) se nachází turisty vyhledávané, příjemné a velice poklidné přímořské letovisko Alcoceber. Podnebí zde má charakter

klimatických lázní a pláže s jemným pískem a velmi pozvolným vstupem do moře splňují veškeré hygienické i zdravotní normy EU a jsou držitelem tří „Modrých vlajek“.

ŠPANĚLSKO podruhé

Právě sem na přelomu června a července směřovalo letadlo, na jehož palubě byla Nadační rodinka 25 matek se 43 dětmi. Společně zde prožívaly léčebně ozdravný pobyt, který Nadace zajistila v úzké součinnosti, spolupráci a za přispění Zdravotní pojišťovny MV. Organizátorem a realizátorem zahraničního pobytu byla cestovní kancelář JAMI tour.

Aparthotel „Eurhostal“ ve kterém bylo zajištěno ubytování, je rekreační komplex, vystavěný přímo na pláži „Las Fuentes“. V jeho blízkosti nevede železniční trať, dálnice ani výpadež silnice. Návštěvníci mají k dispozici veškeré služby a péči hotelu, ale zároveň i volnost, klid a pohodlí rodinného prostředí. Součástí areálu je bazén se sladkou vodou, dětský bazén, restaurace, kavárna, bar u bazénu a společenská místnost, stolní tenis, biliár....

Vlastní ubytování bylo zajištěno v apartmánech o ploše asi 40 m². Apartmány mají TV, terasu, kompletní sociální zařízení, obývací jídelnu s kuchyňským koutem, dvoulůžkovou rozkládací pohovkou a dvoulůžkovou ložnici, oddělenou zástěnou od obývací jídelny. Stravování v rozsahu plné penze bylo podáváno v klimatizované jídelně formou švédských stolů. Kvalita jídla, množství i pestrost nabídek uspokojila i ty nejnáročnější.

Kromě každodenního koupání v moři či bazénu, užívání si pláže, slunce a zdravého vzduchu jsme v první polovině pobytu uskutečnili jeden celodenní výlet do Cuevas de San José (Jeskyně svatého Josefa). Jeskyně, které byly organizací UNESCO prohlášeny za světové kulturní dědictví a jejichž název je totožný s názvem podzemní říčky, po které jsme se svezli lodičkou.

V druhé polovině pobytu jsme navštívili letovisko Peñíscola, které bylo taktéž organizací UNESCO prohlášeno za světové kulturní dědictví. Peñíscola, leží asi 30 km severně od Alcoceberu a je po Alhambře a Montserratu třetím turisty nejnavštěvovanějším místem ve Španělsku. Dominantou historické části městečka je mohutný hrad, vybudovaný na skalním masivu ve výšce 54 metrů nad mořem, který postavil nábožensko-vojenský řád templářů na zbytcích arabské pevnosti.

Na jedné z hradních bašt jsme si prohlédli malé mořské muzeum s maketami lodí a mořskými živočichy, navštívili krásné terasovité zahrady s ukázkami výcviku dravých ptáků a někteří z nás také objeli hrad vyhlídkovou lodí.

Tímto článkem chceme poděkovat policistům, hasičům, občanským pracovníkům..., prostě VŠEM, kteří formou finančních příspěvků i organizačně přispěli k velice pěknému

a zdařilému léčebně ozdravnému pobytu.

Vladimír ŠUTERA, ředitel Nadace
Foto archiv Nadace

ZEBRA SE ZA TEBE NEROZHLEDNE

Ve druhém týdnu měsíce září probíhala letos již podruhé preventivní akce pod názvem „Zebra se za Tebe nerozhledne“. Po celý týden policisté hlídali u 402 přechodů ve 225 městech a obcích celé České republiky. Celkem 721 policistů připomínalo chodcům pravidla bezpečnostního pohybu na pozemních komunikacích.

Kladenští policisté vytipovali pro tento dopravní projekt ZŠ v Kamenných Zehrovicích a ZŠ v Kladně v Amálské ulici. Policistky preventivně informační skupiny oslovily především děti prvního stupně. Nejdříve s žáky zopakovaly základní dopravní informace týkající se bezpečného přecházení silnice a jak se mají chovat poblíž silniční komunikace. Většina žáků měla dobré znalosti a všichni byli odměněni notýskem a kartičkou s dopravní tematikou.

Pomyslná „Zebra“ dohlížela na bezpečnost školáků i v Kutné Hoře. Mnohým dětem již známý slogan „Zebra se za Tebe nerozhledne“ provází každodenní cestu do školy. Děti vědí, že nejen pedagogům, rodině, ale i policii jde zejména o jejich bezstarostné dětství bez zbytečných úrazů. Přítomnost policistů u přechodů pro chodce, zejména v blízkosti základních škol, je výrazným preventivním prvkem. Ze strany veřejnosti je velmi vítán, navíc má déle trvající účinek, neboť děti z rukou policistů dostávají materiály s preventivní tematikou, které je mnohdy provázejí po celý školní rok.

Policisté na Tábořsku připomněli chodcům, zejména těm nejmladším, jak správně přecházet vozovku. Na akci se podíleli policisté z preventivně informační skupiny, dopravního inspektorátu a pořádkové služby Policie ČR. V ranních hodinách u přechodů, zejména v blízkosti základních škol, policisté oslovili téměř 300 chodců, s kterými pohovořili a předali jim kartičky s pravidly bezpečného přecházení. Reakce oslovených občanů byly vesměs kladné.

Již 7. kolo projektu „Zebra se za Tebe nerozhledne“ se konalo i v Karlovarském kraji. Dne 8. září se tato akce konala v Ostrově. Policisté preventivní akci zaměřili na všechny chodce bez rozdílu věku. Každý oslovený občan akci chválil a nakonec si každý odnesl kartičku s dopravními informacemi.

Po celý týden se policisté věnovali školákům také na Blanensku. Od pondělí až do pátku policisté i v této lokalitě komunikovali s chodci. Celorepublikový preven-

tivní projekt „Zebra se za Tebe nerozhledne“ je podpořený Zdravotní pojišťovnou ministerstva vnitra ČR. Jeho cílem je především odbourávat mýtus o absolutní přednosti chodců na přechodech pro chodce.

Eva BROŽOVÁ
Foto Policie ČR

Kartičku děti mohou využívat celý rok. Najdou v ní dopravní rady, rozvrh hodin i prostor pro domácí úkoly

BLOUDĚNÍ NA CESTÁCH

Podle zjištění jedné britské pojišťovací společnosti „probloudí“ muži-řidiči ročně za volantem v průměru 444 kilometrů, ženy však jen „pouhých“ 412.

Muži se totiž jen neochotně, pokud se ocitnou v tísní, ptají na cestu a proto v průměru ročně „nakufírují“ o třicet kilometrů více než ženy. Jen třetina řidičů obou pohlaví se na správnou cestu raději zeptá ženy než muže.

Čtvrtina řidičů mužského pohlaví raději půl hodiny bloudí, než se zeptá na cestu, a dvanáct procent mužů bloudí tak dlouho, dokud cestu nenajdou sami. Zjistila to v průzkumu britská pojišťovací společnost Sheilas Wheels.

Ženy se na cestu naopak ptají mnohem ochotněji, 74 procent z řidiček se ptá téměř okamžitě, když ztratí jistotu o správném směru jízdy, to samé však udělá jen 30 pro-

cent mužů. A 40 procent mužů také beze zbytku nevěří tomu, co jim cizí člověk poradí.

„Muži si nejsou za volantem tak jistí, jak se snaží často tvářit, když jde o navigaci. Ztrácí tím dost kilometrů, takže pokud chtějí ušetřit na palivu, měli by svou cestu pečlivě naplánovat a připravit se na ni, i když mají

satelitní navigaci,“ komentovala výsledky studie mluvčí společnosti Jacky Brown.

MARIHUANU HLÍDALI MEDVĚDI

Policisté z Britské Kolumbie nevěřili svým očím, když zjistili, co tlupa třinácti medvědů baribalů hlídá. Huňáci se procházeli kolem pole s konopím, z něhož by majitel sklídl marihuanu za miliony korun.

Medvědí strážci byli velmi mírní, nevýkazovali žádné projevy agresivity a policisté si při vyšetřování vůbec nevšimli.

Na farmu je podle všeho pěstitel konopí úmyslně přilákal na psí potravu a udržoval je pak poblíž pole, aby odháněli případné zvědavce včetně mužů zákona. Na dvou políčkách přitom policie objevila neuvěřitelných 2 300 plodících samčích rostlin konopí.

Pole byla objevena na farmě poblíž Christina Lake, policie na pozemku vzápětí zatkla dva muže, podezřelé z pěstování a distribuce drog.

„Ti medvědi byli krotcí, seděli a jen sledovali policisty, jak ty muže zatýkají. V jednu chvíli si jeden z medvědů vylezl na auto, sedl si na střechu a vše se zájmem pozoroval. Pak zase slezl,“ uvedl mluvčí Královské kanadské jízdní policie Fred Mansfield.

RUSKO: MILICE MĚNÍ NÁZEV

Šedesát tři procenta Rusů je přesvědčeno, že změna názvu dosavadní milice na policii se ve změně práce bezpečnostních složek nijak neodrazí. Další 15 procent se obává, že bude ještě hůře, a změny k lepšímu čeká jen 11 procent Rusů.

Nedůvěra Rusů však nebrání ministerstvu vnitra tvrdit, že se návrh nového zákona o policii těší podpoře „absolutní většiny“ společnosti. Policie zmizela z Ruska po komunistickém převratu v roce 1917, kdy bolševici chtěli „milicionáře“ odlišit od carských policistů a zvýraznit lidový a „dělnický“ charakter strážců revolučního pořádku.

Všudypřítomná korupce a dokázané případy mučení lidí na služebnách učinily z milice ne příliš váženou instituci a přiměly prezidenta Dmitrije Medveděva zahájit reformu, v jejímž rámci se má do Ruska vrátit i policie. Změna názvu má podle prezidenta zdůraznit profesionalitu strážců zákona.

Skepse Rusů k staronovému názvu pořádkových sil pramení i z toho, že ani policie nebudí jednoznačně pozitivní asociace: v posledním století se policie v Rusku objevovala jen s okupanty a celkově je chápána jako cosi západního a cizího ruské kultury. Podle jiného průzkumu, skoro polovina Rusů o internetové stránce, na níž má veřejnost o návrhu policejního zákona debatovat, ani neslyšela.

„Naším cílem není jen přejmenování, i když samozřejmě za jeden den nic nezměníme,“ připustil prezident Medvedev na poradě s milicionáři. Kreml si od zákona slibuje především zvýšení prestiže policie, která je prakticky denně vystavena tvrdým útokům veřejnosti a tisku za korupci, nekompetentnost a svévoli a v řadě případů i za opilství a násilnou kriminalitu.

Nedávno byl v Moskvě odsouzen k šesti letům vězení vysoký úředník ministerstva vnitra, který v hádce na moskevské ulici zabil řidiče sněžného pluhu. List *Kommersant* zase vylíčil případ policejního generála Jevgenije Novikova, který v opilosti zabloudil se svým autem do jednoho průmyslového závodu a jeho strážce pak odehnal výstřely z pistole. Stíhání za výtržnost a nezákonné držení zbraně se půl roku vyhýbal omluvkami od lékaře. Když ho policisté předvedli k vyšetřovateli, zavřel se na toaletě, kde setrval skoro do 22. hodiny, po níž se již nesmějí provádět žádné vyšetřovací úkony. Výslech se nekonal a další den generál, který má na starosti veřejný pořádek, opět „onemocněl“.

Podle zprávy občanského sdružení Advokáti pro lidská práva sestavené na základě 6 589 stížností od občanů za poslední rok, se tabulkové místo dopravního policisty prodává za ekvivalent milionu korun. Investice se však zájemci vrátí na úplatcích již za necelý rok.

PŘÍSTROJ DOKÁŽE ČÍST MYŠLENKY

Los Angeles - Díky nové metodě skenování mozku jsou odborníci schopni předpovědět jednání pacienta lépe než on sám. Experti na reklamu tak dostávají do rukou nebezpečný nástroj, který jim pomůže motivovat budoucí konzumenty a zákazníky.

Vědci našli způsob, jak díky snímkování mozku prostřednictvím magnetické rezonance (MRI) v reálném čase interpretovat skutečné záměry sledované osoby rychleji než sám dotčený.

„Snažíme se zjistit, jestli je v mozku skrytá moudrost,“ tvrdí se vši vážností Emily Falková, členka vědeckého týmu z Kalifornské univerzity.

Zmíněný tým sledoval 20 mladých mužů a žen, kteří během snímkování mozku poslouchali sdělení o používání opalovacích krémů a další zprávy promíchané tak, aby nepoznali, co je součástí pokusu.

Při analýze výsledků screeningu pomocí MRI se ukázalo, že oblast, která vyvíjela největší aktivitu při rozhodování, zda v budoucnosti použijí opalovací krém, je tzv. prefrontální kortex.

„Z této oblasti mozku jsme dokázali se 75procentní přesností určit, jestli respondenti použijí krém. A to bez ohledu na to, jaké byly jejich předchozí záměry,“ vysvětluje profesor Matthew Lieberman, vedoucí výzkumu.

A dodává: „V prefrontálním kortexu existuje místo spojené se sebeuvědoměním a sebehodnocením. To je u člověka větší než u ostatních primátů.“

Nový objev může mít význam pro reklamní experty při tvorbě kampaní, které mají motivovat budoucí zákazníky ke koupi jejich produktů, ale také například pro zdravotníky. Ti by díky němu mohli lépe přesvědčit pacienty, aby správně pečovali o své zdraví.

OBŘÍ SLUNEČNÍ BOUŘE

New York - Americká vesmírná agentura NASA varuje, že by elektronické i elektrické sítě na Zemi mohla v roce 2013 zničit extrémně silná solární bouře. Informuje o tom portál televize Fox News.

„Slunce se probouzí z hlubokého spánku. Očekáváme, že během několika let zažijeme nebyvale silnou sluneční aktivitu,“ cituje Fox News astronoma NASA Richarda Fishera. „Bude to bohužel v době, kdy se naše přetechizovaná společnost stala mimořádně citlivou na sluneční bouře,“ řekl vědec.

Experti z NASA předpovídají, že první významný nárůst sluneční aktivity po mnoha letech se projeví v roce 2013. Podle nich v tomto roce může zvýšená aktivita Slunce ohrozit elektrické rozvodné sítě, navigační systém GPS, elektronickou komunikaci a také telefonní linky. Obrovská erupce na Slunci způsobila na

Zemi 1. a 2. září roku 1859 geomagnetickou bouří, která během několika hodin zkratovala telegrafní dráty a způsobila mnoho požárů komunikačních stanic ve Spojených státech i v Evropě. Bouře si pohrála s geomagnetickým polem planety. Polární záři tehdy lidé pozorovali až nad Římem, na Havaji či na Kubě.

Příchod podobné bouře NASA očekává již v květnu roku 2013.

Experti NASA proto intenzivně pracují na postupech, jak se gigantické solární bouře ubránit a neskončit v hluboké tmě.

„Opakování událostí z roku 1859 by znamenalo mnohem silnější a možná i katastrofické ochromení společnosti a ekonomik,“ píše NASA na svém webu.

V BRITÁNII RUŠÍ RADARY

Milovníci rychlosti v Británii se radují, jiní naopak hledají možnosti obrany. Kvůli přísným úsporným opatřením vlády v Londýně začaly mnohé obce demontovat měřiče rychlosti na silnicích. Mizejí jich stovky.

Zatímco většina evropských zemí jde silničním pirátům překračujících povolenou rychlost tvrdě po krku a opatření proti nim se spíše zpřísnují, vydali se Britové opačným směrem. Ze silnic a ulic mizejí stovky radarů.

Důvodem jsou škrty v položkách rozpočtu určených na zajištění bezpečnosti na komunikacích. Chudší o několik milionů liber začaly hrabství a obce odstraňovat radary, za jejichž zřízení a provoz jsou zodpovědné spolu s policií. Vláda v Londýně navíc oznámila, že na nové radary už nebude poskytovat vůbec žádné peníze.

Pokuty od řidičů ale proudí do kasy ministerstva financí.

Celkem je v Anglii a Walesu šest tisíc radarů, díky nimž je státní kasa každý rok bohatší zhruba o 100 milionů liber.

Vláda mimo jiné argumentuje tím, že chce ukončit „válku proti řidičům“. Podle příslušných vládních úředníků sice měření rychlosti přispívá ke zvýšení bezpečnosti provozu, ale místní úřady a policie by na ně neměly tolik spoléhat.

Zatímco mnoho řidičů nadšeně jásá, je současně mnoho občanů, policistů a bezpečnostních expertů vážně znepokojeno. Je to „katastrofa“, varuje mluvčí Sdružení pro bezpečnost dopravy (BRAKE). Jiní policejní experti poukazují na fakt, že radary pomohly výrazně snížit úmrtnost na britských silnicích.

Pokud bude dosavadní vývoj pokračovat, zmizí v Británii kolem 80 procent všech radarů, odhadují někteří policisté.

V některých obcích sahají už jejich obyvatelé ke svépomoci. Policie například vybavuje dobrovolníky přístroji měřícími rychlost aut a řidičům pak posílá varovné dopisy – nikoli ale složenky na pokutu.

Jinde zase občané shromažďují finanční prostředky a plánují radar či radary společně „adoptovat“. To je ale poměrně drahý špás s počáteční investicí asi pět tisíc liber. Média dokonce zaznamenala iniciativu jednoho muže, který umístil na okraj ulice krabici od cornflakes, aby si řidiči mysleli, že je to radar.

Mnoho obcí uvádí, že ponechají u vozovek alespoň skříňky, v nichž jsou obvykle radary umístěny. Budou sice prázdné, ale mnoho řidičů to nebude vědět, a tak raději přibrzdí.

**Dvoustranu připravil
Jaroslav LINHART**

PREZIDENT MEDVEDĚV OHLÁSIL UTAHOVÁNÍ ŠROUBŮ

v souvislosti s červencovým podpisem pěti zákonů, které reagují na neutěšenou personální situaci v ruské policii a doplňují paragrafovaná ustanovení minulý rok ohlášené reformy na MVRF.

Když systém nepracuje podle očekávání, tak se bez přísnějších opatření obejít nelze, prohlásil prezident podle agentury Interfax.

Policisté se nechali slyšet, že mnozí z nich zvolí raději odchod ze služby, než aby byli „svatými muži“ a riskovali své životy pro 13 000 rublů. A co je tak znepokojilo? Především podstatné rozšíření seznamu hrubých porušení služební disciplíny, které jsou důvodem pro okamžité zproštění služby v orgánech MV Ruské federace. Podobně se zpřísnily i podmínky pro přijetí do služby v orgánech ministerstva, především se do omezovacích podmínek dostalo odsouzení žadatele o přijetí do služeb ministerstva v trestním řízení, vedeném kdykoli v minulosti. Svěvolné neuposlechnutí rozkazu nadřízeného, pokud to není rozkaz odporující zákonu, se stává trestným činem. Doposud měli trestní zodpovědnost v tomto případě jen vojáci a příslušníci speciálních služeb.

Medveděv podotkl, že žádné z nových nařízení se nedotkne policistů čestně a profesionálně přistupujících k práci. Komentátor agentury konstatuje, že doposud ale ministr Nurgalijev nikdy kritiku práce svých lidí nepřipouštěl a o nedostatecích se na veřejnosti nerozšiřoval. Dokonce ještě v červnu tohoto roku ani nemluvil o reformě, o změnách na svém ministerstvu vždy hovořil jen jako o nezbytné modernizaci práce ruské policie, kde důraz bude kladen na změnu celkové filozofie práce orgánů ministerstva, ale také na psychologický moment, jímž bude naučit policisty, aby zásadním způsobem změnili své chování vůči občanům. Nyní připustil, že prezidentových dokumentů bylo třeba již dávno a že nepoctivým a nesvědomitým policistům se doposud dařilo využívat právních klíčků a cestiček, jak stávající nařízení obejít a využít ve svůj prospěch.

A přitom se zdálo, že poté, co z asi 1,5 milionu pracovníků MV kolem 300 000 bude muset odejít, zůstanou jen ti opravdoví „pracanti“. Především příslušníkům jednotek zvláštního nasazení bylo přislíbeno, že jich se propouštění nedotkne, a optimalizace počtu zaměstnanců bude zacílena především na ty sekce, jejichž činnosti se dublují. Při uvolňování pracovníků ve vyšším věku se bude podle slibu ministra vycházet z všestranného individuálního hodnocení odborně profesních dovedností, morálních a duševních vlastností a také zdravotního stavu. V žádném případě by uvolňování policisté neměli rozšiřovat řady nezaměstnaných, budou mít možnost se requalifikovat.

Zatím se ukazuje, že nejpočetněji jsou mezi uvolňovanými (v rámci optimalizace) zastoupeni dopraváci, další na řadě jsou pracovníci režimových objektů. Na druhou stranu, jednotka vytvořená kvůli bojům s teroristy na Severním Kavkaze se rušit nebude, i když bezprostřední nebezpečí střetu s teroristy nehrozí. Využije se při zajišťování bezpečnosti olympijských her v Soči v r. 2014.

Téměř v každém ze zákonů, kterými jsou od vyhlášení nutnosti reformy v orgánech MVRF doplňovány a upřesňovány postuláty reformy, se hovoří o tom, že jak dosavadní struktura orgánů MV, tak jejich činnost a potažmo кадровé, finanční a materiální technické zabezpečení policie již neodpovídá požadavkům moderní doby a v krizovém období se důstojnější podmínky policistům nezajistí jinak než přísnějším výběrem personálu a podstatným zefektivněním práce stávajících pracovišť.

Prezident Medveděv nezháležel ani na dovolené v Soči, kde, jak informovala agentura Novosti, počátkem srpna jmenoval nového náčelníka Správy dopravní policie MV RF a k tomu dalších jede-

nát náčelníků krajských správ. Hlavním důvodem nebyla ani tak početní redukce pracovníků ministerstva o 20 %, ale to, že minulý náčelník a jeho další spolupracovníci nejen na ministerstvu, ale i na krajských odděleních figurovali v korupčních aférách. Jednalo se o skandál spojený s pracovníky odboru vodní a letecké dopravy moskevské centrály MV, kteří okradli dagestánské obchodníky o 30 milionů rublů. Při vyšetřování trestného činu byl zatčen dokonce i náčelník odboru pro boj s hospodářskou kriminalitou, jehož podřízení při výslechu prohlásili, že vedení potřebovalo peníze pro záchranu fotbalového klubu MV, jehož prezidentem byl právě bývalý náčelník Správy dopravní policie MV. Po detailním auditu v klubu se sice obvinění nepotvrdila, ale již samotné spojení jména vysokého ministerského úředníka s trestní věcí bylo podle Medveděva dostatečným důvodem pro jeho odvolání (a klub nakonec opravdu zbankrotoval).

Proto se jako jedno z dalších nařízení objevuje nutnost zefektivnit činnost práce psychologů v nově zřízených strukturách MVRF. Dostali za úkol vypěstovat v pracovnících MV nejen všestrannou připravenost ke služební akci, ale i „fidelitnost“ a psychickou odolnost, jakož i loajalitu a vlastenectví. Budou je odnaučovat korupčnictví a také panikaření a malověrnosti. Detailnímu pohledu na možné příčiny problematických situací prý neunikne ani psychologické klima v domácnostech zaměstnanců MV.

**Z materiálů agentury Interfax a dokumentů MVRF
přeložila a zpracovala
Mgr. Dana SLOŽILOVÁ**

JAKUB VILLAGE

V dnešních podmínkách asymetrické války se zřetelnou tendencí přesunu těžiště bojů do intravilánu se pochopitelně klade velký důraz i na protiteroristický výcvik, a také proto vzrůstají požadavky na výcvikové komplexy a zařízení. Česká firma Ledic, a. s., (resp. Ledic Slovakia) v letech 2006-2008 za pomoci slovenských subdodavatelů realizovala na Slovensku rozsáhlé výcvikové centrum, které se svými parametry prozatím nemá v Evropě obdobu. V Lešti u Zvolenu vznikla na ploše dvou kilometrů čtverečních „výcviková osada“ Jakub Village, slavnostně otevřená 11. prosince 2008 za účasti nejvyšších představitelů Slovenské republiky.

Jakub Village je majetkem Ozbrojených sil Slovenské republiky, nicméně své výcvikové úseky zde najdou také policie, hasiči a záchranáři, resp. všechny složky Integrovaného záchranného systému. Na výstavbu se totiž sružily prostředky několika resortů. Výhoda takového centra spočívá i v tom, že je uzavřené; zvláštní jednotky se nerady ukazují na veřejnosti. Aniž by tedy bylo zapotřebí uzavírat nějaké jiné území či prostor, dá se cvičit ve dne v noci a za každého počasí.

Základní koncepce výcvikového centra vychází z požadavku realistického výcviku. „Je zde minimum virtuální technologie, nestřílí se například na počítačové obrazy, nehrají se zde žádné virtuální vojenské hry, které jsou v dnešní době trendy,“ vysvětluje spolupracovník firmy Ledic a specialista na stavbu tunelových střeľnic Gustav Cinko. „Zde se klade důraz na výcvik ve skutečné střelbě, taktice a technice skutečného boje.“ Na střelnicích jsou sice různá elektronická zařízení (obsluha terčů, programování scénářů, kamerové systémy aj.), avšak kvůli realističnosti výcviku se zde nejvíce střílí „ostrými“. Není ovšem vyloučeno ani použití střeleckých laserových simulátorů nebo tréninkového značkovacího střeliva.

Výcvikové centrum je pojato skutečně velkoryse. Jsou zde dvě uzavřené střelnice či střelecké haly o rozměrech 82x15x4 m, z nichž jedna je uvnitř rozdělena na tři samostatné „pěší“ střelnice, zatímco druhá slouží především k výcviku ve střelbě za jízdy z transportéru, automobilu nebo motocyklu. Jakub Building Gun je dvoupodlažní budova se střelnicí 10x12,5 m pro pokročilejší taktický a střelecký výcvik; k témuž účelu slouží dva „takticko-střelecké domky“ o rozměrech 10x5x3 m, kde je možné používat i ostré univerzální granáty. Ostrá střelba ostatně přichází v úvahu i v některých dalších objektech.

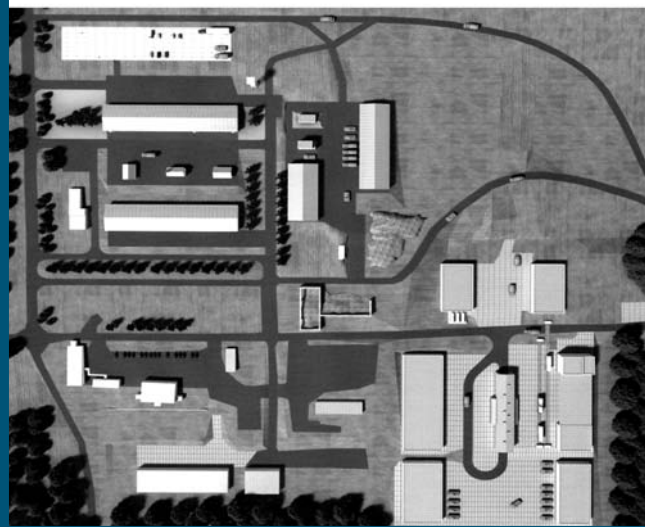
Řešení balistické ochrany střeleckého komplexu je na nejmo-

„Autohala“
pro střelbu z vozidel

dernější světové úrovni. Jedná se o patentově chráněné balistické panely tvořené kombinací ocelových plechů s gumovým obložním. Tloušťka plechů a pryžových panelů je závislá na požadovaném stupni odolnosti. Panely plní také protidrazovou funkci a na střelnici se může střílet nejen jednotlivými ranami, ale z automatických zbraní i dávkami. S pomocí přestavitelných zástěn se střelnice dají rozdělit podle potřeby na různě velké místnosti a umístění různých typů terčů je rovněž variabilní. Používají se zbraně na náboje 9 mm Luger, 7,62x39 Rd. a brokovnice ráže 12. Interiéry lze zadýmovat nebo v nich založit kontrolovaný požár.

Ve výcvikovém komplexu najdeme asi 14 trenažérů, mezi nimi i Jakub Climbing (variabilní komplex lezeckých stěn, práce na lanech aj.) a Jakub Koloseum (trenažér vrtulníkového výsadku a vrtulníkových záchranných prací), trenažér vyrážení dveří aj. a dále výcvikové polygony: hasičský polygon s dvojicí „požárních domů“, zbořeniště „Jakub Underground“, železniční taktický

JAKUB VILLAGE - Tactical Training Village

polygon, 80 metrů dlouhý silniční tunel, policejní taktický polygon atd.

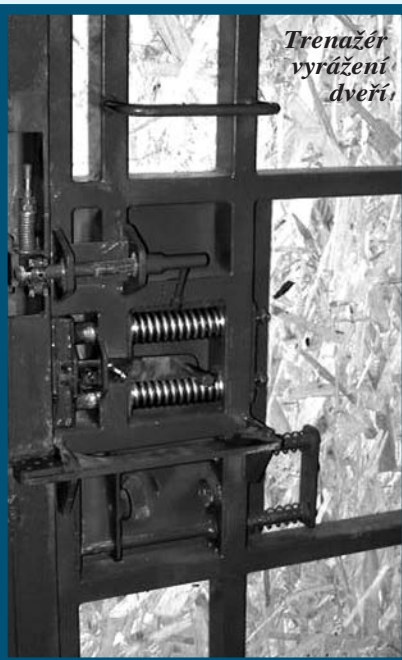
Jakub Village má denní kapacitu až 800 současně cvičících osob, přičemž se přepokládá možnost využití komplexu i ze strany zahraničních subjektů.

Martina LUCKÁ
Foto archiv autorky

Jakub Koloseum

Trenažér
vyrážení
dveří

Jakub Climbing

MINI- ZÁKROK s fatálním následkem nebo víkendová smůla?

Po celkové narkóze se dutina břišní napustí plynem pomocí vpichu tzv. Verešovou jehlou. Následuje průnik jinou silnější injekcí – odborně trokárem – v oblasti pod pupkem. A dovnitř těla je zavedena optická část laparoskopu napojená na kameru. Začíná vlastní přímý přenos šetrné operace – bez chirurgického otevírání břicha – na nemocniční obrazovku.

Zavádění postranních trokářů pro vstup operačních nástrojů se již děje pod optickou kontrolou. Ve čtvrtek dopoledne v červnu 2007 byl Operátorem sám primář gynekologicko-porodnického oddělení. Toho dne to bylo první vysoce specializované dílo v pořadí, ve statistice zkušeného lékaře (54) více než dvousté. O provedení zákroku jej požádala přímo Pacientka (57).

Po zjištění poměrů v břišní dutině a v malé pánvi proběhl laparoskopický zásah. Vše se odehrávalo za neustálého sledování po celém – snímaném – operačním poli na speciálním televizoru. Nejen Operátorem, ale i asistencemi. Jednotlivé operační kroky v malé pánvi ukončila opět podrobná kontrola operovaných míst a veškerého okolního prostoru. Nikde nic nekrvácelo.

Laparoskopická část operace přešla ve vaginální fázi, při níž byly odstraněny vnitřní ženské orgány (jako prevence před náběhem na onkologické ohrožení ženy). Během pobytu Pacientky na operačním stole nezaznamenal lékařský tým jediný signál, který by mohl svědčit o tom, že někde došlo k poranění kliček tenkého střeva. Že by mohlo dojít ke krevnímu výronu, případně k úniku střevního obsahu do volné dutiny břišní.

Všichni aktivně zúčastnění, včetně anesteziologa, se rozcházelí ze sálu v dobré pohodě z bezkonfliktní spolupráce.

Zárok skončil po desáté hodině. Odpoledne druhého dne krátce po patnácté hodině se Operátor zhlédl s Pacientkou. Byla usměvavá, ve velmi potěšitelné fyzické kondici, bez jakýchkoliv známek bolestivosti či jiných obtíží. Mávala na právě přicházející rodinné příslušníky...

Policie se v současnosti setkává se stále komplikovanějšími kauzami souvisejícími s těmi nejpestřejšími škálami života jednotlivých občanů. A musí na ně přiměřeně reagovat. Objasňovat je a předkládat k soudním dohrám.

Tentokrát se v rubrice aktuálních případů pokoušíme odvyprávět příběh „obalený“ nesmírně spleťtým předivem odborných zdravotních či zdravotnických – chcete-li nemocničně medicínských – okolností.

Nastal bezmála idylicky letní, byť teprve červnový víkend. Na běžném pooperačním pokoji, který sdílely společně tři odoperované ženy (dvě z nich měly za sebou pouze vagi-

nální zásahy), zavládl po vydatně prospaných hodinách čtvrtého odpoledne a noci spokojený návštěvnický čas.

Dobu pátečního odpoledne a podvečera využil k setkání s Pacientkou i její manžel spolu s dospívajícím vnukem. Synovi o něco později spokojená paní přes mobil oznámila, že je všechno v pořádku. Že se cítí dobře, že se byli s tatínkem trochu venku projít. Poseděli na lavičce před nemocnicí, když se udělalo tak pěkně. V sobotu se děj víceméně opakoval, manželé si dokonce dopřáli svačinkového nanuka.

Večer ovšem Pacientka muži poněkud ustaraně volala, ať s sebou v neděli na návštěvu nikoho nebere. Je jí nějak zle – a taky, že vypadá nehezky.

Na nedělní odpolední návštěvu se proto vydal manžel sám. Nezávisle na něm ale dorazili k lůžku Pacientky jeho rodiče v doprovodu Pacientčiny kamarádky. A všechny je dost postrašilo, jak Pacientka vyhlížela. On později popsal, že byla bílá, rty fialové, měla hodně nafouklé břicho a zdálo se mu studená. Ztěžka mluvila, chraptěla.

Poprosil o schůzku s Ošetřujícím lékařem. Ten mu vysvětlil, že operační zárok byl úspěšný, paní je pouze zaplynovaná, je potřeba, aby se pohybovala, chodila. Dovolil, aby jí manžel jako svým způsobem laický léčitel poskytl kmínový čaj. Poté se manžel pokoušel s Pacientkou o procházku po chodbě. Pro ženu to bylo viditelně utrpením, takže jí pomohl zpět do postele. Sám pak spěchal na noční šichtu, která mu začínala po osmnácté hodině. Odtud mohl telefonovat pro čerstvé informace vlastně celou noc.

Vývoj událostí nabral s nástupem nedělního večera a noci na dramatických obrátcích. Vpodvečer Pacientka opakovaně zvracela. No, ona už v sobotu večer moc nejedla, říkala, že má bolesti, a žádala injekci na utěšení, měla za den snad tři, zatímco my jednu, uváděla zpětně spolupacientka A. Na Pacientce bylo delší dobu vidět, že je jí čím dál hůř, my jsme sice měly taky bolesti, ale ne takové jako ona, dodávala k tomu spolupacientka B. Bylo zřejmé, že není v pořádku, nemohla se sama zvednout na postel, v obličejí byla taková šedivá, neměla prostě vůbec normální barvu. Kdykoliv jsem se v noci ze soboty na neděli probudila, slyšela jsem ji tiše naříkat, sténat.

Když se v neděli večer naposledy vyzvracela, ležela úplně bezvládně, docela bělavá

a v očích s omluvným výrazem, jako kdyby chtěla říct nezlobte se – prosím – na mě!

Sestřička zavolala lékaře. Ten Ošetřující (28, praktické zkušenosti přes 2 roky) hned konzultoval s vedoucím lékařem problémy (60, přes 35 let praxe, s mladým kolegou předtím společně sloužili o víkendech více než stokrát). Padlo rozhodnutí vyšetřit Pacientku sonograficky, pak ji převezli na rentgen. Začaly se potvrzovat vážné komplikace. Nakonec po vyšetření cétečkem putovala rozbolavělá žena šupem na chirurgii. Tam lékaři podnikli záchrannou operaci v prvních minutách po půlnoci na pondělí.

Zašivali dvě zhruba centimetrové ranky na kličkách tenkého střeva ze strany břišní stěny. Čistili, vyplachovali dutinu břicha zasaženou rozsáhlou infekcí, sepsí. Transfuzi, pročišťování krve, podpůrné kroky k činnosti jednotlivých orgánů, například ledvin pro tvorbu moči, přitom zahájili v podstatě – a obrazně neodborně řečeno – současně s anestezií, uspávaním Pacientky.

Po akci chirurgů ležela v řízeném, umělém spánku Pacientka na ARU, pod nejintenzivnější péčí. Poškození uvnitř jejího těla, celková otrava organismu, ovšem u ní již představovalo značnou přesilu proti možnostem nejmodernějších lékařských protikroků. Bojovali společně čtyři dny (svědčilo to mj. o velice kvalitním zdravotním gruntu Pacientky), přesto v pátek kolem druhé odpolední hodiny Pacientka zemřela. Osmý den po rutinní, nikoliv jednoduché, ale dnes již časté, laparoskopii zemřela.

Příčinou úmrtí byl septický šok, multiorgánové selhávání, např. i srdce odmítalo dál sloužit...

Další mnohaměsíční dění odstartoval Pacientčin syn. Po třech dnech podal na nejbližší Policii ČR oznámení o předpokládaném trestném činu. Přišlo mi, že se na TO někdo vybodl, nechal se v bolestném okamžiku ztráty maminky slyšet. Proč jste věc neoznamoval vy? zněla otázka na manžela. Neměl jsem na to sílu, zdůvodnil totálním smutkem zasažený muž své nejednání. Psychicky realitu dlouze sotva zvládal, žili spolu s Pacientkou (on jako její druhý životní partner) bezmála dvacet let a vztah to zřejmě byl výjimečně pevný. Ostatně Pacientka byla podle něj – v dobrém slova smyslu – tvrdá ženská. Ztratila před časem dceru, vychovávala vnuka jako další vlastní dítko...

Policejní vyšetřovatelka, vrchní komisařka služby kriminální policie a vyšetřování, věnovala případu, samozřejmě vedle jiných služebních úkolů, trpělivě – a v zájmu objektivit – více než rok práce. Opakovaně se nejen ona probírala veškerou nemocniční dokumentací k průběhu operací a pobytu Pacientky na gynekologicko-porodnickém oddělení, na chirurgii a na anesteziologicko-resuscitačním oddělení.

Skládání dalších faktů se bohužel roze-

běhlo ve větší intenzitě až počátkem roku 2008 – po výsledcích patologického nálezu z plzeňské fakultní nemocnice, kde se konala pitva (aby odpadly jakékoliv pochybnosti o nějakém spříznění s tou či onou zainteresovanou stranou).

Časově náročné bylo soustředění více znaleckých posudků, k tomu i více než tuctu svědeckých výpovědí z řad zdravotnického personálu vedle pozůstalých či spolupacientek.

Je jistojistě, že nikdo nechtěl nikomu ublížit.

Kdyby ale třeba jedna ze sestřiček I – IV v sobotu změřila Pacientce teplotu, nebo tlak. Kdyby některá upozornila Ošetřujícího lékaře na to, jak Pacientka vypadá ve tváři. Že si nad běžné zvyklosti častěji říká o injekci proti bolesti. Kdyby vedoucí služby alespoň jednou, třeba v sobotním čase, opustil porodnickou část a prošel gynekologickou sekci oddělení a jenom se krátce podíval všem klientkám do očí. Kdyby manžel při konzultaci s Ošetřujícím zodpovědným zdravotníkem více zdůrazňoval Pacientčiny sklony ke statečnému sebezapírání útrap – přes jejich znatelné projevy. Kdyby neatestovaný Ošetřující nejbližší doktor nebyl přetížený ambulantními a dalšími povinnostmi. Kdyby sama Pacientka dokázala výrazněji volat o pomoc, hlasitěji vyjádřit vlastní bolestivou nouzi – mohlo všechno s velkou pravděpodobností dopadnout jinak.

Pacientka nemusela předčasně vstupovat do zprvu umělého, posléze věčného spánku (kde je možná opět v míru a poklidu spolu s dcerkou...).

I Pacientčina syna napadaly nejspíš obdobné myšlenky. Nejenže nahlásil okolnosti – a pocity pozůstalých – oficiálně na policejní služebně. Zašel také za nemocniční ředitelkou, která mu nabídla cestu satisfakce (náhrady škody?) přes občanskoprávní řízení. Jsou prý pojištěni, Syn, manžel a ostatní příbuzní by dle smluvních tarifů mohli získat zhruba čtvrt milionu korun...

Obžaloba padla na stůl soudců v prosinci 2008. Po třech soudních líčeních zněl závěrečný výrok okresního soudu – koncem roku 2009 – vůči trojici obviněných:

Ano – vinni, spáchali trestný čin ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1, 2 tr. zákona. Z nedbalosti způsobili jinému smrt, porušili důležitou povinnost vyplývající z jejich zaměstnání.

Proti trestům s podmíněným odkladem se lékaři na místě odvolali k vyšší instanci, k příslušnému krajskému soudu...

P.S.

1/ Upřímnou lítost nad tím, co se přihodilo, byť bez jeho osobního zavinění, vyjádřil pouze mladý Ošetřující doktor (i s odkazem na svědectví nejvyššího šéfa nahoře nad námi).

2/ Ústřední policejní síle se po uzavření případu prohloubilo hluboké vnitřní souznění se syndromem Smutku poručíka Borůvky.

Z policejních archivů zpracoval
Jaroslav KOPIC
Ilustrační foto archiv autora

MUZEUM POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

Ke Karlovu 1, Praha 2

tel.: 224 922 183

fax: 974 841 091

e-mail: muzeum@mvcr.cz

PROGRAM říjen 2010

Střední odpoledne pro děti – od 14.00 do 15.00 hod.

- * 6. 10. **Jedu, jedeš, jedeme**
- * 20. 10. **Jeden za všechny ...**
- * 13. 10. **Kolo tety Berty**

Vstupné na dětské pořady 5 Kč

Výstavy a jiné akce

- * do 14. 10. **Agatha Christie** – výstava k 120. výročí
- * do 28. 10. **Místa činu** – obrazy a koláže Marcely Burdové, Vítězslava Fejla, Jitky Hilské a Davida Vávry
- * do 30. 11. **Papírová fantazie** – z tvorby Centra papírových modelů
- * **Ochrana obyvatelstva** – expozice Hasičského záchranného sboru
- * **Ochrana osob a majetku** – stálá výstava
- * **2. 10. 14.00–16.30 hod. Kola v Praze** – zábavné soutěžní odpoledne se sportovním oddílem DDM Praha 2 (vstup zdarma)
- * **PODZIMNÍ CYKLUS PŘEDNÁŠEK O JAPONSKÉM MEČI:**
- * čtvrtek 14.10. od 16.00 hod. a sobota 16.10. od 14.00 hod.
- * **Habaki a seppa, součástky japonského meče**

Filmový čtvrtek

(ve spolupráci s: www.krimifest.cz) – od 17.00 h.

- * 7. 10. **Drnovické catenaccio aneb Cesta do pravěku ekonomické transformace**
- * **NA OBJEDNÁVKU: Dopravní výchova** pro mateřské školy a 1.–4. ročníky ZŠ
- * **Mládež a kriminalita** – besedy pro 2. st. ZŠ a studenty středních a učňovských škol
- * **Dětské dopravní hřiště pro veřejnost**
- * **Čtvrtek 13.00–15.00 hod., sobota a neděle 10.00–12.00 hod. a 14.00–16.00 hod.**

Půjčujeme kola a koloběžky pro 1. stupeň ZŠ (10 Kč za 30 min.), cyklisté jsou povinni používat na dopravním hřišti cyklistickou přilbu.

- * **Informace o programech a případné objednávky** na tel.: 974 824 862

Internetová adresa –

<http://www.muzeumpolicie.cz>

Expozice je otevřena denně mimo pondělí od 10.00 do 17.00 hod.

Změna programu vyhrazena

Cizinecká policie v Ústí nad Labem je jediný policejní útvar, který se do charity obul docela vážně a dlouhodobě.

CIZINA V ÚSTÍ adoptovala Petera z Ghany

Jak vzniknul ten nápad

Nápad adoptovat dítě na dálku se zrodil v hlavě jedné naší kolegyně, která se pomocí dětem v nejhudších zemích světa zabývá už delší čas. Lenka Havlinová, kapitánka ve funkci zástupce vedoucího odboru specializovaných činností je totiž sama adoptivní matkou. A právě v její hlavě se narodil nápad, že by i ostatní policisté mohli pomáhat a podpořit další dítě, které by bez pomoci nemohlo studovat. Lenka dokázala přesvědčit nejen vedení oblastního ředitelství, aby celý charitativní projekt zaštitili, ale s pomocí dalších dvou kolegů Jany Jarešové a Jindry Krajdla také zaktivizovala další policisty. Peněz bylo nakonec víc, než je potřeba na jednu celou roční adopci. A to je slušný základ pro to, aby mohla adopce fungovat i v dalších letech a jeden chlapec z Ghany mohl studovat. Jmenuje se **Peter Afoldo** a pochází z vesnice zvané Konkon. Ale začněme od začátku...

Peter

Je mu sedmnáct a jeho rodiče pocházeli z kmene Ewe z Toga. Tatínek Peterovi zemřel, když se přestěhovali do Ghany. Maminka se po jeho smrti vrátila zpět do Toga a Peter zůstal u svého strýce. Ten má ale sám šest vlastních dětí. Vezmeme-li v úvahu, že většina obyvatel se na miniaturním kousku pole živí pěstováním základních potravin, je naprosto jasné, že z toho mála se jen těžko člověk dokáže uživit. Další z možností je pracovat na velkých farmách, ale o mzdě se vůbec nedá mluvit.

Projekt Konkon

Organizace Humanitas Afrika má se vzděláváním lidí a se životem v Africe letité zkušenosti,

a proto vytvořila projekt Konkon. Lidé z organizace vytvořili projekt, který zatím po následujících 5 až 6 let má pomáhat místním dětem vzdělávat se. Zatím, protože nikde není zaručeno, že bude minimálně v současném rozsahu i do budoucna tolik sponzorů. Projekt pomáhá i dětem v sirotčincích, které by se bez cizí pomoci neobešli už vůbec. Do projektu patří i adopce na dálku.

Nutností je i postavit školu, protože dosud se děti učí na provizorním prostranství pod přístřeškem z palmových listů podložených kůly. Během období dešťů se děti nemůžou učit vůbec a je jich tu přes tři sta. S učiteli to také není jednoduché, ani jeden nemá pedagogické vzdělání, například ty nejmladší děti učí dívka, která sama teprve dokončila základní školu. Bezplatné školy ale většina vesničanů není schopna ze svých peněz udržet. Vláda se sice snaží zachovat bezplatné školství, ale bez příspěvků místních to prostě v jejich podmínkách není možné. Ale z čeho přispívat, když sotva mají na svoji vlastní obživu?

A co policisté z ciziny?

Když všechny tyto informace pojme člověk za západní Evropy, kde se vrcholem společnosti stal konzumní materialismus, zaručeně se musí zastydět. Ústeckým cizineckým policistům ale tenhle pocit nestačil. Rozhodli se oprav-

Provizorní škola pod přístřeškem z palmových listů podložených kůly

Sedmnáctiletý Peter Afoldo

dově udělat něco proto, aby alespoň jednomu z dětí pomohli. Za společně vybrané peníze Peterovi nakoupili uniformu, boty, školní pomůcky a učebnice, zdravotní péči a přispívají i na školní stravu. Část z vybraných peněz poslouží na stavbu školní budovy. Peter se díky nám už od loňského konce roku může v klidu vzdělávat a jak sám píše v dopisech, daří se mu dobře. Ptáte se, co stojí taková adopce? Peter potřebuje na uniformu, školní pomůcky a učebnice vět-

ně školní stravy každý rok 5 000 korun. Pouhých pět tisíc ročně a další dítě nemusí trpět hladem a může vyrůstat jako kdekoli jinde na světě.

Pětistovka policistů a občanských zaměstnanců ústecké cizinecké policie dokázala, že i v této divoké době umí držet za jeden provaz, že má společné téma a že má opravdové srdce na pravém místě.

por. Mgr. Eva JAKLOVÁ
Foto Policie ČR

PROŽENY.cz

Přihlásit Nejsi ještě registrovaný? Zaregistruj se Seznam

Heslo:

Hledat

Magazin

Video

Horoskopy

Poradny

Přívodci

Recepty

Bazar

Soutěže

Pavič

Krása a móda

Sex a vztahy

Zdraví a životní styl

Děti a rodina

Bydlení a zahrada

Společnost a kultura

Téma týdne

Vaše přiblíží

Úvodní stránka

• Poradny si

Interiér a nábytek

Koupelna

Kuchyně

Dětský pokoj

Ložnice

Obývací pokoj

Kvůtiny a zahrada

Sportoviště

Živá dne

Levné rady na vylepšení domácnosti

Tip pro Vás

Nakupujte v bazaru

PROŽENY.cz

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

ZNAČKA POKOJ

KRAJINA POKOJ

Sliby se mají plnit (nejen o Vánocích) a proto se ještě jednou vracíme k využití serveru www.youtube.com. Zatímco prohlížení videí přímo z internetu je bezproblémové, k jejich stažení a zkopírování na vlastní disk budete potřebovat speciální program. Na internetu naleznete spoustu jeho variant, jednou z nich je „freeware“ (tedy bezplatný) program *aTube Cratcher*. Tento program je k dispozici například na populárním serveru *Slunečnice* pod adresou www.slunecnice.cz/sw/atube-catcher. Po stažení je nutno program instalovat na vlastní pevný disk. Aplikace je snadná, je při ní nutno správně vyplnit jen tři okénka formuláře:

Source:

Přesná adresa vybraného videa, včetně úvodní skupiny písmen <http://>. Nejvhodnější je adresu zkopírovat přímo z okénka prohlížeče kombinací tlačítek CTRL C a CTRL V.

Save To:

Zde zapište přesnou cestu ke složce, do níž má být

Našli jsme pro vás na internetu

stažené video uloženo. V našem příkladu je video uloženo přímo na disk C:

File extension:

Nahrávka může být uložena v různých videoformátech v závislosti na přehrávači videí, který máte nainstalován na vašem počítači. Nejběžnější formáty jsou WMV, AVI nebo MOV.

Kliknutím na tlačítko „Download“ se vybrané video zkopíruje do zvolené složky na váš disk a odsud je možno je dvojím kliknutím kdykoli otevřít. Jako ukázkou pro stažení jsme zvolili adresu sedmiminutového videa www.youtube.com/watch?v=08xynVd3kF0 s desítkami záběrů různých motocyklových havárií.

Ženy sloužící v řadách policie si bezesporu zaslouží úctu a galantní pozornost svých mužských kolegů. V našem seriálu ji projevíme tak, že upozorníme na pár ryze „ženských“ webových stránek. Jistě si aspoň v některých z nich vyberete oblast nebo oblasti svého zájmu. Začneme serverem www.svet-zen.cz s podtitulem „Magazin pro moderní ženu“. I když úvodní nabídka obsahuje jedenáct položek, podrobněji si všimneme jen dvou – *Magazin* a *SMS*. První z nich má formu krátkých ilustrovaných článků věnovaných bydlení, módě a společenským záležitostem, trávení volného času a zdravému životnímu stylu. Druhá položka se některým z vás bude určitě hodit. Jejím prostřednictvím totiž můžete ze svého počítače zdarma posílat esemesky do mobilních sítí dvou operátorů. Stačí v zobrazeném formuláři první tři číslice telefonního čísla zapsat do okénka „Předčíslí“ a zbývajících šest do okénka „Telefonní číslo“. Zbývá jen zapsat text SMS a kliknutím ji bezplatně odeslat.

Mnohem širší nabídku témat najdete na portálu www.prozeny.cz. K výše uvedeným tématům přibývají rubriky o rodině, bydlení, sexu, vaření či inzertní sekce. Především na zdravý životní styl je zaměřena stránka www.zeny.cz např. se spoustou klasických, dietních a biore-

ceptů. Také zájemkyně a zájemci o kondiční cvičení a sportování zde neprijdou zkrátka. Podstatně odlehčenější obsah, avizovaný sloganem „Pohoda pro ženy“, má stránka www.kafe.cz. Prostě – uvařte si dobré kafe a pusťte se do dámského surfování...

Možná vám obsah výše uvedených stránek připadá (mnohdy oprávněně) poněkud povrchní a jednostranně zaměřený. V tom případě jistě rádi či rády obrátíte svou pozornost i jiným směrem. I když bývá osel synonymem hlouposti, stránka www.osel.cz tuto představu důrazně popírá. Jedná se o portál, který obsahuje pestré a čtivé materiály s biologickou, fyzikální nebo astronomickou tematikou. Jen pro ilustraci několik titulků: „Jsou kulovéblesky halucinacemi?“, „Proč se přecpáváme?“, „Akustická čočka a její zvukové střely“, „Mravenci a suchý zip“ apod. Zvláštní oddíl je věnován pochopitelně oslům, ale i dalších zvířatům

KNOW
THE SCIENCE MAGAZINE FOR CURIOUS KIDS

ABOUT KNOW
FROM THE EDITORS OF YES MAG

SUBSCRIBER SERVICES | PRIVACY POLICY | CONTACT US

TEACHER'S RESOURCES

WHAT'S NEW WITH KNOW?
From blue jays to chickadees, our latest issue is a great guide to watching birds close to home.

KNOW IT ALLS
What is the world's largest desert? And what desert plants live the longest?

EXPERIMENTS
Learn how plants conserve water in dry conditions!

SUBSCRIBE NOW
visit our ONLINE STORE

KNOW
THE SCIENCE MAGAZINE FOR CURIOUS KIDS

Life on the Dry Side
Cactus Care
Desert Science

OUR LATEST ISSUE:
Desert Plants and Animals
Living in the Desert
Grasshoppers

a rostlinám. Registrovaní čtenáři mohou přispěvky také hodnotit nebo se zapojit do diskuse o nich.

Máte rádi kontakt s lidmi prostřednictvím internetové sítě? Možná se s chutí zapojíte mezi členy komunity, soustředěné kolem portálu www.odpovedi.cz. Jeho princip je takový, že do příslušného formuláře zapíšete text vašeho dotazu a po odeslání trpělivě čekáte, jestli vám někdo z virtuálních kolegů poskytne radu či odpověď. Nedoporučujeme hledat zde odpovědi na příliš odborné problémy, k tomu jsou určeny nejruznější encyklopedie a specializované stránky. Na otázky typu „Jak se zbavit kopřiv na zahradě?“, „Jak snížit vysoké pH v bazénu?“ nebo „Jak chutná smažený hmyz?“ se však použitelné rady dočkat můžete. A naopak – znáte-li odpověď na některý zasláný dotaz, poskytněte tazateli nezištně své zkušenosti.

Zkušený rodiče dobře vědí, že bez řádné motivace jen obtížně přinutí své ratolesti k aktivnímu hloubání nad školními úkoly. Angličtina se dnes vyučuje jako hlavní cizí jazyk. Motivací pro její radostné studium mohou být například webové stránky dvou kanadských časopisů, určených pro školou povinné děti od 6 do 9 let www.knowmag.ca a od 10 do 15 let www.yesmag.ca. Oba jsou plné různých krátkých článků zaměřených především na přírodu a drobné kutilství. Za velmi motivující se dají považovat desítky návodů na různé přírodovědné a technické hříčky a pomůcky. Bude-li si je mladý experimentátor chtít vyzkoušet, bude se muset „poprat“ s krátkým anglickým návodem. A přitom si bude nenápadně a nenásilně rozšiřovat a upevňovat své jazykové znalosti!

Na stránce *Knowmag* tyto materiály hledejte v položce „Experiments“ a následně klikněte na odkaz „Archive“. Mezi čtyřmi desítkami návodů si dětský vědátorka jistě vybere, například se naučí udělat zvětšovací lupu z potravinářské želatiny. Na stránce *Yesmag* se desítky dalších návodů (třeba sopka v láhvi) ukrývají pod položkou „Projects You Can Do at Home“.

Jaroslav KUSALA

„Low profile policing – využívání antikonfliktních týmů policie“

Cílem setkání bylo

prezentovat postup Policie České republiky při využívání antikonfliktních týmů při zvládnutí akcí za účasti většího počtu osob a vytvoření mezinárodních kontaktů pro další spolupráci mezi policejními sbory. Využívání antikonfliktních týmů při zvládnutí akcí za účasti většího počtu osob je v evropských poměrech ojedinělé. Kromě České republiky pracují s antikonfliktními týmy zejména ve Spolkové republice Německo, proto byli přizváni zástupci týmů čtyř spolkových zemí Německa, aby na workshopu prezentovali zkušenosti z jejich činnosti. Účastníci se také seznámili s využíváním antikonfliktních týmů v praxi, když se přímo zúčastnili bezpečnostního opatření „fotbal“ na pražské Spartě.

V odpoledních hodinách se kompletní zahraniční, ale i česká delegace a hosté přesunuli z pohostinného zařízení ministerstva vnitra SPIRITKA na Letnou, kde pražská policie prezentovala jejich postupy před a v průběhu bezpečnostního opatření „fotbal“. Byť praktická ukázka neproběhla zcela dle původního scénáře, zahraničním účastníkům se zpestření v podobě účasti na fotbalovém utkání velmi líbilo.

Představení práce policie jednotlivých zúčastněných zemí, zejména německých zástupců, jako první zahájil zástupce berlínského AKT, pan Robert Pieper.

Seriál o historii AKT v SRN I. – Berlín, Robert Pieper

Antikonfliktní týmy nejsou v Německu koordinovány na centrální úrovni (tedy podobně jako v ČR), každá ze 16 spolkových zemí má svého policejního prezidenta, který je odpovědný za svoji spolkovou zemi. Antikonfliktními týmy v dnešní době disponuje celkem 9 spolkových zemí.

Pan Robert Pieper odprezentoval poutavou přednášku o historii berlínského AKT, jako o průkopníkovi této činnosti vůbec. V roce 1968 došlo při potlačování davových nepokojů k úmrtí jednoho z demonstrantů. Tehdy tamní policie využívala k rozptýlení davu zejména slzný plyn. Na základě této

Ve dnech 12. – 14. dubna se v Praze pod názvem „Low profile policing – využívání antikonfliktních týmů“ uskutečnil ojedinělý seminář policejních odborníků, který byl zaměřen na výměnu informací a zkušeností z praktického využívání antikonfliktních týmů (AKT) za účasti policejních odborníků z osmi evropských zemí.

jejich způsob jednání totálně položí disciplínu policejního sboru atd.

V následující dekádě (cca od r. 1980) podobné demonstrace téměř vymizely z veřejného dění. Nicméně se v této době začal ukazovat jako největší problém nedostatek bytů v západním Berlíně. Zároveň ze situace ale vyplynulo, že ohromné množství bytů zůstávalo prázdných a nevyužitých. Situace vyústila k rozšíření fenoménu squatství. Majitelé těchto bytů se obraceli čím-

Předzápasový průběh bezpečnostního opatření pražských „S“ a doprovod s členy AKT fanoušků Slávie na Letnou

skutečnosti dochází v roce 1969 ke vzniku tzv. „vyjednávacího komanda“, což byl jakýsi průkopník AKT. Tato jednotka byla vysoce vojensky organizována, tudíž úkol, který měla vykonávat, byl pro ni velmi obtížný – najednou mělo docházet ke „zbratření se s protějškem“, což bylo pro tyto policisty takřka nemyslitelné. Stejně tak to platilo i pro mnohé nadřízené, kteří se s podobným přístupem nedokázali ztotožnit. Lidé z vyjednávacího komanda byli pokládáni za zrádce, často byli obviňováni z toho, že

dále častěji na policii, která začala byty od nezvaných nájemníků vyklízet.

Lidé ze squattů, kteří tak skončili na ulici, začali pořádat nepokoje formou demonstrací nebývalých rozměrů. Nepokoje byly nejrazantnější na svátek práce vždy 1. května. Při nepokojích stavěli demonstranti barikády, útočili na policii molotovými koktejly,

Zakladatel moderní koncepce AKT
v Berlíně Robert PIEPER

Berlínský model antikonfliktního týmu

kameny, podpalovaly se obchody atd. Největší nepokoje se odehrávaly v berlínské čtvrti Kreutzberg. Od té doby se demonstrace vždy odehrávají pravidelně pouze na 1. máje. Po skončení nepokojů měla tamní policie vždy celý rok na to, aby mohla přemýšlet, jak nepokoje zvrátit, nebo alespoň jejich důsledky zmírnit.

Byla prosazena myšlenka tzv. „obsazeného prostoru“, což znamená „vzít“ násilníkům samotný prostor pro jejich řádění. Od 80. let jsou tedy pravidelně na 1. máje organizovány obrovské lidové slavnosti, které jsou protkávány různými hudebními produkcemi, grilováním, kolotoči a dalšími atributy, které tradičně patří k podobným slavnostem.

Ze strany policie zároveň dochází k přehodnocování dosavadního postoje a policisté znovu sahají po institutu vyjednávacích komand. Vzniká koncepce „podané ruky“,

jejíž filosofií je, aby všichni občané mohli spolu strávit májové dny v klidu a míru. **Policisté si byli vědomi toho, že kdykoli tuto ruku můžou stáhnout v pěst!**

V té době se ještě nejednalo o klasickou koncepci AKT. Jednalo se o skupinu policistů (dobrovolníků), kteří se sami shodli na tom, že si chtějí s účastníky demonstrací a oslav promluvit. Toto byl již jen krůček k vytvoření koncepce AKT, která v současné době v Berlíně čítá na cca 230 policistů a policistek (dohromady je v Berlíně cca 15 000 policistů), kteří jsou složení ze všech součástí policie – kriminální a pořádková policie, učitelé z policejních škol a další. **Vše je založeno na bázi dobrovolnosti, protože bez dobrovolnosti nic nefunguje.** Když už je ale někdo v týmu, musí se akcí účastnit. Není možné, aby ve dnech, kdy vysvitne sluníčko, zůstávali policisté doma a odmítali se akcí zúčastňovat.

Členové AKT jsou samozřejmě zaměstnání běžnou prací na kmenových útvarech. Průměrně se každý z jejich pracovníků dostane na zhruba 4 až 5 akcí za rok (v dřívějších se jedná o různé demonstrace a shromáždění), zřídka se jedná o divácké násilí.

Na problematiku hooligans jsou nasazováni spotřebiči, kteří již dobře znají tvrdé jádro fanoušků. V SRN rozlišujeme z pohledu komunikace dva druhy fotbalových fanoušků – jedni chtějí vidět hru a těm rozumíme, druhému jazyku nerozumíme – ten je takhle dlouhý a je ze dřeva (ukazuje R. Pieper – pozn. autora).

Co se týče taktiky nasazování AKT, v týmu jsou zpravidla 3 členové. **Jeden hovoří s občany, druhý komunikuje navenek s velitelem opatření a s dalšími AKT prostřednictvím vysílačky nebo mobilu, třetí zodpovídá za jejich bezpečnost.** Když totiž intenzivně komunikují, vnímám jen to, co se děje maximálně do dvou metrů ode mě, ale již ne deset či dvacet metrů od nás. **Nesmíme v žádném případě zapadnout do davu.**

Z výstroje a výzbroje používají členové berlínského AKT pracovní uniformu, signální vestu a čepici s nápisem policie. Nemají žádné ochranné pomůcky. Obecně záleží na konkrétních kolezích, zda si oblečou balistickou vestu, či nikoli. Co se týče další výstroje, disponují členové AKT běžnou výbavou jako policisté na ulici, tzn. pepřovým sprejem a teleskopickým obuškem.

Výcvik AKT – jedná se o týdenní základní kurz, v jehož rámci se dozvíte o možnostech a hranicích AKT. Zachází tam zejména se zátěží a stresem – pro řadu policistů je to

totiž hodně těžké. Znají násilníky z pohledu tzv. těžkooděnce, kriminalisty, ale najednou tam stojí ve třech lidech a ve žluté vestě.

S médii komunikují členové AKT stejně jako v ČR – nepodávají žádné taktické či strategické informace o opatření, toto všechno náleží tiskovému mluvčímu. **Co se týče médií jako takových a jejich účasti na policejních opatřeních, tak ty policisty neustále doprovázejí,** pokud to schválí policejní prezident (Pol. prezident spolkové země v SRN = krajský ředitel policie v ČR) „a pokud to nepůsobí nějaké zvláštní taktické problémy.“

Jako příklad BO uvedl pan Robert Pieper demonstraci deseti až dvaceti tisíců lidí. AKT je vždy součástí taktiky každého opatření. V Berlíně nosí často lidé na demonstrace skleněné lahve, zakrývají si obličej, což je stejně jako v ČR nezákonné. Velitel si vždy nejprve vyžádá organizátora celé akce a požádá ho, aby přes své stewardy oslovil svoje lidi, a pokud se to nepodaří, teprve nasazují AKT, který oslovuje účastníky akce s tím, ať si odkryjí obličej atp. Pokud se ani působením AKT neseťká s úspěchem, je vše prostřednictvím rádioprovozu zaprotokolováno, nahráno a AKT jsou následně staženi (často se samozřejmě stává, že lidé si šátky strhli, protože věděli, že přichází pořádková policie). Samozřejmě máme kontrolní místa (tzv. filtry), tam jsou sice všude AKT, **ale osoby neprohlíží, pouze osoby upozorňují:** „...tady máš popelnici a rozmysli si, zdali to, co máš u sebe, nevyhodíš, pak už se s tebou nikdo bavit nebude...“

Berlínský model antikonfliktního týmu

Co se týče bezpečnostních opatření typu fotbal, fanoušky v berlíně AKT nedoprovází. Pan Pieper uvedl příklad z mezistátního utkání SRN – Anglie, kdy přijelo několik tisíc fanoušků, s kterými samozřejmě přijeli i britští policisté. Ti potom chodili do různých hospod, kde vysedávali jejich fanoušci s našimi členy AKT, kteří britským fanouškům sdělovali: „...srdečně vás vítáme v Berlíně, jsme rádi, že jste přijeli, ale prosím dodržujte naše pravidla, protože pak už nebudete mluvit s námi, ale s naší pořádkovou policií...“ Často jim samozřejmě dávali lidé najevo, že se s nimi bavit nechtějí, zejména spektrum tzv. „black-block“, potom se AKT začíná zaměřovat na jejich okolí.

Co se týče velení AKT, berlínský model má vedoucího AKT, který je vždy v terénu, a ten také rozhoduje o tom, kdy se AKT stahuje. **Toto je vždy výsostně rozhodnutí velitele AKT, nikoli velitele opatření, který setrvává ve štábu.** Doposud se nikdy neukázalo, že by bylo naše rozhodnutí o stažení AKT předčasné.

Prezentace dalších spolkových zemí a ostatních evropských zemí, které se zúčastnily mezinárodního workshopu AKT se budou objevovat postupně v dalších číslech časopisu Policista.

Foto: archiv autora

kpt. Mgr. Martin KORYČANSKÝ

Ďáblice se rozkládají na severním okraji hlavního města Prahy a jsou jednou z jeho menších částí. Na území Ďáblic se nalézá Ďáblický háj o rozloze 62 hektarů, nebo velice známá hvězdárna. V současné době se Ďáblice rozvíjejí především ve své západní a jihovýchodní části výstavbou řadových rodinných domů.

„Sejdeme se zítra v devět na metru Ládví, tak ahoj.“ Tak jsme se s kolegou domlouvali na reportáži o policistech v Ďáblicích. Já přijela autobusem, kolega metrem. Prošli jsme podloubím kolem kulturního domu a asi sto metrů od metra se před námi ukázal pěkný terasový dům, v přízemí nově sídlí Místní oddělení Policie ČR Ďáblice. Policisté tady slouží teprve od letošního srpna. Prostory oddělení v ulici Rajmonova patří městské části, která je na své náklady zrekonstruovala.

Co se na oddělení v den naší návštěvy stalo

Když jsme se přiblížili k policejní služebně, na malé parkoviště právě s oktávkou

zaparkoval policista nrap. Lukáš Satur, vracel se na základnu. Dozvěděli jsme se, že má sice po noční, na oddělení plní úkoly dozorčího, ale mimo jiné zpracovává spis fyzického napadení ze začátku srpna. Bezdůvodné napadení ze strany neznámého pachatele se odehrálo ve stanici metra Ládví. „Prozatím je to neznámý pachatel, který zaútočil osmého srpna kolem dvacáté hodiny na devatenáctiletého cestujícího tady v nedaleké stanici metra. Mladíka fyzicky napadl pěstmi a kopy do oblasti obličeje.

Zraněného muže následně záchranná služba převezla k ošetření do nemocnice, měl přeražený zub, prokousnutý jazyk a pohmožděny v oblasti hrudníku a hlavy. Mám sice za sebou noční službu, ale byl jsem ještě teď nad ránem zjišťovat další informace k tomuto případu,“ odpověděl nám mladý nadpraporčík na otázku, co v ranních hodinách zajišťoval. Jak jsme se následně dozvěděli, tak ještě téhož dne kolem třiadvacáté hodiny

Pprap. Bohumil Dvořák se jde podívat na poškozené okno Ďáblické hvězdárny

NEJVĚTŠÍ PROBLÉM JSOU VLOUPAČKY DO AUT

Romantický pohled na staré Ďáblice

Ďáblická hvězdárna prochází rekonstrukcí

Porada u vedoucího d'áblického oddělení npor. Bc. Jiřího Vospěla

V přízemí terasového domu sídlí MOP ČR Ďáblice

přišel právě na místní oddělení do Ďáblic muž, který mladíka čekajícího na nástupišti ve stanici metra napadl. Jednadvacetiletý násilník shlédl pátrací relace v médiích včetně videozáznamu z metra a na základě

toho se dostavil na policii a k celému incidentu se přiznal. Útočníka policisté vyslechli a následně si celý případ převzali pražští kriminalisté.

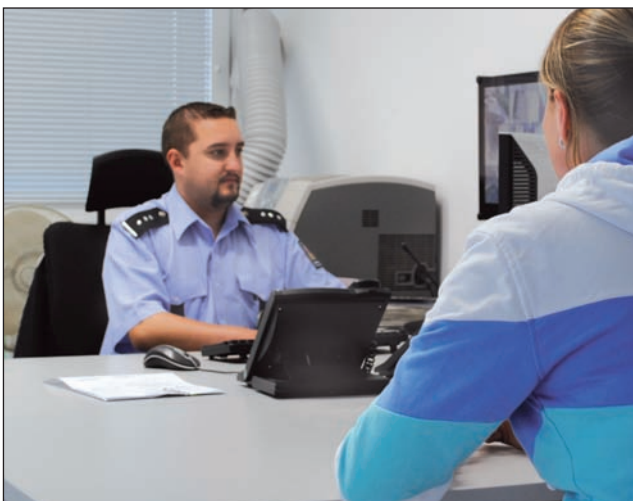
Na d'áblické policejní služebně jsme nejprve hovořili s nprap. Vladimírem Frajtem, který měl právě službu dozorčího, neboli stálou službu. Měl ale plné ruce práce, sepi-soval informace od mladé ženy, která přišla oznámit ztrátu dokladů, o které přišla cestou metrem. A na operačního důstojníka už čekal další občan, kterému se neznámý zloděj vloupal do vozidla. Dozorčího jsme při jeho práci vůbec nerušili, okamžitě se nás totiž ujala sekretářka vedoucího oddělení Monika Pospíšilová. Ve své kanceláři nám uvařila dobrou kávu a dál se věnovala vlastní práci. Na oddělení zajišťuje veškerou administrativu a bez ní si zdejší policisté svoji práci už vůbec nedovedou představit. Několik minut jsme čekali, než vedoucí Jiří Vospěl dokončil krátkou ranní poradu s nstržm. Lucíí Permedlovou, hlídkovou policistkou a nprap. Martinem Tesárkem, vrchním inspektorem. Martin Tesárek je u policie téměř čtyřicet let, na oddělení v Ďáblicích je rok a vyšetřuje složitější spisy, například drogovou problematiku.

Potom už jsme zavítali do kanceláře šéfa policejní služebny. Pětatřicetiletý vedoucí d'áblického oddělení npor. Bc. Jiří Vospěl nás přivítal v nových prostorách policejního oddělení. Popovídali jsme si o trestné činnosti a některých případech d'áblické policejní stanice. Nakonec jsme nahlédli do nových kanceláří obvodního oddělení a potom jsme vyjeli do terénu.

Vedoucí a policejní služebna

Jiří Vospěl přišel do Prahy z Jindřichova Hradce. Po základní odborné přípravě v Jihlavě nastoupil do Prahy na takzvanou tříměsíční praxi a už tady zůstal. „Praha mi opravdu přirostla k srdci, po třech měsících výpomoci jsem se už nechtěl vracet. Práce v hlavním městě mi přišla najednou důležitá a tak jsem zůstal na Místním oddělení

Dozorčí nprap. Vladimír Frajt měl plné ruce práce

Policie ČR Ďáblice a začínal jako hlídkový policista, později specialista na spisy. Neminula mě ani služba dozorčího a naposledy jsem byl na pozici zástupce vedoucího. Od roku 2006 jsem vedoucí tohoto

oddělení,“ popsal nám na úvod svůj postup sympatický nadporučík Vospěl. Ďáblická policejní stanice je oddělení II. typu s osmařiceti policisty, jejichž průměrný věk je šestadvacet let. Nejstaršímu je padesát, je to zástupce vedoucího npor. Alois Přidal, DiS. A nejmladšímu policistovi je dvacet let. Jedná se převážně o muže, ve svých řadách mají pouze tři ženy.

Trestná činnost

„Myslím si, že řešíme obdobné případy jako většina oddělení v rámci Prahy,“ vysvětluje nám problémy policejní služebny vedoucí Jiří Vospěl a pokračuje. „Trápí nás hlavně majetková trestná činnost, krádeže vloupáním do vozidel a krádeže vozidel. Řešíme i krádeže vloupáním do bytů nebo rodinných domků, ale těchto případů je mnohem méně. Mě osobně nejvíce trápí krádeže na seniorech. Zloději si záměrně vybírají starší osoby, nevádí jim, že jsou bezbranní, vlastně jim to vyhovuje. Mají různé figle, díky kterým se vysloveně vetřou do přízně důvěřivých starších spoluobčanů. Vzpomínám si na pětasedmdesátiletou ženu, která k nám přišla oznámit krádež peněz. Popisovala nám, jak je opatrná. Vyzvedla si v nedaleké bance deset tisíc korun. Dala si je do kapsičky u bundy přímo na prsou a na kapsičce ještě držela ruku. Cestou domů se ale zastavila v bufetu, aby si prostě udělala radost, chtěla si koupit několik chlebiček. A jak nám popisovala, i ve frontě měla ruku na kapsičce bundy a peníze hlídala. Zloděj, který ji pravděpodobně celou dobu sledoval, musel udělat něco, aby se k penězům dostal. Mezi kupující ve frontě hodil na zem několik mincí a okamžitě tuto ženu oslovil. Řekl, že jí padají peníze a hned se ochotně nabídl drobné posbírat. Paní mu poděkovala za upozornění a i ona se snažila kovové mince sebrat, ale v tu chvíli úplně zapomněla na výběr vyšší částky peněz. Byla tady u nás sama na sebe naštvaná, že se nechala nachytat a že si údajného „slušňáka“ vůbec nepamatovala. Je mi důvěřivých občanů líto a snad i proto máme nárazově akce vysloveně zaměřené na zadržení těchto nenechavců, ale prozatím jsme nebyli úspěšní. Na tyto akce chodí policisté v civilu a sledují situaci u pošt i u zdejších bank, ale lapkové nejdou. Jak se říká „neměli jsme štěstí“.

Nejméně jedenkrát do roka zajišťujeme i preventivní akce pro seniory i naše nejmladší – děti a věříme, že pomůže i tato osvěta. Děti jsou vůbec nejlepší publikum, jejich dotazy jsou mnohdy až úsměvné. Za naší návštěvu nám vždy poděkují vlastními obrázky na téma POLICIE, které potom vyvěšujeme na nástěnce ve veřejných prostorech oddělení,“ rozpovídal se Jiří Vospěl který má mimo jiné velmi rád zbraně a věnuje se speciálnímu sebeobraně izraelskému systému krav-maga a psychologii.

Případy, které zdejší oddělení taky řešilo, přidal i nejstarší policista útvaru, npor. Alois Přidal, DiS. „Vzpomínám si na starší ženu, která na naši služebnu přišla oznámit krádež. Začala tím, že je diabetička a že se jí z ledničky ztratil inzulin v hodnotě vyšší než dva tisíce korun. Ptali jsme se pochopi-

Administrativní pracovníce Monika Pospíšilová

Prap. Vadim Zdráhal zpracovává přidělený spis

telně, kdo k ní chodí na návštěvu. Byli to vesměs její známí, ale ty jsme celkem rychle vyloučili. Při dalším rozhovoru žena uvedla, že ji pravidelně navštěvuje i její vnuk, aby nebyla tolik osamělá. A my jsme zjistili, že právě vnuka policisté již několikrát šetřili pro majetkové delikty. Potom už šlo všechno rychle a nakonec jsme vnuka okradené ženy z trestného činu krádeže obvinili.“

Když jsme odcházeli od vedoucího oddělení, na malou chvíli jsme se zastavili v kanceláři, kde spisy zpracovával již zmíněný nprap. Martin Tesárek a jeho mladší kolega prap. Vadim Zdráhal. Praporčík Zdráhal je u policie osm let a svoji policejní dráhu začal právě na Ďáblickém oddělení. „Momentálně tady plním úkoly dozorčího, sloužím dvanáctihodinové směny a zároveň zpracovávám jednodušší případy, kde je neznámý pachatel. Musím říci,

že zpracovávání spisů mě docela baví a hodně se učím od Martina. Ten má více zkušeností a velice rád mi vždy poradí,“ odpověděl nám s úsměvem Vadim Zdráhal na otázku, jaké úkoly na policejní služebně plní právě on.

Co jsme zažili v ulicích

Nejprve jsme zavítali do Ďáblického háje, kde je hodně zeleně, ale také různá hřiště, pískoviště a lavičky sloužící k posezení v klidné přírodě a k odpočinku. Na procházky občanům poslouží převážně asfaltové cesty, využívají je ale také cyklisté a jezdci na kolečkových bruslích, nebo maminky s kočárky, a těch jsme potkali opravdu hodně. V Ďáblickém háji jsme navštívili i „Piknikové místo“. Je to udržované ohniště v krásné přírodě, kde si v klidu můžete rozdělát

Dopravní akce v ulici Střelnická

Projeli jsme také částí zvanou Březíněves, která se díky Ing. Jiřímu Haramulovi – starostovi, značně mění. Starosta pro své občany nechal kousek od radnice vybudovat dětské hřiště, tenisové kurty i koupaliště. „Naše oddělení má vynikající spolupráci se zástupci městských částí,“ pochlubil se vedoucí oddělení. „Vše je založeno na vzájemné informovanosti. Každý měsíc se osobně zúčastňuji bezpečnostních porad na jednotlivých radnicích a pokud někde vzniknou problémy, které jsou v naší kompetenci, snažíme se je co nejrychleji vyřešit.“

Když jsme se vraceli zpět na základnu, zastihli jsme ještě malou dopravní akci, kterou zajišťovala tříletná policejní hlídka na ulici Střelnická. Policisté právě zastavili řidiče vozidla značky Jaguar Stype. Kontrolovali nejen doklady, ale prováděli i dechovou zkoušku na zjištění alkoholu v dechu a pátrali i po hledaných osobách a věcech. Kontrolovaný řidič jaguaru tentokrát opouštěl stanoviště bez ztráty „kytičky“.

Několik metrů od Ďáblické policejní služby jsme sledovali dva policisty. Prap.

Kamil Špánek a nstržm. Lucie Permedlová právě kontrolovali muže, který prohledával zdejší popelnice. Mladá policistka Lucie zjistila, že muž žádné doklady nemá, údajně je někde ztratil, ale ochotně ženě v uniformě nadiktovat svoje jméno a datum narození. Informace, které Lucie Permedlová získala, následně ověřila v evidenci obyvatel a zkontrolovala i databázi celostátně hledaných osob. Žádný záznam nezjistila a tak osmatřicetiletého muže policisté propustili a popřáli mu, ať se mu v rámci možností daří.

Když jsme se slečny v uniformě ptali, proč se rozhodla pro práci u policie, řekla nám: „Práce u policie mi přišla zajímavá, jsem u Policie ČR teprve rok a musím říci, že některé naše výjezdy jsou hodně náročné, ale prozatím jsem spokojená.“ Její kolega Kamil Špánek nám na stejnou otázku odpověděl: „Každý den řešíme něco jiného, není to stereotyp, a to je to, co mě baví. Jednou jsem se ale trochu při práci zalekl. Bylo to při kontrole řidiče. Muž vystoupil z vozidla a doklady hledal v zadní části škodovky. Najednou jsem zahlédl, jak se v autě něco zalesklo a uviděl jsem v ruce kontrolovaného řidiče zbraň. S kolegou jsme muže okamžitě zajistili a nasadili mu služební pouta, choval se totiž velice agresivně. Až na služebně jsme zjistili, že je to známý zloděj a na svém kontě má několik vloupání do vozidel a násilnou trestnou činnost.“

Eva BROŽOVÁ
Foto autorka

Nstržm. Lucie Permedlová zjišťuje osobní data od kontrolovaného muže

Nprap. Lukáš Satur zpracovával fyzické napadení ve stanici metra Ládví

cisté naleznou vyvrácený odpadkový koš, a to je asi vše, co se týká problémů Ďáblického háje,“ doplnil Jiří Vospěl.

S třicetiletým pprap. Bohumilem Dvořákem, který na Ďáblickém oddělení pracuje téměř šest let a je velitelem směny, jsme se zajeli podívat i na jedno z nejvyšších míst v Praze. Je to kopec Ládví ve výšce 359 metrů, kde stojí telefonní vysílač. „Když už jsme tady, tak se ještě podíváme ke hvězdárně,“ ukázal nám podpraporčík další zajímavé místo. Ďáblická hvězdárna momentálně prochází rekonstrukcí, ale ještě letos na podzim by měla být opět v provozu. Dělníky jsme na místě opravdu zastihli a jeden z nich nám hned aktivně ukazoval, že i oni tady měli škodnou. „Zadním okénkem se zloděj pokoušel dostat dovnitř,“ ukázal nám dělník okno hvězdárny. „Zloděj chtěl vytrhnout mříže a poškodil samotné okno, tím se ale spustil alarm a pachatel utekl, dovnitř se vůbec nedostal,“ pokračoval v povídání u dnes již opraveného okna dělník z hvězdárny.

oheň a opět si například špekáčky. „Jediné, co pro zdejší bezproblémové rozdělení ohýnku a posezení si s přáteli musejí občané udělat, je oznámit tuto událost na zdejší radnici. Příjemné posezení u ohně pro občany hlavně z panelákové zástavby, zajistila Danuše Ševčíková. Je to starostka Městské části Ďáblice a občanům vychází maximálně vstříc,“ vysvětluje vedoucí oddělení.

Krásná zeleň láká i bezdomovce, ale policisté s nimi nemají problémy. „V rámci hlídkové služby naši policisté kontrolují i prostory Ďáblického háječku, ale problémy s bezdomovci tady nejsou. Občas poli-

Znaky evropských měst

Zachovalý a rušný STŘEDOVĚK na Dunaji

Jmenoval se Juan de Austria a byl to rodák z bavorského města, jehož znak je tentokrát soutěžní hádankou. K životopisu dobyvatele (o ženských srdcích atd. odborné analýzy příliš neprozrazují) dodejme, že „politický“ vzestup, popularitu junáckého levobočka sledoval královský bratr s nechuť, ne-li s obavami. Proto jej jmenoval guvernérem Španělského Nizozemí. Juanova vláda ovšem rychle vedla ku vzpouře místního lidu, tu musel – s velkou brutalitou, jemu zřejmě tak vlastní – potlačovat a nestíhal se oženit s Marií Stuartovnou, přes níž chtěl dobýt Anglii. Během války s nizozemskou revolucí navíc náhle (v jednadvaceti letech) zemřel. Prý na tyfus. To bývaly věci.

Zpět k rodišti neohroženého kariéristy: Jedná se o městský celek na nejsevernějším ohybu řeky Dunaj. Základní kámen města, přesněji pevnosti a obchodního sídla, pochází z roku 179, tedy z časů, kdy „Římu“ vládl císař Marcus Aurelius. Předtím – někdy od roku 70 – tu již existoval vojenský tábor římských legií. A tomu ještě dříve předcházelo – archeologicky dokladané – osídlení keltské. Od roku 788 královské, úderem 12. století (konkrétně roku 1245) svobodné říšské město patřilo po větší část středověku, do konce století 15., mezi široko daleko nejvíce vzkvétající, tedy nejzámožnější města.

Jeho kamenné měšťanské domy nepodléhaly v hrubých stavbách ničivým požárům a duch starobylého urbanistického celku tak žije – po tisíciletí – do současných dnů. Historické centrum je od roku 2006 zapsáno do Seznamu světového dědictví UNESCO! Někajých 900 let starý zdejší Kamenný most byl kdysi počítán k divům světa a trochu „sloužil jako muštr“ pro podobná překlenutí řek třeba na sever odtud – v malém sotva okresním Písku

Ten mladík by se hodil do naší doby. Jeho poloviční bratr španělský král Filip II. (společným otcem byl císař Karel V.) mu chystal církevní dráhu, mladík však předváděl tolik bujnosti, až se záhy stal vojevůdcem. A v jednaadvaceti letech (1568) natolik úspěšně bojoval s piráty, že mu svěřili velení v boji proti povstalcům v Grenadě. Uspěl i tady – a stal se velitelem flotily Svaté ligy, což byla aliance Janova, Benátek, Španělska a papežského státu proti Osmanské říši. Té rozdrtil loďstvo v bitvě u Lepanta (7. října 1571) do té míry, že tím zastavil tureckou rozpínavost ve Středomoří...

i velké metropolitní Praze. Více než tuctu vesměs skvostných chrámů vévodí v romantickém městě vrcholně gotická katedrála sv. Petra s nádherným portálem, malbami na skle, vzácnými náhrobký. Ostatně tady začínalo bavorské – a vlastně i naše – křesťanství. Roku 739 ve zdejších „kulisách“ ustanovil sv. Bonifác biskupství, sem přišlo roku 845 čtrnáct českých velmožů, aby spolu se svými družiníky přijali svatý křest, a do místní diecése měly spadat České země, dokud v Praze – roku 973 – nebylo založeno (prý se souhlasem biskupa Wolfganga a přes odpor kapituly) vlastní biskupství. Některé zdroje avšak náboženskou „podřazenost“ zpochybňují.

Pobývala zde – nepochybně – řada významných osobností a např. velký německý matematik a astronom Johannes Kepler (1571–1630), známý též prací z pražského pobytu „na rudolfinském dvoře“, tu dožil svá léta a místní udržují úmrtní dům jako

jedno z mnoha zajímavých muzejních lákadel...

Město rozhodně stojí za současnou návštěvu – zvláště, když k němu od hranic nemáme nijak tuze daleko.

/ki/

Foto Dana KUTÁLKOVÁ

Kresba

František DOUBEK

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. října 2010

Znaky evropských měst

Policista č. 10/2010

KUPON č. 10

Řešení z č. 8/2010 zní: KORFU– KORKIRA

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Ivo Stejskal, Praha; Robert Mašek, Sokolov; Jan Slavík, Praha.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

CZ 75 P-07
Duty 9
Browning

TŘIAOSMDESÁTKÁM ODZVONILO

Na jaře roku 2009 byla poprvé představena

veřejnosti nová samonabíjecí pistole služebního typu CZ 75 P-07 Duty v ráži 9 mm Luger. Současně Česká zbrojovka Uherský Brod oznámila, se už také připravuje její verzi v ráži 40 S&W. Ta už je nyní na trhu a katalog výrobce zahrnuje i provedení v ráži 9x21 mm IML. Čtvrtým členem rodiny P-07 Duty se nyní stává provedení na méně výkonný náboj 9 mm Browning krátký/380 Auto.

V dnešní době, kdy se u zbraní v této ráži zcela zřetelně projevují tendence k miniaturizaci, se takové rozhodnutí výrobce zdá být poměrně překvapivé. Přednostní převedení do ráže 9 mm Br. kr. by si tak spíš zasloužila například CZ 75 RAMI. Jenže lidé v uherskobrodské zbrojovce vědí, co dělají. Vysvětlili nám, že pistole CZ 75 P-07 Duty v krátké devítce mají nahradit letitý model CZ 83 na latinskoamerických trzích, kde po zbraních této ráže a ve služební velikosti stále existuje přinejmenším slušná poptávka. Zbraň však samozřejmě bude k dostání i na dalších trzích včetně toho našeho, českého. Zároveň to znamená, že je konec pistolím CZ 83, což je „civilní varianta“ CZ 82, které tak dlouho sloužily a možná ještě někde slouží v české armádě i policii.

Konstrukce pistole oficiálně označené „CZ 75 P-07 Duty 9 Browning“ vychází z modelu CZ 75 P-07 Duty v ráži 9 mm Luger. Tato „mateřská“ zbraň už je většinou střelecké veřejnosti dobře známá a setkala se z její strany s celkem pozitivním hodno-

cením. Jak už je u nás zvykem, lepší ohlasy jsou ze zahraničí, zatímco část české střelecké obce má tendenci pohlížet na nové tuzemské výrobky s určitou nedůvěrou. Ale to u CZ P-07 Duty zcela jistě z větší části pomine, protože jiní si ji zase nemohou vynachválit. Přitom je ale samozřejmé, že každému vyhovuje něco jiného: nikdo nikdy nevyrobil zbraň, která by sedla každému potenciálnímu uživateli...

CZ 75 P-07 Duty v ráži 9 Browning se od zbraně na výkonnější náboj 9 mm Luger odlišuje především neuzamčeným dynamickým závěrem. Kovaná hlaveň je tudíž uchycena pevně, při výstřelu se nepohybuje. Závěr je vzhledově také téměř stejný, ale protože pevná hlaveň nemá zákruz, muselo být posunuto výhozni okénko o čtyři mili-

stým kulatým otvorem, jímž prochází spojovací čep/záchyť závěru a spojuje tak hlavěň (a jejím prostřednictvím i závěr s vratnou pružinou a jejím vedením) s polymerním rámem. Úplný rám je u obou variant téměř totožný, a to včetně tvaru a rozměrů, lišty pro montáže příslušenství MIL-STD 1913, stejně jako zalisovaných vodiček

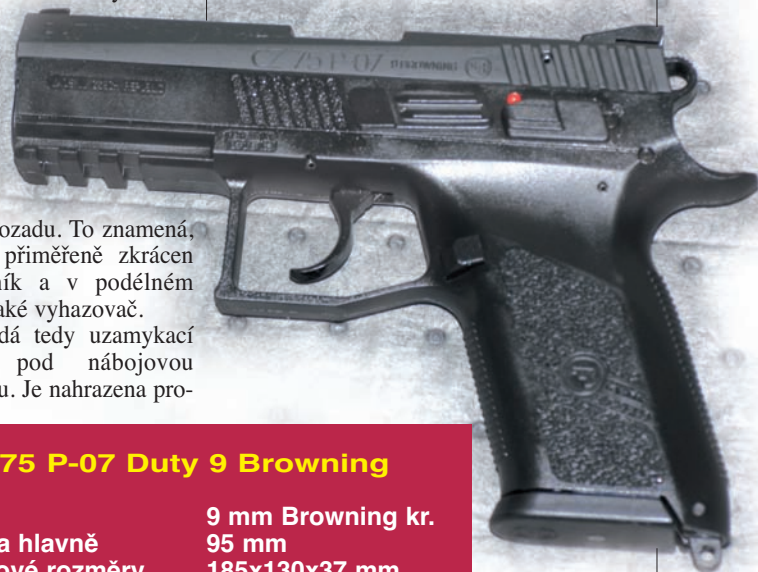
závěru a mechanické části, tedy zabudovaných součástí bicího a spouštěvého mechanismu. Pouze vyhazovač pro ráži 9 mm Br. kr. je odlišný a zasahuje výš, protože pevná hlaveň v průběhu automatického cyklu nepoklesává.

Odlišný je také samozřejmě šestnáctiranný zásobník s ocelovým pláštěm, pocházející od italské firmy Sabatti. Mířidla jsou vyměnitelná, hledí se dá částečně regulovat posunem v příčné drážce. Mušky jsou k dostání ve čtyřech výškových stupních, protože výškové nastřelení zbraně se řeší právě výměnou mušky.“

Zbraň i bez výměnných hřbetů padne přesně a hluboko do každé ruky a jde sama na cíl, a také bezproblémová obsluha všech ovládacích prvků. Chod všech mechanismů včetně spouště je hladký, bez skoků a drhnutí. Ke střelbě jsme měli náboje Sellier & Bellot s ogivální celopláštovou strelou 7,5 g a jak se dalo předpokládat při pouhých několika desítkách ran, nezaznamenali jsme žádnou závadu ani zádržku. K přesnosti střelby není mnoho co dodat. Rozptýl první seznamovací pětiranové položky střílené na 15 metrů při obouručném držení vstoje bez opory byl zhruba 50 milimetrů opsané kružnice. V dalších položkách odstřílených během testu se potom ustálil na hodnotách kolem 30 milimetrů a nezdá se, že by toto číslo muselo být konečné.

Zbraň rozebraná k čištění

metry dozadu. To znamená, že byl přiměřeně zkrácen i úderník a v podélném směru také vyhazovač.

Odpadá tedy uzamykací kulisa pod nábojovou komorou. Je nahrazena pro-

CZ 75 P-07 Duty 9 Browning

ráže	9 mm Browning kr.
délka hlavně	95 mm
celkové rozměry	185x130x37 mm
délka záměrné	149 mm
prázdná hmotnost	0,770 kg
odpor spouště	16-24,5/max. 55 N
kapacita zásobníku	16 nábojů

Přemysl
LIŠKA
Foto Václav
ŠEBEK

Zaměřovače pro útočnou pušku

Podle smlouvy z 18. března 2010 má Česká zbrojovka Uherský Brod v letech 2010–2013 dodat Armádě ČR celkem 6 687 útočných pušek CZ 805 BREN A1 a 1 250 karabin CZ 805 BREN A2 včetně příslušenství. K útočným puškám a karabinám CZ 805 BREN objednalo Ministerstvo obrany ČR rovněž 397 podvěsných granátometů CZ 805 G1 ráže 40x46 mm NATO. Druhá smlouva podepsaná mezi MO ČR a Českou zbrojovkou 18. března 2010 se týká jednak dodávky 572 plně automatických zbraní jednotlivce CZ SCORPION EVO 3 A1 ráže 9x19 mm s příslušenstvím a municí, jednak nákupu 5 570 pistolí CZ 75 SP-01 PHANTOM ráže 9x19 mm s příslušenstvím, taktickými svítilnami, soupravami pro údržbu a soupravami pro opravu.

Optika z Meopty

Na kontraktu České zbrojovky, a. s., s Ministerstvem obrany ČR se významně podílí – jako subdodavatel – také tradiční český výrobce optiky, Meopta – optika, s. r. o., Přerov ke zbráním z Uherského Brodu postupně dodá celkem 7 397 kolimátorových zaměřovačů, 1 386 denních přídavných dalekohledů, 1 386 noktovizních (nočních) přídavných dalekohledů a také 80 rektifikačních dalekohledů. Díky určité předvídatosti a marketingovému průzkumu byla Meopta na vyhlášenou veřejnou soutěž dobře připravena a měla vyvinuty vlastní požadované optické komponenty špičkové úrovně. Uvedené výrobky nejsou určeny speciálně jako příslušenství pro útočné pušky z Uherského Brodu, v podstatě se hodí pro kteroukoliv zbraň tohoto druhu.

Meopta Přerov patří už od svého vzniku v roce 1933 mezi tradiční a uznávané výrobce optiky ve světě. Odedávna se zabývá nejen „civilní“ produkcí, ale rovněž výrobou přístrojů pro potřeby ozbrojených sil. Už v roce 1936 započala s dodávkami prvních binokulárních dalekohledů pro armádní účely a během dvou let se program rozšířil do téměř neuvěřitelné škály přístro-

jů pro pozemní vojsko, dělostřelectvo, námořnictvo a letectvo včetně speciálních zařízení pro kartografii. Za druhé světové války firma pracovala pro německou branou moc a po válce pak pokračovala ve výrobě speciálních přístrojů pro armády Varšavského paktu. Vojenský program se stále rozšiřoval na úkol civilní výroby, až dosáhl téměř 80 procent z celého výrobního sortimentu.

Po roce 1990 v rámci konverze zbrojní výroby byl takzvaný speciál utlumen a plně se znovu rozvíjí v posledních 12 letech, a to cestou vývoje, výroby a spolupráce s předními světovými firmami. Přesto vojenské zakázky zatím přinášejí jenom asi deset procent z celkových ročních tržeb firmy.

V poslední době Meopta – optika, s. r. o., značně investovala do vysoce moderních výrobních technologií, sloužících k výrobě optických a mechanických součástí. Například díky zavedení napařovacích vakuových CNC aparatur, na kterých se vytvářejí speciální vícenásobné optické vrstvy MC (multi coating, například antireflexní vrstvy MEO-BRIGHT MC, vrstvy odpuzující vodu ANTI-RAIN MC, spektrální vrstvy MEO-REDDOT MC, vrstvy pro noční režim MEO-NVD MC...), dosahují optické přístroje z Meopty vysokých parametrů.

Zaměřovací kolimátor ZD-Dot

Zaměřovací kolimátor představuje základ optického systému pro útočnou pušku a slouží k jejímu zamířování na cíl ve dne a s přídavným noktovizorem i v noci. Vyznačuje se robustním designem vycházejícím z uzavřené trubkové konstrukce, což zaručuje vysokou odolnost proti mechanickému poškození, resp. odolnost podle MIL-STD-810. Speciální optická stavba v porovnání s obdobnými výrobky minimalizuje paralaxu a zcela odstraňuje astigmatismus. Elektronicky řízená regulace jasu světelného (zaměřovacího) bodu je možná ve 256 úrovních ve dne nebo v noci, a to plynule nebo skokově.

Zaměřovací kolimátor ZD-Dot se zvětšením 1x má hmotnost 390 g, rozměry 158x68x78 mm, velikost zaměřovacího bodu 1,5 MOA nebo 3 MOA a je napájen jednou tužkovou baterií AA 1,2 až 3,6 V. Rektifikace náměru a odměru je možná v rozsahu ± 50 MOA.

Přídavný denní dalekohled DV-Mag3

DV-Mag3 slouží jako přídavný denní dalekohled zvětšující obraz z kolimátoru, a tím umožňuje střelbu na větší vzdálenosti v denních podmínkách. Zároveň jej lze použít samostatně jako monokulární pozorovací dalekohled mimo zbraň. Jeho konstrukční vlastnosti mu dodávají následující možnosti, resp. přednosti: justáž polohy obrazu záměrného bodu do středu zorného pole, ostřící okulár, vymezení paralaxy a rychloupínací mechanismus.

Přídavný denní dalekohled DV-Mag3 má trojnásobné zvětšení, zorné pole 6,7°, vzdálenost výstupní pupily 70 mm, rozsah seř-

ZD-Dot

zení horizontálně i vertikálně ± 40 MOA a dioptrický rozsah okuláru $-2/+1,5$ dioptrie. Hmotnost dalekohledu DV-Mag3 je 170 g a rozměry 110x45x45 mm.

Přídavný noční dalekohled NV-Mag3

Podobně jako DV-Mag3, také NV-Mag3 slouží jako přídavný dalekohled zvětšující obraz z kolimátoru při střelbě na větší vzdálenosti, ale v tomto případě v nočních podmínkách. Stejně tak jej lze použít i samostatně jako monokulární noční (pozorovací) dalekohled. Vyznačuje se vysokým optickým výkonem, použitím 3. generace mikrokanałkového zesilovače jasu obrazu a v možnostech vymezení paralaxy a ostření okuláru.

DV-Mag3**NV-Mag3**

Stejně jako DV-Mag3 i přídavný noční dalekohled NV-Mag3 má pevné zvětšení 3x a je vodotěsný do hloubky 2 m. Velikost zorného pole je 14° , vzdálenost výstupní pupily 35 mm, dioptrický rozsah okuláru $\pm 4D$. Přístroj se napájí z jediné baterie AA 1,2-3,6 V s životností 72 hodin provozu. Má vnější rozměry 185x85x75 mm a hmotnost 800 g.

Široká nabídka optických přístrojů

Civilní paleta optických přístrojů – pozorovacích a zaměřovacích dalekohledů – z Meopty Přerov je známá a u nás i ve světě patří k oblíbeným. Firma však vyvinula, vyrábí a prodává také řadu dalších optických přístrojů vojenského nebo policejního použití, které nejsou součástí nyní realizovaného kontraktu České zbrojovky, a. s., s Ministerstvem obrany ČR. Pomineme teď samo-

statnou kapitolu optických přístrojů pro obrněná vozidla a připomeneme si některé přístroje určené jako příslušenství ručních palných zbraní nebo pomůcky jednotlivce. Ještě však je třeba podotknout, že veškeré důležité komponenty pocházejí z výroby Meopty, jenom elektrooptické převaděče noktovizních přístrojů se dovážejí, samozřejmě v odpovídající vysoké kvalitě.

Za zmínku stojí především miniaturní zaměřovač s červeným bodem (kolimátor) ZD-RD. Je z odolného, extrémně kompaktní (rozměry 58x34x44 mm, okénko 16x24 mm, hmotnost 105 g) se snadnou obsluhou. Nastavení intenzity svítícího bodu je možné v pěti stupních, horizontální rektifikace ± 160 MOA, vertikální rektifikace ± 180 MOA. Dvě baterie Cr 1632 vydrží 300 hodin provozu.

Z dalších výrobků se zmíníme o komplexu přístrojů, které lze použít pro útočné pušky a další ruční zbraně: přídavný noční dalekohled NV-Mag4, zaměřovací dalekohledy, zejména ZD 1-4x22 a 2-8x42, odstřelovačské zaměřovací dalekohledy ZD 10x50, ZD 6x50, ZD 6-24x56 a ZD 4-16x44 Tactic, zaměřovací dalekohled 1,8x22 pro použití na granátometech, noktovizní zaměřovače pro automatické pušky, odstřelovačské pušky, pancéřovky a granátomety MEO 50 S, K, P, M a G se zesilovačem jasu III. nebo IV. gen. a zvětšením 3,2x, noktovizní zaměřovač ZN 6x pro velkorážové odstřelovačské pušky...

Jako příslušenství se dodávají rektifikační dalekohledy pro různé ráže, různé typy montáží zaměřovačů na zbraně, sluneční clony, filtry (antilaserní a oranžový) a pryžové očníce. Nesmíme zapomenout ani na noční pozorovací přístroje KLÁRA a monoKLÁRA včetně hlavových setů a přílbových úchytů. Pozorovací binokuláry pro ozbrojenou sílu pocházejí z civilní modelové řady MEOSTAR.

Přemysl LIŠKA
Foto Václav ŠEBEK

Nejvyšší hora světa Mount Everest měří 8 850 metrů. Mount Everest má dlouhou historii pokusů o překonání, kterým roky odolával. Jako první stanuli na vrcholu nejvyšší hory světa 29. května 1953 novozélandčan Edmund Hillary a nepálský šerpa Tenzing Norgay.

Everest má dvě hlavní horolezecké cesty, jihovýchodní z Nepálu a severovýchodní z Tibetu, ale existují i další méně časté cesty. Jihovýchodní cesta je technicky méně obtížná než severovýchodní cesta z Tibetu, také proto je mnohem frekventovanější. Z Nepálu šli Hillary a Norgay, ovšem jejich výběr předurčila politická situace, neboť Tibet byl v roce 1949 pro cizince uzavřen.

Většina pokusů o výstup probíhá během dubna a května před letní monzunovou sezónou, kdy se také snižuje rychlost takzvaného tryskového proudění. Nicméně k pokusům o výstup dochází i po letních monzunech v září a v říjnu, ale výška sněhové přikrývky činí výstupy mnohem obtížnější.

Na expedici, která se vypravila pokřit vrchol Mount Everestu v dubnu a květnu loňského roku, čekala severovýchodní cesta z Tibetu. V této výpravě byli horolezci z Horolezeckého oddílu v Novém Jičíně a mezi nimi i novojičínský policista.

Nadpraporčík Marek Novotný je třiatřicetiletý policista z Nového Jičína. Vyučuje policisty hmatům, kopům, pádům a úderům v rámci služební přípravy. Jeho velkým koníčkem je sport, rád běhá, ale pouze amatérsky. Jinak závodně v rámci Policie ČR dělal branný víceboj, policejní víceboj a kros se střelbou. Zasoutěžil si i v kick boxu plném kontaktu a v roce

V základním táboře se horolezci pomalu zabydlují, modré sudy obsahují převážně jejich vybavení

1998 získal titul vicemistra ČR. Doma má manželku a dvě děti ve věku jedenáct a devět let. Když jsme ho navštívili v jeho kanceláři, na první pohled jsme si nedovedli představit, že tento nenápadný, tichý a šlachovitý policista se pokusil zdolat nejvyšší horu světa Mount Everest.

Před dvěma lety jednáctiletý Marek netušil, jaká vlastně bude premiéra ve velehorách. Do té doby šplhal pouze na nejvyšší vrcholky Vysokých Tater. Dva roky před odjezdem se aktivně věnoval sňakování, zdolával ledové stěny s cepínem a aby neměl fyzické problémy, dával si jedenkrát měsíčně horský maraton. Kromě maratону se Marek snažil navyknout si na zátěž, kterou musí každý horolezec nést na nohou. Speciální několikavrstvá bota s připevněnou mačkou totiž váží kolem dvou a půl kilogramu. Proto náš horolezec kdykoliv to šlo, nosil na nohou závaží. Přípravoval se i na velké mrazy, které na něho ve velehorách čekaly, a tak Tatry navštěvoval pokaždé, jakmile nasněžilo a začalo pořádně mrznout.

Marek na velkou výpravu vyjžděl společně se dvěma kamarády z novojičínského horolezeckého klubu. „Expedice jede na místo téměř dva měsíce před výstupem, my jsme odlétali z Vídně 26. března 2009 do nepálského Káthmandú, kde jsme nejprve absolvovali z jižní strany Nepálu jedenáctidenní aklimatizační Everest trek, jehož cílem bylo aklimatizovat se na výšku kolem 5 000 metrů nad mořem a zdolat horu Kala Patthar ve výšce 5 545 metrů nad mořem, což se zdařilo. Po návratu do Káthmandú jsme se měli přesunout do Tibetu, ale do poslední chvíle jsme nevěděli, zda nás vůbec na území Tibetu pustí. Číňané to všechno hodně zdržovali, čekali jsme čtrnáct dní, ale nakonec výpravu do Tibetu pustili a po dvou letech to byla první horolezecká skupina,“ rozpovídal se Marek a pokračoval. „Do základního tábora ve výšce 5 200 metrů jsme dorazili společně s další skupinou horolezců z různých koutů světa, mimo jiné i z Karviné. Kousek výš je takzvaný předsunutý základní tábor, a to ve výšce 6 400 metrů. Do předsunutého tábora jsme museli vynosit i veškerý materiál.“ V předsunutém táboře tráví horolezci co nejvíce času, aby se všichni dokonale aklimatizovali. Po trase k vrcholu je čekají další tři

ZASTAVIL SE TESNE POD VRCHOLEM

Marek Novotný na cestě, která vede do předsunutého základního tábora ve výšce 6 400 metrů

*Oči chrání brýle,
sluníčko je příliš ostré,
ale jinak je pěkná zima*

táboře a nakonec jsme došli až do základního tábora. Měli jsme ale smůlu a museli jsme tady čekat čtrnáct dní, protože bylo velice špatné počasí. Když se vítr trochu uklidnil, šplhali jsme do předsunutého tábora, kde jsme byli dva dny a do výšky 7 100 metrů jsme se znovu dostali až 17. května.

O den později jsme tři došli do druhého cílového tábora ve výšce 7 700 metrů, kluci z Karviné ještě zůstali v jedničce. V této výšce by se už člověk neměl pohybovat bez kyslíku, jedná se o tzv. zónu smrti, my jsme kyslík neměli, rozhodli jsme se, že si ho budeme šetřit. Hodinu jsme stavěli stan na strmé skále, byl velký vítr a nekonečná noc, bylo kolem -40 stupňů Celsia. V noci člověk zimu více vnímá, protože se tolik nehýbe. Přechkali jsme noc i vítr, který se uklidnil, ale později, až nad ránem. Roman a já jsme 19. 5. šplhali do výšky 8 300 metrů. Roman se asi po zdolání sta výškových metrů vrátil a já šplhal dál sám. Došplhal jsem do třetího cílového tábora asi v pět hodin odpoledne, ale už jsem neměl síly, abych si postavil stan. Jeden ze šerpů, který šel s další výpravou, mně naštěstí nabídl ke spaní svůj stan. S radostí jsem přijal a pustil se do vaření vody. Čtyři hodiny jsem vařil čtyři litry vody a jeden litr mi zmrznul, zůstaly mi pouze tři litry, a to bylo málo. Ze dvou litrů jsem si udělal polívku a co zbylo, jsem hodil do batohu. V deset hodin večer z 19. na 20. května jsem se za tmy vypravil zdolat samotný vrchol Mount Everestu. Sám jsem šplhal osm hodin, což bylo opravdu hodně vysilující. Jednak už ta samotná výška a jednak jsem neustále zápasil se silným větrem. Zůstal jsem vysílený ve výšce asi 8 700 metrů, vítr mi už další postup neumožňoval. Když se rozednilo, měl jsem krásný výhled a pod sebou jsem viděl všechny tři tábory. Po poradě s kamarády přes vysílačky jsem se ale rozhodl, že se vrátím zpátky dolů. Byl jsem hodně unavený a lezl pomalu, do tábora v jedničce jsem se dostal úplně vyčerpaný až ve čtyři hodiny odpoledne. Chtěl jsem jít až dolů a tak jsme velice pomalu sestupovali až do předsunutého základního tábora.“

Marek Novotný při vyprávění a popisování jednotlivých úkonů náročného výstupu vše velice prožíval. Zpět domů se vrátil spokojený, ale přeci jenom tak trochu smutný, že vrchol nejvyšší hory nepokořil, chybělo už tak málo, ale přednější bylo zdraví. Tehdy tvrdil, že to byl jeho první a zároveň i poslední výstup na Mount Everest. Dnes už ale mluví úplně jinak. Na nejvyšší horu světa se s kamarády připravují opět příští rok, zhruba ve stejném období. Palce mu doma budou držet jeho dvě děti i manželka, v práci všichni kolegové a pochopitelně i redakce časopisu Policista.

Eva BROŽOVÁ
Foto autorka a archiv
Marka NOVOTNÉHO

*Nadpraporčík Marek Novotný
a jeho medaile a poháry, které
získal za své sportovní klání*

*Třiatřicetiletý policista nám
své horolezecké zážitky
vyprávěl jedním dechem*

lezectví vůbec je o trpělivosti. Musíme čekat a čekat a čekat, až bude příznivé počasí,” vysvětluje nám základní specifika horolezectví policista Marek a dál popisuje vlastní výstup.

„Ve výšce 7 100 metrů jsme zůstali dvě noci a měli jsme se vracet zpět do základního tábora ve výšce 5 200 metrů, a to zejména proto, aby tělo zregenerovalo a mohlo nabrat dostatek energie. Ze základního tábora se teprve potom horolezci vydávají zpět na

horu a snaží se zdolat samotný vrchol. Já jsem byl ve výšce 7 100 metrů tedy v prvním cíli se zkušeným horolezcem, ale udělalo se mu špatně. Počkal jsem tady na kluky, postavili jsme stan a já šel dolů za zbytkem výpravy sám. Nejprve jsem s kamarády odpočíval v předsunutém

cíle – výškové tábory. První je zhruba ve výšce 7 100 metrů, kde stavějí stany a v táboře zůstávají alespoň dva dny. Druhý tábor horolezci budují asi ve výšce 7 700 metrů a poslední asi o šest set metrů výš, tedy ve výšce 8 300 metrů.

„Výstup na nejvyšší horu světa a horo-

Koncem června jsme se vypravili za policisty do Nového Jičína a zašli se podívat na oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál do ulice Svatopluka Čecha.

V Novém Jičíně na tomto pracovišti slouží čtyři policisté a doplňuje je jeden občanský zaměstnanec. A jak jsme se dozvěděli, práce mají opravdu hodně.

Na Novojičínsku je přes dva a půl tisíce držitelů zbrojních průkazů a téměř šest a půl tisíce legálních zbraní. V této krásné kopcovité krajině si lidé nejčastěji opatřují zbraně pro lovecké účely, což jsou pochopitelně zbraně dlouhé kulové, nebo brokové, ale také pro osobní ochranu. V tomto případě se jedná o krátkou střelnou zbraň. Pokud si lidé chtějí zbraň opatřit, musí vlastnit zbrojní průkaz.

Zeptali jsme se komisaře por. Bc. Miroslava Gilga, jaké jsou pro zájemce o zbrojní průkaz podmínky?

„Každý zájemce o zbrojní průkaz nejprve musí splnit odbornou způsobilost, což znamená, že musí úspěšně zvládnout odbornou zkoušku před zkušebním komisařem. Ta se skládá z teoretické a praktické části. První část je test s otázkami a v praktické části musí zájemce znát i předvést bezpečnou manipulaci se zbraní a střelivem a zvládnout střelbu na pevný cíl. V loňském roce jsme tady měli 108 uchazečů, ale třináct neuspělo.“

To ale není všechno. Zájemce musí být bezúhonný, což znamená, že osoba, která žádá o zbrojní průkaz, nemůže být pravomocně uznána vinnou z trestného činu taxa-

tivně uvedeného v zákoně o zbraních (zákon č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu). Rovněž musí splnit podmínku spolehlivosti a spolehlivost například souvisí s nepožíváním nadměrného množství alkoholických nápojů, nebo návykových látek.“

Ve vedlejší kanceláři oddělení pro zbraně a bezpečnostní materiál jsme našli nprap. Františka Šťastného a nebyl sám. Kolem stolu stálo několik žáků ze ZŠ Komenského z Fulneku a na stole leželo několik dlouhých střelných zbraní.

Žáky v rámci preventivního programu doprovodil na malou exkursi doplněnou preventivními radami nprap. Zbyněk Tomšík z preventivně informační skupiny. František Šťastný starším dětem popisoval, jak se se zbraní může zranit, či dokonce usmrtit dítě nebo jiná nepovolaná osoba. „K úrazům dochází nejčastěji ze zbraně, která je v domácnosti vašich rodičů nebo kamarádů. Zbraň je obvykle k nalezení na snadno přístupném místě, jako je ložnice, předstíň či obývací pokoj. Je proto důležité, abyste i vy znaly zásady zacházení se zbraní, i když doma žádnou zbraň nemáte. Se zbraní se ale také můžete setkat například i na hřišti, na ulici

Kontrolu zbraní provádí nprap. František Šťastný a jeho kolega nprap. Tomáš Berka

či kdekoli jinde.“ Žáci základní školy opravdu přivítali, že měli možnost si zbraně osahat a vyzkoušet si základní bezpečnostní pravidla.

Na závěr nprap. František Šťastný dětem ukázal nefunkční brokovnici a popsal, při jaké příležitosti se brokovnice úplně roztrhla. „K poškození brokovnice došlo přímo na honu v roce 2008. Myslivec měl náboje v kapse, kde po několika hodinách zvlhly a takový náboj potom zasunul do hlavně. Při výstřelu došlo jenom k odpálení zápalky, střela opustila pouze nábojnici a lovec v zápalu lovecké vášně přebil druhý náboj, aniž by zkontroloval před přebitím hlavěň. No a při odpálení došlo k roztržení hlavňového svazku. Naštěstí se nikomu, ani samotnému střelci, nic nestalo.“ Děti nad-

ZBRANĚ a bezpečnostní materiál

**Budova územního odboru Policie ČR
Nový Jičín**

Ani s nenabitou zbraní se nesmí mřit proti kamarádům, ukazuje žák ZŠ Komenského z Fulneku

povat zejména v kamenných obchodech, kde je větší záruka, že se zde nebude prodávat neschválené nebo závadné zboží. Nebezpečí úrazu ale může hrozit i na hromadných oslavách na náměstích, kam si lidé pyrotechniku přinesou a odpalují ji přímo na těchto místech. Z důvodů bezpečnosti by občané malé děti a domácí zvířata na tyto atrakce neměli brát s sebou. Pyrotechnika se v posledních letech stala velmi populární, a proto je třeba manipulovat s pyrotechnikou bezpečně a neohrozit ani sebe ani své okolí.“

Než jsme malý, ale výkonný kolektiv policistů v Novém Jičíně opustili, zastavili jsme se ještě u nrap. Davida Stanovského,

Bez počítače si nrap. David Stanovský svoji práci už nedovede představit

praporčíka poslouchaly téměř s otevřenou pusou a pochopitelně si brokovnici chtěl každý prohlédnout. A vidět jsme ji chtěli i my.

Když skupinka dětí odešla, věnoval se nrap. František Šťastný i nám. Společně s kolegou nrap. Tomášem Berkou nám ukázali bezpečnostní sklad, kde odevzdávají veškeré zabavené nebo odevzdané zbraně, které musejí být zajištěné, a vchod do skladu je pod neustálý dozorem, pod kamerou. Pravidelně také zbraně ve skladu kontrolují.

Mezi další úkoly, které novojičíňští policisté také zajišťují, patří kontrolní činnost. Nás zajímalo období honů a sympatický policista Tomáš nám základní informace sypal přímo z rukávu. „Loni v průběhu listopadu a prosince se policisté z našeho oddělení služby pro zbraně a bezpečnostní materiál podívali i na několik honů tady v okolí. Na hon jsme nešli jako hosté, ale

měli jsme kontrolní povinnosti. Celkem jsme se zúčastnili třinácti honů a zkontrolovali 306 myslivců. Kontrolovali jsme zbraně, zbrojní průkazy, průkazy zbraní a nemohli jsme vynechat ani zkoušku na alkohol. Naši myslivci jsou už docela na kontroly zvyklí a tak ani není divu, že jsme zjistili pouze jeden problém. Ozbrojený myslivec nadýchal přes jedno promile alkoholu. Hned na místě předal svoji zbraň hospodáři mysliveckého sdružení. Musel před přestupkovou komisí a za tuto nerozvážnost zaplatil pokutu deset tisíc korun. Pokud by se střelec dopustil v průběhu 3 let stejného nebo jiného přestupku uvedeného v zákoně o zbraních, přišel by o zbrojní průkaz na dobu 3 až 5 let.“

Preventivní rady z úst právě těchto policistů jsou důležité hlavně ke konci každého roku, kdy si mnozí občané nakupují zábavnou pyrotechniku. „Většina úrazů bývá způsobena nesprávnou manipulací s pyrotechnikou,“ zdůraznil nrap. František Šťastný a pokračoval. „Při nákupu je lepší se vyhnout pochybným prodejcům a naku-

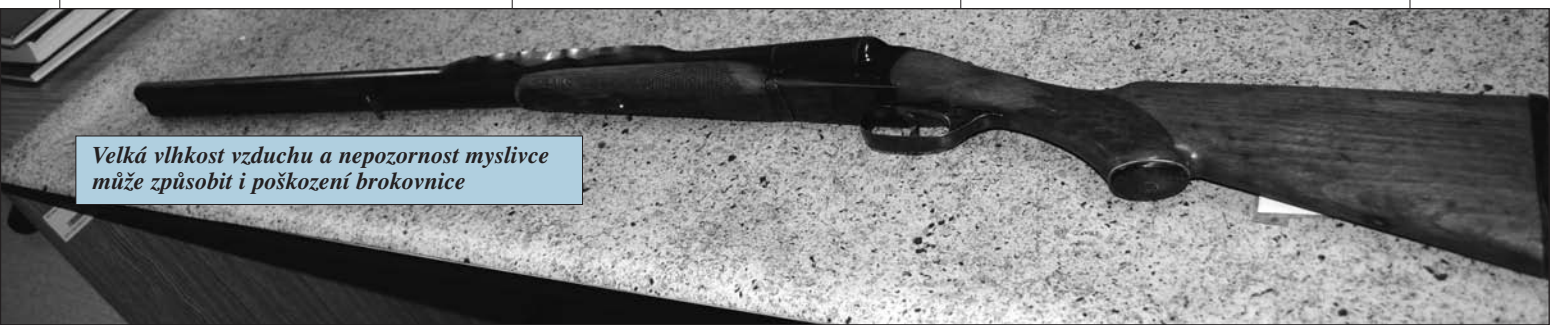
Další zájemce o zbrojní průkaz vypisuje žádost

který na zdejším oddělení zajišťuje správné řízení. Chtěli jsme vědět, co si pod tímto názvem můžeme představit a David Stanovský nám řekl: „Kromě běžné správní agendy zajišťujeme zejména zbrojní průkazy a zbraně držitelům zbrojních průkazů, proti kterým bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin. Dále odnímáme zbrojní průkazy držitelům, kteří byli pravomocně uznáni vinnými z úmyslného trestného činu. V loňském roce jsme na zdejším oddělení zajistili ve čtyřech případech zbrojní průkazy a šestnáctkrát jsme zbrojní průkazy odňali.“

V poslední kanceláři jsme opět zahlédli nrap. Tomáše Berkou, ale nechťeli jsme rušit. S ním totiž u stolu seděl nový zájemce o zbrojní průkaz, který si právě vypisoval žádost.

Eva BROŽOVÁ
Foto autor a Policie ČR

Velká vlhkost vzduchu a nepozornost myslivce může způsobit i poškození brokovnice

POLICISTÉ NAPLNILI HESLO „POMÁHAT A CHRÁNIT“

Svým kolegům z Libereckého kraje, které zasáhla povodeň, přispěli částkou téměř třicet tisíc korun.

Téměř třicet tisíc korun zamířilo koncem srpna ke kolegům do Libereckého kraje, který počátkem srpna zasáhly přívalové deště a následně povodeň. Uvedená částka se vybrala na základě sbírky, kterou vyhlásil pouze několik dní po ničivé vlně povodní vedoucí Územního odboru Vsetín plk. Mgr. Bohdan Varyš. „V rámci vyjádření solidarity, vyhlášení finanční sbírky na pomoc postiženému regionu“, uvedl v osob-

ním dopise, kterým chtěl oslovit všechny podřízené policisty a občanské zaměstnance. Ti zareagovali okamžitě.

Po čtrnáctidenním trvání sbírky policisté i občanskí zaměstnanci vybrali přes devětdvacet tisíc korun. Finanční podpora pak putovala k policistům, jejich rodiny postihl ničivý živel. V jednom případě musel být dokonce policista se svou ženou a malými dětmi evakuován vrtulníkem přímo z vodou zatopeného domu. Pár hodin poté se pak všichni dívali, jak jejich podmačený dům bourá bagr....

Sbírka, ale nebyla jediným způsobem

Šestnáctka policistů ze Vsetína pomáhala občanům v Libereckém kraji

pomoci. Šestnáct policistů zamířilo ve stejnou dobu na pomoc do povodní zasaženého Hrádku nad Nisou a Heřmanovic. „Protože máme z nedávné minulosti obdobnou zkušenost, po domluvě s ředitelem Krajského ředitelství policie Zlínského kraje plk. Ing. Bedřichem Koutným jsme se rozhodli, že do postižených oblastí vyšleme policisty našeho územního odboru k posílení výkonu služby“, vysvětlil situaci plk. Mgr. Bohdan Varyš. V místě pobytu policisté spolupracovali s kolegy z Obvodního oddělení v Hrádku nad Nisou. Jejich služba spočívala v ochraně obyvatel a majetku, které zasáhla povodeň. Odpracovali přibližně patnáct set hodin, z toho polovinu tvořily dobrovolné práce při vyklízení vodou zničených domů. Dělalí vše, co bylo potřeba a o co je kdo požádal. Vyklízeli ze zatopených domů nábytek, čistili sklepy, oklepávali omítky, likvidovali popadané stromy a mnohdy byli pro místní občany psychickou podporou. Zadrželi čtyři osoby, které ve vesnicích rabovaly, a dvě osoby převážející přes zasažené území drogy.

Koncem srpna převzala šestnáctka policistů z rukou vedoucího Územního odboru Vsetín plk. Mgr. Bohdana Varyše děkovné listy jako způsob ocenění za osobní úsilí a solidárnost s lidmi, kterým vodní živel krutě změnil život.

nprap. Ludmila BROUSILOVÁ
Foto Policie ČR

PO PREVENCI DISKOTEKA

A je to tady. Začátkem září vypukla v lázních Klímkovice další preventivní akce.

V druhém zářijovém týdnu probíhala na ulicích Ostravy preventivní akce „Zebra se za Tebe nerozhlédne“, která je zaměřena na bezpečné přecházení vozovky v hustém silničním provozu. Policisté Preventivní informační skupiny Ostrava se rozhodli, že obdobnou preventivní akci připraví i pro děti v lázních.

Proto ve čtvrtek 9. září v odpoledních hodinách proběhla v dětském sále beseda na téma bezpečnost na silnici a také správná výbava jízdního kola. V sanatoriu Klímkovice je mnoho handicapovaných dětí, které právě začátek nového školního roku tráví v lázních a nemohou se preventivních akcí zúčastnit ve svých městech u základních škol, které navštěvují. Hlavně prvníáčky jsou o svůj „první vstup“ do školy ochuzeni.

Ale protože pacienti v lázních byli většinou ve věku „teenagerů“ a v dnešní době mnoho těchto dětí vlastní svůj notebook, byla druhá polovina přednášky zaměřena i na téma bezpečný internet, což je v současnosti jedno z nejdůležitějších témat, protože mnoho dětí si ani neuvědomuje, jaká nebezpečí internet a jeho sociální sítě skrývají.

A jako odměna po pozorném poslouchání, ale i zapojení se do diskuse po besedě, byla pro děti nachystána diskotéka pod vedením „profíka“ a DJ Patrika Máchy, který svým programem a výběrem písniček všechny děti skvěle bavil. Nejprve se sám ujal zpěvu a dětem zpíval v současnosti nejvíce oblíbené písničky, a tímto je

i vyzval na taneční parket. Po výzvě DJ děti překonaly stud a začaly tančovat.

Mezi dětmi byl i Tomáš, který právě ten den slavil své desáté narozeniny, a právě on byl první, který doslova „rozjel“ karaoke. S pomocí ostatních zazpíval písničku Céčka od Michala Davida. Pak už zájem jen rostl a děti si své dovednosti ve zpěvu vyzkoušely i z vozíčku.

Nejen děti, ale i sestřičky, byly velice nadšené. Jednak úspěchem akce u dětí, ale i tím, že děti, i když jsou nemocné, se dokázaly přes svůj handicap dobře pobavit a smát se.

Tento den budou dětem připomínat propagační dárečky, které v průběhu akce policisté z PIS dětem rozdali.

pprap. Mgr. Vladimíra PIETRASZOVÁ
PIS Ostrava
Foto archiv Policie ČR

Do besedy se zapojily i nejmenší děti

Předávání daru – velký míč pro koňské hry a výcvik s logem VIP Clubu IPA. Zleva viceprezident VIP IPA Tomáš Neuman, prezident VIP IPA JUDr. Ladislav Pávek, zástupce policie plk. JUDr. Ladislav Bříza a zástupci hipologie

VALNÁ HROMADA VIP CLUBU IPA v Rumburku

V září se v Rumburku uskutečnila Valná hromada VIP Clubu IPA. Zasedání se zúčastnili i představitelé Krajského ředitelství Policie ČR Praha plk. JUDr. Ladislav Bříza a představitelé oddílu kynologie a hipologie. Těm byl předán jako dar velký míč pro koňské hry a výcvik s logem VIP Clubu IPA.

Předání míče nebylo ojedinělou akcí. VIP Club IPA spolu s Krajským ředitelstvím Policie ČR Praha v letošním roce již počtvrté pořádá a spolufinancoval den Pražské policie. Sponzoruje kynologické závody, v minulosti přispěl na setkání mladých policistů Evropy a snaží se i jinak všestranně podporovat policii a její akce.

Jednání Valné hromady VIP Clubu IPA se zúčastnili i zástupci IPA pražská pobočka 124 JUDr. Vladimír Macek a JUDr. Jaromír Rada spolu se zástupkyní generálního

ředitelství Vězeňské služby. VIP Club IPA sponzoruje i některé akce IPA pobočka 124. Jde například o Mikulášské besídky pro děti policistů a členů IPA, ale i další akce.

Valná hromada VIP Clubu IPA rozhodla provést výměnu členských průkazů a odznaků. Důvodem je především zneužívání VIP Clubu IPA vystavováním falešných průkazů a odznaků. Průkazy budou plastové a i odznaky se změní.

Valná hromada rozhodla i zpřísnit výběr nových členů. Každý zájemce bude muset předložit výpis rejstříku trestů, a pokud jde o zahraniční zájemce, tak výpis jak tuzemský, tak zahraniční. Přihlášku budou muset doporučit dva stávající členové IPA. Bylo rozhodnuto vyřadit – ukončit členství těm členům, kteří nejsou aktivní a kterým sloužil průkaz VIP Clubu IPA pouze k osobním účelům.

VIP IPA má eminentní zájem na tom být seriózní organizací a partnerem Policie ČR, IPA, i sektoru soukromých bezpečnostních služeb.

JUDr. František BRABEC
viceprezident VIP Clubu IPA
Foto archiv IPA

Pohled na zasedání VIP Clubu IPA

Hold pohybu a předcházení zločinnosti

Druhé páteční odpoledne v září, v téměř idylických podmínkách babího léta, patřilo pražské Palackého náměstí, s rozzářenou kulisou vltavského nábreží a s jedinečnou kulisou Hradu nad ním, zábavně rekreačnímu pořadu Vyber si svůj sport.

Organizátoři, v čele s novinářem a publicistou Petrem Trávníčkem, nachystali k začátku školního roku bohaté „defilé“ ukázek nejrůznějších bojových sportů. S cílem zaujmout rodiče, prarodiče, děti, vnučata a dospívající mládež některým ze sportů, které vedle ducha rozvíjejí pohybovou, fyzickou zdatnost jedince a přispívají k jeho čestnému, džentlmenkému chování mezi ostatními.

V pestrém a svižném sledu se na azurovém tatami a v boxerském ringu střídali začátečníci i pokročilejší vyznavači boxu, zápasu, jiu-jitsu, judo, karate, kung fu, taekwondo či pouliční sebeobrany. Např. sportovní „disciplína“ krav maga, zatím veřejnosti méně známá, je v současnosti považovaná za jeden z neefektivnějších sebeobraných a taktických systémů ve světě.

Vedle předvádění tréninkové „práce“

pod vedením zkušených instruktorů si zájemci mohli vyzkoušet vlastní schopnost mávat kolem sebe boxerskými rukavicemi, nebo napodobovat doporučené kroky proti případným násilníkům v pomyslných prostředích nočního opuštěného parku nebo poloprázdné tramvaje.

Zajímavých „hostů“ komponované „předváděčky“ bylo na tučet. Výraznější aplaus sklízeli mj. Rostislav Osíčka, boxer a malíř, Eva Líšková, čerstvá kickboxová šampionka světa (doložila blyštivou zlatou medailí), Miloslav Bosák s Figur Academy Praha, Mgr. Jiří Žák z PSK Olymp, Tiger team, Krav Maga security, SK Policejní škola žáci Praha judo... (více informací na: info@i-viamedia.info, 777 898 554)

/ki/

Foto Jaroslav KOPIC

HRAČKY PRO DĚTI zúčastněné při incidentech domácího násilí

V letošním roce realizuje Městské ředitelství policie Ostrava projekt „řešení domácího násilí na Ostravsku“. Projekt finančně podpořil Magistrát města Ostravy a je rozdělen do několika částí, například letos byla již vyhlášena výtvarná a fotografická soutěž pro veřejnost s tématem domácího násilí. Další z realizovaných součástí projektu je také možnost využití hraček pro děti, zúčastněné při incidentech domácího násilí, ať už se bude jednat o děti v postavení svědka či oběti. Ve velké části domácností, v nichž dochází k násilí mezi partnery, totiž děti vyrůstají. A právě ony se často stávají přímými svědky tohoto nebezpečného jednání. Policisté – specialisté musí s dítětem v krizové situaci navázat nejenom prvotní kontakt, ale musí být provedeny i nezbytné úkony v rámci trestního řízení. Práci s dětskými svědky je věnována značná pozornost, aby nedošlo pokud možno k další traumatizaci dítěte. Nicméně prvotnímu navázání kontaktu dítě – policista v těžké krizové situaci napomůže kromě vhodně vedené komunikace specialisty také v mnoha případech hračka, kterou si dítě může odnést. Vhodnost tohoto postupu je ověřována také prováděnými výslechy ve speciálních výslechových místnostech, přizpůsobených domácímu prostředí. Dětem, ať už v pozici oběti či svědka, se věnují specialisté pro práci s mládeží. Tuto problematiku vyšetřují zkušení kriminalisté či většinou komisařky Územního odboru služby kriminální policie a vyšetřování Ostrava. Od srpna 2010 mohou hračky věnovat dětem při prováděných úkonech trestního řízení také tito kriminalisté, specializující se na prověřování závažných případů týrání dětí apod.

Hračky dětem věnují však také ostravští policisté speci-

álního týmu, realizujícího vykazání, neboť využijí hračky především v krizových situacích, kdy potřebují navázat prvotní křehké pouto důvěry mezi dítětem a policistou.

Dále budou hračky využívány i pro větší děti například v době, kdy se matka účastní podaného vysvětlení a pozornost dítěte přítomného na služebně policie je nutné rozptýlit tak, aby nebylo traumatizováno.

Do začátku srpna letošního roku bylo na Ostravsku z obydli na deset dnů vykazáno již 30 osob, většinou se jednalo o muže, ale mezi vykázanými byly i ženy.

Ale vraťme se zpět k dětem zúčastněným při incidentech domácího násilí, pro něž je novinka – využití hraček ostravskými policisty při nutných úkonech trestního řízení – určena.

Namátkou lze uvést jedno z letošních vykazání muže z domácnosti, v níž vyrůstaly dvě děti. Vykázaný muž měl manželku několik let opakovaně bezdůvodně verbálně i fyzicky napadat. Vulgarity měly střídát výhrůžky újmou na zdraví. Dále měl muž kontrolovat nejen ženin pohyb, ale měl kontrolovat také její věci i telefon, docházet mělo k žár-

livým scénám. Muž měl využívat ženiny finanční závislosti, žena se starala o dítě, její příjem tak činil rodičovský příspěvek. Finanční prostředky k obživě své i nezletilých dětí byla žena nucena opatřit si různými způsoby. Muž měl ženu bít pěstmi i kopat v době, kdy byla gravidní, tak, že musela být ošetřena lékařem. Později měl muž také ničit zařízení bytu. Ženu, jež byla nucena spát na podlaze místnosti, měl muž opakovaně budit, rozsvěcovat světlo apod. Právě u těchto závažných zločinů týrání osob žijících ve společném obydli budou ostravští policisté napříště využívat k prováděným úkonům s dětskými svědky nové hračky.

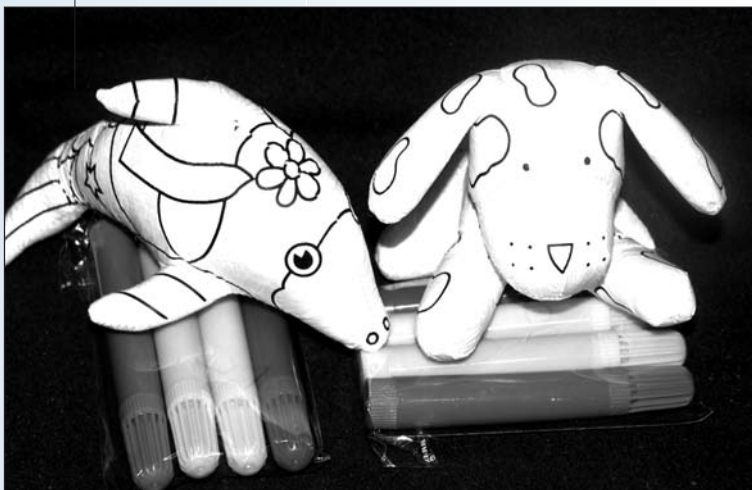
Pro nejmenší byla zvolena plyšová hračka leopard v pyžamku, vzhledem k četným incidentům, kdy matka utíká v noci s dětmi oděnými právě v pyžamu. Díky problematice domácího násilí dostal jméno Daník.

Pro větší děti budou policisté využívat sadu, ta je tvořena zvířátkem a fixy. Dítě si pak může zvíře vybarvit dle své fantazie a každé se stane originálem. Ale ani na starší děti jsme nezapomněli a k využití jsou velké výtvarné sady.

Policisté Městského ředitelství policie Ostrava se věnují řešení domácího násilí již jedenáctým rokem.

por. Bc. Gabriela HOLČÁKOVÁ
Foto Archiv Policie ČR

Pro nejmenší děti je připraven Daník – leopard v pyžamku. Větší děti dostanou zvířátko a fixy. Po vybarvení se každé stane originálem

Byl krásný červenecový den roku 2007. Krátce po poledni vzala mladá maminka v obci na Tachovsku dvě malé děti na špacír. Dcerku vedla za ruku, chlapeček si lebedil v dětském kočáře. – Ze raději nezůstali doma...

S DROGOU V KRVÍ BEZ SVĚDOMÍ V HLAVĚ

Na dobře přehledném místě projížděl dědinou – při souhře nešťastných okolností – osobní automobil zn. Škoda Favorit. Za volantem seděl sotva třicátník Radim Siedr (jméno jsme pozměnili – pozn. red.) a zrovna vůz neudržel na vozovce: Oťrel se o zeď plotu, odhodil stranou popelnici z plastu a najel do skupinky chodců.

Malou pětiletou slečnu sestřelil před sebe a přejel po ní. Její matku vzal zezadu přes nohy a odrazil ji dopředu na silnici. Padla na kočárek, který se sice převrátil a poškodil, ale malý junior v něm naštěstí zůstal nezraněn.

Zlotřilec zastavil na okraji komunikace před dvojicí dopravních značek, vystoupil z auta, podíval se, co se stalo, vrátil se do vozidla, odcouval od dopravního značení – a od nehody ujel.

Dívka utrpěla závažná zranění bezprostředně ohrožující život (zejména pohmoždění mozku, plic a jater, mnohonásobné rozlámání páneve, roztržení močového měchýře, řadu zlomenin). Vrtulníkem byla dopravena do plzeňské fakultní nemocnice. Zcela nepochybně jí do dalších let – navždy! – zůstanou trvalé následky.

Policejní pátrací akce skončila rychle částečným úspěchem. Operativci ustanovili osobu řidiče (celkem známou firmu silně drogově závislého člověka s devíti tresty za ohrožení pod vlivem návykové látky, za opakované loupeže a krádeže, za porušování domovní svobody a poškozování cizí věci – většinou s cílem získat

prostředky na drogy, o řidičský průkaz již dříve přišel), jenomže pachatel nebyl nikde k zastížení. Jeho útěk však byl předmět ztracený, druhý den skončil ve vazbě.

Vyšetřování odhalilo, že místem střetu projížděl viník spolu s bratrancem (ten seděl v jiném autě následujícím favorita – jeli si nakupovat fet – a viděl následky řádění příbuzného, přiznal, že mu volal přes mobil zprávu, o identifikaci piráta očitými svědky, a sám mu posléze před vyšetřovateli dosvědčil, že si vstříknul pervitinovou ukladňovačku do žil až po nehodě – vždyť vrána vráně oči nevyklove!). Dále – s ohledem na závažnost události – odborníci posuzovali mj. technický stav vozidla. Bylo zapůjčeno a jeho majitel pana Radima údajně upozorňoval na určité nedostatky.

Expertní výsledky šokovaly: Na zkušební stoličce pravá přední brzda vůbec nebrzdila, pravá zadní měla účinek zanedbatelně malý. Po demontáži se ukázalo, že vepředu vpravo je trubka brzdové

kapaliny „zaklepnutá“ (brzdové destičky a pístek pracovního válce zcela chyběly). Vzádu vpravo byl brzdový mechanismus zarezivělý a prakticky nepohyblivý. Vozidlo nutně muselo „táhnout“ doleva.

Závěr – dočasný, průběžný? – celé hrozné historie udělal okresní soud: Uznal Radima Siedra vinného z trestných činů ublížení na zdraví, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění a neposkytnutí pomoci. A odsoudil jej na tři roky nepodmíněně.

V současné době trest už vypršel. Strůjce neštěstí jiných žije dál – svobodně – svým zavedeným životním stylem!..

P. S. Uvedený případ, jak zřejmo, nemá „křížek u silnice“. Podobných kauz se ovšem – a bohužel – v našich končinách odehrává stále víc: Letos 11. června se v denním tisku objevila zpráva o tragédii rodiny muže, kterému řidič s alkoholově pervitinovým „mixem“ v krvi zabil autem na chodníku ženu a tříletého syna. Osmkrát soudně trestaný pachatel dostal „tvrďoch“ pět let vězení...

/ki/

Podklady Ing. Petr PTÁČEK
Foto archiv soudního znalce

PAST

Silnice zamířila do hor a po chvíli se kraj, do té doby šedivý a fádní, vyhoupl z mlhy a rozzářil v šikmých paprscích zimního slunce. Jiskřící sníh, stráně protkané průseky sjezdovek, chalupy malebně rozhozené na bělostných loukách. Za studentských let jsem lyžování velice miloval, ale tentokrát jsem měl trochu provinilý pocit. Kolikrát už jsem sliboval dětem, že si tak na týden nebo čtrnáct dní do hor vyjedeme spolu, jenže pokaždé do toho něco přišlo a zájezd se odložil na neurčito. Teď jsem přijížděl sám, jako stárnoucí zbohatlický plejboj.

Cedule u kraje cesty povolovala další jízdu jen hotelovým hostům, pokračoval jsem dál a zaparkoval před velkolepou, nákladně vyhlázející stavbou. Napadlo mě, že jsem ještě nikdy v životě nebydlel tak luxusně.

„Ano, samozřejmě, že jsme vaši objednávku dostali, „zašveholila sladce dívka v recepci, „ale bohužel, pokoj bude volný až po druhé hodině.“

Za okny se bělal lyžařský svah.

„Nevadí,“ řekl jsem, „to vůbec nevadí.“

O chvíli později jsem si v těsném prostoru škodovky navlékl oteplováčky, lyžařské boty nacpal do batohu a s prkny na ramenou vyrazil k nejbližšímu vleku. Fronty byly minimální, sníh svou hebkostí připomínal prašan, který prý padá v Alpách. Báječně jsem si zajezdil a do hotelu se vrátil příjemně unavený.

„Jistě, už je všechno v naprostém pořádku, druhé patro, jednolůžkový pokoj číslo dvacet sedm. Váš průkaz prosím. Hotelová restaurace je otevřená do dvanácti, vinárna do půl třetí. Přeju příjemný pobyt...“

Poděkoval jsem, jak se sluší a patří, v příjemně vytopeném pokoji se převlékl a odolal pokušení zalehnout na lákavě rozestlané posteli. Na rozdíl od většiny hostů toho krásného moderního hotelu, já byl na horách služebně.

Případ byl vlastně shrnutím série případů vcelku běžných a na první pohled poměrně nezajímavých. Bytové krádeže patří k běhu světa jaksi odedávna, přinejmenším od dob, kdy se pračlověk vrátil z lovu do jeskyně a zjistil, že jeho oblíbený pazourek, ten, který tak báječně padl do dlaně, je prostě pryč. Aby se podobná nepříjemnost neopakovala, vymyslel časem dveře, potom zámky a nakonec nejdokonalejší elektronické zabezpečovací zařízení. Marně. Krade se pořád, zloději na rozdíl od mamutů prostě nevyhynuli. Budějovice, Písek a samozřejmě Klášterec. Jednotlivé byty vyloupené v rozdílných městech a vyšetřované různými skupinami kriminalistů se postupně stávaly jen čísly ve statistikách celkového počtu trestných činů, způsobených škod a procent objasněnosti. A nebýt majora Kavana asi by si v té předpočítačové době jistých nevelkých vzájemných shod nikdo nevšiml.

„Co je to?“ ptal jsem se udiveně, když stěhováci přinesli do kanceláře těžkou plechovou skříň poněkud připomínající včelí plástev a šéf kriminálky začal s planoucím zrakem vyprávět o revoluci v oblasti kartoték a třídění informací. V podstatě šlo o to, že jednotlivé lístky měly po okrajích řadu drobných dírek, které se buď prostřihly, nebo ne, samozřejmě podle údajů, které byly zapsány. Potom jen zasunutím či vydáním příslušných jehel, na kterých byly karty navlečeny, proběhlo mechanické třídění. Hledali jste například zloděje aut staršího dvaceti let, blondáka, který pracuje zásadně sám. Jehličky udělaly cvak, a pokud takový v kartotéce byl, vypadal podobně jako cigarety z automatu.

„Obrovsky to urychlí práci,“ tvrdil Kavan. Trochu pravdy snad měl, kdybychom ovšem předtím nemuseli celou agendu přepsat. To byla dřina hodná Sisyfa, a pokud by šéf slyšel jen desetinu toho, jak jsme na něj nadávali, nejspíš by se zastřelil. Nicméně kartiček pomalu přibývalo a nečekaně brzo

se dostavil první výsledek. Když si major vytáhl neobjasněné bytové krádeže za poslední dva roky a roztřídil je podle výše způsobené škody, objevila se shoda, které si zatím nikdo nevšiml. Pozoruhodné množství okradených lidí bylo v době, kdy jim neznámý pachatel vybil byt, na Šumavě v horském hotelu Slunce.

„No tak, co tomu říkáte?“ ptal se šéf na pravidelné pondělní poradě.

Připustili jsme, že je to zajímavé a nabízí se domněnka, že někdo z hotelového personálu si mezi rekreanty vybírá své oběti.

„No jo,“ poznamenal kolega Velek skepticky, „ale co s tím?“

Případy se lišily podle způsobu, kterým pachatel do bytů vnikal, jednou byl zámek rozlomený, jindy dvoukřídlé dveře vyháčkované nebo rozkopnuté, vždycky se však ztrácelo pouze peníze, šperky a vkladní knížky, zloděj důsledně používal rukavic, takže nikde nezanechal žádnou použitelnou daktyloskopickou stopu.

„To je málo,“ souhlasil Kavan.

Dvakrát či třikrát si úřednice ve spořitelnách všimly chlapíka, který z ukradených vkladních knížek vybíral hotovost, ale jejich popis byl nejistý a stavět se na něm rozhodně nedalo. Mohli jsme sice osazenstvo příslušného hotelu vyslechnout, jenže tím bychom pachatele jenom varovali, dokázat jsme mu nemohli nic.

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal jsem se.

„Čekat,“ řekl kapitán.

Třetí lednovou středu v Janátově ulici vstoupil do domu číslo šestnáct chlapík v šedivém zimním kabátě se zvednutým límcem a placatou čepicí s kšiltem. Letmo si ho všimla poštovní doručovatelka, která se s ním setkala dole v chodbě.

„Do obličeje jsem mu neviděla, bohužel.“

Muž vystoupal do třetího patra, zastavil se před dveřmi, na kterých byla mosazná cedulka s nápisem JUDr. Alexej Horvát. Malým hasákem sevřel patentní vložku vyčnívající ze zámku, rozlomil ji a vysunul ocelovou západku z rámu. Byt se pohostinně otevřel.

Vloupání jako vejce vejci podobné mnoha jiným. Tedy mohlo být podobné, kdyby o patro níž nezaslechla paní Vránová nad hlavou kroky. Tak Horvátovi už jsou zpátky, uvědomila si potěšeně, to přijeli dřív, než měli. Stará paní měla starosti, její rozvedený syn se zatím marně dožadoval možnosti

alespoň jednou za čtrnáct dní navštěvovat své děti a pan doktor v podobných situacích vždycky dokázal dobře poradit.

Vzala ze stolu poslední dopis své bývalé snachy a vyšla o patro výš. Téměř ve stejné chvíli, kdy chtěla stisknout tlačítko zvonku, si všimla rozlomeného zámku. To je divné, pomyslela si, lehce se opřela do uvolněných dveří a vstoupila dovnitř. Když spatřila cizího chlapa v černých kožených rukavicích, překvapeně vykřikla: „Zloděj! To je zloděj!“

„Ticho!“ zavelel vetřelec.

Paní Vránová odmítla poslechnout.

„Pomóc,“ ječela, „lidi pomóc!“

Zloděj se rozhlédl

kytky nebo pustila dovnitř instalatéry v případě nějaké vodovodní katastrofy.

„Kde?“

„Na horách. V hotelu Slunce.“

Snídaně v půl deváté. Potom dvě hodiny strávené na sjezdovce, po nich oběd, odpoledne pěší procházka po okolí a večer příjemný pobyt v restauraci, kde poniklovaná hudební skříň tiše vyhrávala nejnovější

slágly. Během několika málo dnů jsem měl spoustu nových přátel. Všem jsem rozdával navštívenky s kláštereckou adresou a telefonním číslem, tvrdil jsem o sobě, že jsem výtvarník a choval jsem se tak, jako by mé příjmy byly astronomické.

„Dáte si?“

„Skotskou.“

Okázal chlubení majetkem mi vždycky připadalo protivné, a teď, když jsem to tak bezostyšně předváděl, jsem byl velmi překvapen, kolika lidem to imponuje. Přitom bych

se sám sebe za takové řeči nejradši popadl za límec a vyhodil se z lokálu.

„Vy ale máte tolik známostí...“

„Většinou je to nuda.“

„Neříkejte. Například herci. Musí být úžasné si s nimi jen tak povídat.“

„Pravda, někdy je to trochu legrace. Když jsem tuhle portrétoval Janu...“

„Koho prosím?“

„Brejšku,“ řekl jsem nedbale a zadoufal, že mi ta krásná paní herečka familiárnost promine, ostatně já právě taky hrál. Nabubřelého, bohatého pitomce.

S obsluhou lyžařského vleku jsem si dlouze povídal o drahých fotoaparátech, které mám doma, barmanovi ve vinárně jsem se zmínil o vzácné sbírce miniatur a později pobavil stolní společnost veselou historkou o tom, jak jsem kdysi dávno zapomněl vinkulační heslo vkladní knížky a jaké trampoty a nepříjemnosti to vyvolalo.

„Od té doby,“ řekl jsem vážně, „si peníze na heslo zásadně neukládám.“

Den plynul za dnem, čas přechal tak rychle, jak to dovede jen o příjmení dovolené. Nebýt toho, že jsem se musel chovat jako důležitý osel, bylo by všechno naprosto dokonalé. Když jsem se párkrát zmínil o syrové opuštěnosti svého mládeneckého bytu, velmi jsem stoupl v ceně u stárnoucích osamělých dam, mezi nimiž to vyvolalo jakési neoprávněné naděje.

„Neříkejte, že jste takový misogyn.“

„Neříkám,“ řekl jsem a objednal další láhev sektu. Jediné, co v naší vcelku přesné dohodě s majorem Kavanem chybělo, byla otázka, kdo tu útratu zaplatí. Ve skrytu duše jsem doufal, že to nebudu já. Ačkoliv, člověk

si alespoň jednou v životě má připadat trochu jako milionář.

V nevelkém tichém bytě městského činžáku byla knihovnička, pár židlí, stůl, a na něm telefonní aparát. Kamarádi tu drželi čtyřia dvacetihodinové služby, při nichž bylo důrazně zakázáno otevírat okna, rozsvěcet světlo, pouštět rádio či nahlas hovořit. Byt měl vzbuzovat iluzi naprosté opuštěnosti a pobyt v něm se rovnal koncentrované nudě. Kolegové tu do omrzení hráli desítkový mariáš, jenže jaké jsou to karty, když při nich nemůžete občas bouchnout do stolu a od plic zanádat na špatný list.

Téměř týden trvalo, než do ticha zařinčel telefon.

„Omyl?“ šeptl Čadek.

Poručík Velek jen pokrčil rameny. Jistě, mohl to být obyčejný omyl, ale také obvyklá zkouška zloděje, který si ověřuje, zda je byt skutečně prázdný. Po chvíli zvonění přístroj utichl, nikdo v místnosti snad ani nedýchal. Z chodby bylo slyšet klapnutí domovních vrat a kroky pomalu stoupající do schodů. Pak chvilka ticha, přešlapování u dveří a bolestné zaskřípění zámku. Chlap vstoupil do šera a opatrně za sebou přivřel.

„To je dost,“ řekl poručík Velek. „Už nám to čekání připadalo drábček dlouhý.“

V podvečer toho dne, kdy zloději a vrahovi zaklaply na zápěstí pouta, jsem v restauraci hotelu Slunce vysvětloval panu vedoucímu, že skutečně bohatý člověk si nemá kupovat příliš drahý vůz.

„Vzbuzuje to jen zbytečnou závist. Škodovku pane, škodovku, i kdybyste měl na rollse.“

„Svatá pravda,“ souhlasil šéf podniku.

Spokojeně jsme bláboli o mém neexistujícím bohatství, dokud barman neoznámil, že mám v recepci telefon a já se nedozvěděl, že příjemná dovolená právě skončila.

„Bohužel, budu muset odjet. Připravíte mi účet?“

„Jistě. A co tak najednou?“

Konečně jsem po pravdě přiznal, že musím do práce a vedoucí mě politoval. Potom se dal do shánění provozáře.

„Nechápu, kde ten chlap vězí.“

„Myslím, že to vím,“ poznamenal jsem.

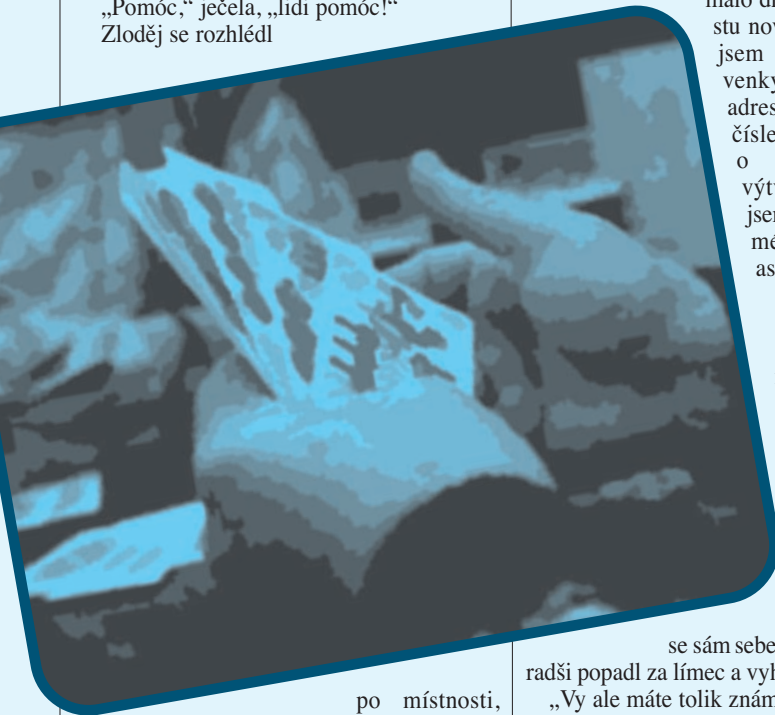
„Co je s ním? Kdy přijde?“

„To nebude hned,“ řekl jsem. „Odhaduju, že nejdřív tak za dvanáct let.“

Venku drobně sněžilo a při přivazování lyží na střešinu svého neokázalého vozu jsem byl pevně rozhodnut, že příště sem přijedu s celou rodinou.

Naposled jsem zamával svým podivným snobským přátelům na rozloučenou a vyrazil dolů, do údolí. Nevím, jestli se do toho krásného koutu Šumavy ještě někdy vrátil zadržený provozní technik, ale výšku jeho trestu jsem odhadl poměrně přesně. U první instance byl odsouzen na třináct let, ale odvolací soud mu trest o rok snížil. Když jsem vjížděl do ulic Klášterce, zmínil se padající sníh na sychravý zimní déšť.

**Vyprávění venkovského policisty zaznamenal
Antonín JIROTKA
Foto archiv**

po místnosti, uviděl těžký popelník z litého skla, popadl ho a udeřil stařenku do hlavy. Bez hlesu se sesula na koberec. Dům zůstával tichý, jen z ulice se ozývaly motory projíždějících automobilů. Muž v černých rukavicích vydržel napjatě čekat přibližně pět minut, a když se do té doby nic nestalo, v klidu pokračoval v práci. Jednu po druhé vytahal zásuvky přiborníku, v té nejhořejší našel podlouhlou krabičku se šperky a obálku plnou bankovek. Náušnice, prsteny a peníze nacpal do kapes, vkladní knížku s razítkem upozorňujícím na to, že vklad je vinkulován heslem, bez zájmu odhodil na zem. Když opouštěl byt, překročil tělo staré dámy se stejnou lhostejností, jako by běželo o pytel brambor.

Odpoledne se vrátil syn paní Vránové a matku doma nenašel. Myslel, že se zapovídala někde u sousedů a šel ji hledat. Tak narazil na pootevřené dveře doktora Horváta i na ležící tělo v pokoji. Okamžitě zvedl telefonní sluchátko a zavolal sanitku i policii.

„To je nadělení,“ komentoval situaci poručík Velek.

Chlapíci v bílých pláštích naložili zraněnou ženu na nosítka, ale doktor se tvářil pochmurně. Oprávněně. O několik hodin později paní Vránová na následky zranění zemřela.

Zatímco probíhalo rutinní ohledání místa činu, pokoušel jsem se zjistit, kde vlastně majitel bytu je.

„Jasně, že to vím,“ řekla domovnice, které doktor svěřil klíče, aby mu občas zalila

Je neděle 5. června 1966. Prahu svírá už několik dní vlna tropických veder. Může se chtít v takovém počasí někomu do kina? Inu, někomu se dokonce musí chtít.

VRAŽDA v kině METRO

Pohled na místo
nálezu v šachtě
transformátoru

Po nezvěstném Pepíkovi se pátralo i pomocí tohoto snímku, naděje na úspěch pátračů byla ovšem nulová

Čtyřicetiletého promítače premiérového kina Metro na pražské Národní třídě čekala celodenní šichta. Dávali detektivku *Komisař Maigret zuří* a o tu byl mezi Pražany velký zájem, počasí nepočasí. Stejně jako minulý týden, když hráli *Poklad na stříbrném jezeře*.

Dopolední, spoře navštívené představení skončilo asi půl hodiny po poledni. Promítač si zašel na oběd do automatu ve stejnojmenné pasáži. Pár piv vypil už dopoledne, teď si dal další. Na chvíli se vrátil do kabiny, musel si nachystat kotouče filmu na odpolední projekci.

Do patnácté hodiny ovšem zbývá dost času. Pivem příjemně naladěný promítač chvíli stojí v pasáži, okouní, jako by něco nebo někoho vyhlížel... 24letý promítač Jaroslav Papež je evidovaný pedofil.

Monstrózní případ

„To už je let! Svěho času mluvila o tomhle případu celá republika, náležitě se mu věnoval tisk, cenzura už tehdy nebyla pro novináře tak svazující. Jo – taky se tenkrát říkalo Chodov u Prahy, tam totiž bydlel vrah. Kdo by měl ponětí o nějaké budoucí stanici metra, vlastně to byla vesnička.

Papež ji široko daleko proslavil – ale tak hrozným způsobem, že o to zdejší obyvatelé určitě nestáli!“ vzpomínal v půli devadesátých let minulého století penzinovaný major Jaroslav Zahradka, někdejší eso pražské vyšetřovačky.

„Ten případ byl zvláštní. Z hlediska objasnění nepředstavoval nic složitého, usvědčení pachatele jakbysmet. Skládali jsme důkazy, díl po dílu, na výsleších svědků se nás hodně vystříдалo, byla zrovna doba dovolených... Horší to bylo se společenskou atmosférou, ta jako by houstla každým týdnem.

Ukázalo se totiž, že kdyby byly zákony vůči pedofilním pachatelům ostražitější a méně benevolentní, nemuselo k tragédii vůbec dojít. Hodně se analyzovalo, hodně papírů se popsalo, ale nevíme, jestli to přineslo něco užitečného,“ pokrčil Zahradka rameny nad konstantně shovívavým postupem úřadů.

„Prostudujte si Papežův spis, je to jedna dlouhá zpráva o vývoji sadistického pedofila, každá obrátka se točí k horšímu,“ nabádal starý kriminalista. Zahradka už dávno spí svůj věčný sen, ale jeho slova neztratila na aktualitě.

I dnes se přece rádi zaklínáme lidskými právy psychicky narušených jedinců, které stavíme nad bezpečnost potenciálních obětí, děti nevýmíjajíce.

Byl to tichý chlapec

Papežovi žili v chodovském domku, Jarda měl pět sourozenců. Ale tatík, tesař, je všechny i s mámou v domácnosti, uživil. Začát-

kem 60. let starý Papež umřel, ale to už zase vydělávaly děti. Jak uvádějí pamětníci, šlo o úplně normální rodinu, na nikoho nebyly stížnosti. Ani na dospívajícího Jaroslava. Měl jako dítě tuberulózu, na alotria mu nezbývalo sil.

Jaroslav Papež se narodil 15. dubna 1942, základní vzdělání ukončil v sedmé třídě, když šestou musel opakovat. Na posledním vysvědčení měl čtyři „kule“: z češtiny, matematiky, fyziky a biologie. Zbytek čtyřky, z chování jedničku. Tomu odpovídalo i vcelku vlídné osobní hodnocení třídní učitelky: „Skromný, tichý, netečný k dění kolem sebe... Nemá kamarády, ale vůči kolektivu vystupuje vždy přátelsky.“

Učební obor košíkář završil Jaroslav Papež potřebnými zkouškami a nastoupil do pracovního poměru v podniku Státní rybářství. V chodovském kině vypomáhal s promítáním. Stále by bylo všechno v pořádku, snad jen kdyby Jarouš neholdoval tolik sklenicím s pěnivým mokem!

A co ženské? Kdyby se ho někdo v tu dobu zeptal, jak se mu líbí děvčata, nejspíš by odpověděl vyhýbavě. Sám sobě vlastně nerozuměl – ale už si i ve své nepřilíh chápavé hlavě sesumíroval, že ho opačné pohlaví neláká. A co ho láká? Ne, na to se Jaroslava nikdo nezeptal... Váček se smrtelným jedem se začal nepozorovaně plnit

Zas jedno měkké srdce...

První Papežovy policejní záznamy se datují od září 1962. Pod záminkou předání jakéhosi balíčku vylákal na půdu domu, kde bydlel, desetiletého chlapce a snažil se ho ohmatávat. Chlapec se polekal a utekl...

Pohled na promítačovy nůžky, které se staly vražedným nástrojem

14. listopadu 1963 spáchal další trestný čin. Vlákalo do domu 12letého chlapce, záminka tentokrát spočívala v předvedení jakýchsi filmů. Objekt svých nenormálních tužeb odvedl do koupelny, svlékl, ohmatával a bodal jehlou do předloktí levé ruky.

Třetí čin měl datum jen o pár dnů starší. Papež v tu dobu už vypomáhal s promítáním v chodovském kině. Na večerní projekci 24. 11. vpustil tajně 12letého kluka, po skončení představení ho na zahradě vysvlékl a začal škrtit.

Počátkem roku 1964 byl Papež odsouzen za pohlavní zneužití k podmíněčnému trestu ve výši jednoho roku s odkladem na tři roky. Od června téhož roku proběhla nařízená ochranná léčba v psychiatrickém ústavu. Papež se choval vzorně, během jeho vycházek nedošlo k žádným deliktům...

Jako už tolikrát předtím (i potom) se našel někdo s měkkým a uznalým srdcem. Ochranná ústavní léčba byla Papežovi změněna na ambulantní, pacient byl tedy volný a za lékaři jen docházel.

Šup s ním do basy! Ale...

Jenomže už v létě 1965 se Papež začal znovu opíjet a v průběhu srpna se pokusil zneužít další tři děti! 18. 8. k sobě přilákal dvě děvčátka ve věku 10 a 12 let a obnažoval se před nimi. 25. 8. vlákal 10letého chlapce do dílny pod záminkou „lékařské prohlídky“.

Kupodivu prokurátor neakceptoval návrh na uvalení vazby a rozhodl, že vyšetřování trestného činu výtržnictví (!) bude vedeno na svobodě. Následovalo další vyšetření v Bohnicích. Otázka možných sadistických projevů zůstala otevřena, stejně jako otázka, zda se jedná o úchytku trvalého rázu.

Brány ústavu opustil Papež 12. března 1966 po pěti měsících. Od 1. dubna téhož roku nastoupil v kinu Metro jako promítač. 14. dubna měl soud a vyslechl si verdikt o nepodmíněném odnětí svobody na osm měsíců – kvalifikace trestného činu stále zněla výtržnictví.

Nástup výkonu trestu byl nařízen v týdně od 6. do 11. června. Jinak řečeno, v neděli 5. června se Papež pohyboval stále na svobodě...

Hodný pán v pasáži

Jedenáctiletý Josef Neuman hleděl smutně na vývěsku s programem kina Metro. Bylo po čtrnácté hodině, už při obědě dostal Pepík od maminky svolení, že může jít na film s Old Shatterhandem. Někteří kluci ze třídy ho viděli už pětkrát! Jenomže ve čtvrtce se změnil program... Detektivka by byla taky dobrá, jenže mládež na Maigreta směla až od patnácti let. Co si počít?

„Chtěl bys ten film vidět?“ oslovil Pepíka neznámý pán. Když chlapec toužebně přikývl, dodal: „Já tu pracuju v kině jako promítač. Jestli chceš, můžeš se ode mě dívat z kabiny. Třeba dvakrát a zadarmo.“

11letý Josef Neuman samozřejmě slyšel od maminky a babičky mnohokrát, že si nemá povídat s cizími lidmi, natož s nimi někam chodit. Lákadlo nepřístupného filmu bylo však příliš silné! Jaroslav Papež odemkl dveře ke schodům do své kabiny. Chlapce pustil jako prvního... Právě skončila ona příznivější část krátkého Pepíkova života.

Nespokojení diváci

Část výslechu o odporném Papežově zločinu má několik stránek. Spokojme se s tím, že muž dítě vysvlékl, ohmatával a taky mu ostříhal vlasy. Poměrně ostré nůžky, zkracující účes dítěte, vyvolaly v deviantovi ejakulační blaho.

Byl tak v tranzu, že během představení od 15. hodin zaměnil kotouče filmu a nevyrušil ho ani hlasitý pískot nespokojených diváků. K nápravě došlo až na telefonické upozornění zřízence kina. Krátce po zahájení projekce ve 20.00 chtěl jít Pepík domů. Naopak v Papežovi houstl strach, co se stane, až chlapec přijde domů, až ho matka uvidí ostříhaného, až jí kluk všechno poví...

Ani jeden z aktérů dění v promítačské kabině netušil, že paní Neumanová už syna hledá, že se vypyťovala známé biletářky, že dokonce zkusmo vzala za kliku dveří, vedoucích dolů, k promítači!

Nečekaná návštěva

Svůj „problém“ vyřešil Papež vraždou. Vzal nůžky a chlapce ubodal 36 ranami do hlavy, krku, trupu a okolí šourku. Svoje běsnění dokončil dvěma ranami přístrojem na slepování filmů a utážením motouzu kolem chlapcova hrdla... Bylo půl deváté večer – a náhle zazvonil telefon!

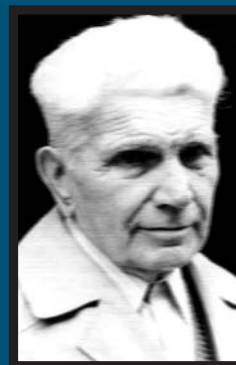
Ozval se opět zaměstnanec kina: Kamarádi druhého promítače si včera zapomněli v kabině aktovku a jdou si pro ni! Papež začal rychle odklízet stopy činu, včetně mrtvoly – nicméně na vkus hartusících návštěvníků se zdržel příliš dlouho! „Nezlobte se, tekla mi krev z nosu,“ vysvětlil jim Papež.

Stopy krve v kabině tomu odpovídaly. „Nebyl nervózní, neklepaly se mu ruce, mluvil normálním hlasem. Dokonce neměl ani tendenci nás co nejdříve vypakovat z kabiny pryč,“ vypověděl později jeden z návštěvníků.

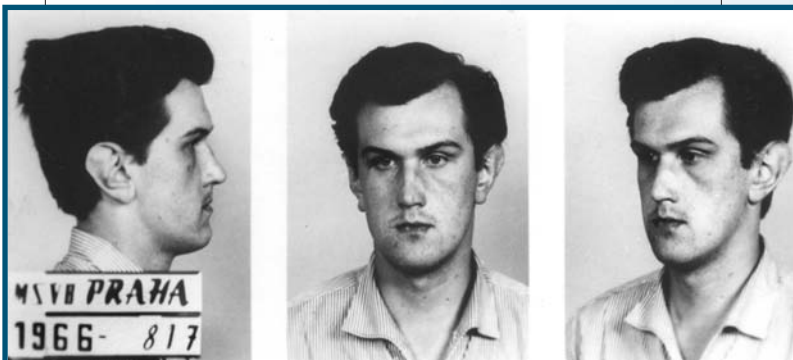
To ale byly poslední hodiny, kdy se ještě hrálo podle Papežových not. Uklidil kabinu, tělíčko oběti shodil do šachty transformátoru – ale nemohl zabránit rozkladu těla, který během několika dní ochromil zápachem běžný provoz kina...

Nález oběti 9. června znamenal smutné rozuzlení pohřešování nezletilého Josefa Neumana. Druhý den zadržela kriminálka vraha, Papež se schovával doma v kůlně, za hromadou dřeva. Skoro na rok a den – 8. června 1967 – skončil vrah v oprátce pankráckého kata.

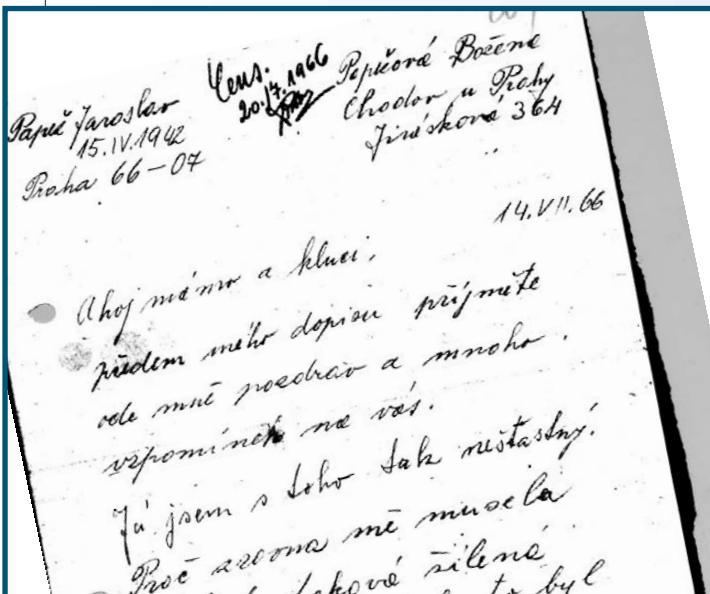
Viktorín ŠULC
Foto archiv autora

Major
Jaroslav Zahrádka

Trojdišné foto bestiálního vraha z kina Metro krátce po jeho zadržení

Faksimile jednoho z dopisů, které napsal Papež domů v průběhu vazby

Film

Generační bitka v ulicích

Na rozdíl od vraždících amatérů v ulicích je on v zabíjení profík. I když starý a podceňovaný: i to jsou paradoxně jeho výhody. A tak vítězí: ale je to vlastně vítězství?

Film s neatraktivním názvem Harry Brown začíná zvolna a skoro nezáživně, ale zhruba ve třetině nabývá na ostrém tempu a stává se podívanou vpravdě strhující – a chvílemi pro opravdu silné nervy. Režisérský nováček

Daniel Barber natočil podívanou, kdy naše sympatie jsou jednoznačně na jedné straně a divák fandí chladnokrevně se mstícímu důchodci. Surové mládí v temných zákoutích periférie dostává zaslouženě na frak a nestačí se divit, že na hrubý pytel sluší záplaty ještě hrubší. Michael Caine v životní formě – a film, který fascinuje svou upřímností a silou „politicky nekorektní“ pravdy. Mladým není vstup do osmnácti zakázán – ale nejspíš se mnohým z nich asi líbit nebude. Nefandí jim totiž – ani trochu ne.

(jjv)

Foto archiv

Harry je česky Jindra – a Brown znamená Hnědý. Jindřich Hnědý. Jako v Čechách Pepa Novák. Velmi tuctová kombinace jména a příjmení, jaké v Británii nosí spousta lidí jedné generace. Stovky, možná spíš tisíce důchodců. Žijí jen tak tak, z ruky do úst: život mají za sebou, a to, co jim zbývá, není žádná velká krása. Bydlí na některém z velkých periferních sídlišť velkolepého města Londýna, proti nimž jsou Ďáblice, Petřiny či Jižák architektonické skvosty. A mají strach, protože svět okolo nich se nezadržitelně mění v nebezpečnou džungli, kde jde na každém kroku o majetek – i o holý život.

Harry Brown, jak ho skvostně ztělesnil ve stejnojmenném britském filmu Michael Caine, je jedním z nich – a přece se v jednom odlišuje. Aktivní část svého bytí odsloužil v armádě, přesněji řečeno v jedné její speciální složce, o níž veřejnost příliš neví a jejíž příslušníci dovedou na hrozbu násilím odpovědět stejnou a tvrdší mincí. Tedy – zabít nepřítele dřív, než zabije on je: takové bylo jejich vyznání. Ale to už bylo dávno... Harry vede tichý život tuctového důchodce a snaží se nemít potíže. Jenže to by musel být slepý a hluchý – anebo zavřít oči a zacpat si uši. Přímo z okna svého bytu vidí, co se dole v ulicích děje. A když zdívočelí výrostci surově zamordují jeho posledního kamaráda, usoudí, že nadešel čas – a odhodlá se odpovědět na násilí násilím...

Televize

V ULIČKÁCH (nejen) SLEPÝCH

O seriál Kriminálka Staré Město, připravovaný soukromou produkční společností Trigon, původně prý jevila zájem slovenská Markíza, pak se ale k natáčení přidala veřejnoprávní Slovenská televízia – a nakonec se zapojila i televize Česká. Sedm dílů první řady (z třinácti už hotových příběhů) se natáčelo od loňského podzimu, nyní se postupně vysílají, a to současně na Slovensku i v ČR. Slovensko-česká produkce je vidět: zatímco autorem námětů je známý slovenský detektivkář Dominik Dán (což je pseudonym údajně významného bratislavského kriminalisty, jež si nadále hodlá uchovat své inkognito), scénáře jsou dílem českého dramatika Alexe Koenigsmarka, jenž se tak po delší odluce vrací do branže.

Namísto původně ohlašovaného režiséra Jiřího Stracha se ovšem natáčení ujal Ján Sebechlebský, zkušený slovenský tvůrce, jenž ovšem poslední dobou žije a natáčí hlavně v Praze. A slovensko-české – a dlužno dodat, že prvotřídní – bude i herecké obsazení. Ústřední slovensko-český tandem bratislavských detektivů ztělesňují Zuzana Fialová a Matěj Hádek, významnou roli v seriálu také Milan Lasica. A dále se v příbězích objeví četní herci slovenští i čeští, a to ze všech generací. Z bardů jmenujme Ladislava Chudíka, Štěfana Kvietika, Leopolda Haverla, Emílii Vašáryovou či Květu Fialovu, střední generaci pak zastupují třeba Oldřich Vlach, Marián Slovák, Jiří Langmajer, Zdeněk Zák,

Lubo Roman či Jiří Štěpnička. Příběhy se povětšinou odehrávají v malebných a životem kypících uličkách bratislavského Starého Města, ale některé příběhy zavedou hrdiny i do ciziny – již je i matička Praha...

Úspěch – či neúspěch? – rozhodne o pokračování. Klapka k šesti dalším už napsaným dílům může teoreticky padnout už zítra – pokud se najdou peníze. A i dalších námětů by bylo, jmení: nepochybně na celou další sérii...

(–ěk)

Foto archiv

Kniha

ZÁKULISÍ A SMRT

Val McDermidová prožila dětství a začala tak poznávat život v drsném prostředí hornického Skotska, aby posléze ovšem získala kvalitní a prestižní vzdělání v Oxfordu. Živila se jako žurnalistka, patnáct roků šéfovala na severu Británie bulvární týdeník Sunday – a pak začala psát detektivky. A jde jí to natolik dobře, že se dnes výhradně jimi nejen živí, ale ještě získává literární ceny a uznání kritiky.

Její produkci možno rozdělit do několika okruhů: Předně je to série románů s amatérským detektivem, novinářem Lindsayem Gordonem (zatím pět kousků), dále stejný počet příběhů, jež spojuje postava psychologa Tony Hilla: muž, jenž se zabývá profilováním zločinců. (Jmenujme z nich romány Zpěv Sirény či Drát v srdci, jenž propůjčil titul úspěšnému televiznímu seriálu s Robsonem Greenem v hlavní roli). Pak jsou tu samostatné thrillery (Vraždění stínů, Popraviště, Hrob tetovaného či Vzdálená ozvěna). A nakonec, nikoli však v řadě poslední je tu úspěšná série se „soukromým očkem“ Kate Branniganovou, jejíž šestý svazek Vrtochy hvězd – v českém vydání nklada-

telství BB art a překladu Zdíka Duška – rozhodně stojí za čtenářskou pozornost.

Privátní vyšetřovatelka Kate Branniganová se v něm ocitá v nezvyklém postavení osobní strážkyně – což je práce, jež jí těší jen pramálo. Jenže: peníze jsou dobrý sluha a zaměstnanci její agentury chtějí pravidelný plat. Střeženou osobou je herečka Gloria Kendalová, představitelka jedné z hlavních rolí populárního televizního seriálu Život na severu. Díky nezvyklému pracovnímu angažmá se s Kate i čtenáři podívají do zákulisí natáčení takového oblíbeného „věčného příběhu“, nakouknou pod pokličku pracovních i soukromých vztahů, lásek a zejména ovšem tajných i zjevných nenávistí, jež vyvrou a vyvrcholí – vraždou, jak jinak?

Kate je sympatická osoba, zatímco ostatní dějotvorné figury tvoří výrazné charakterové typy, pod hladinou strhujícího pracovního nasazení – jen zdánlivě jsou všichni na jedné lodi! – vrou četné víry a jen stěží se v nich vyznat a vyhnout nejnebezpečnějším.

Romány Val McDermidové jsou řemeslně dobře vystavené a čtou se vpravdě s napětím – a Vrtochy hvězd mezi nimi nejsou výjimkou. A pokud snad ano, pak jedine v pozitivním slova smyslu. (–ěk)

PROJEKT „NEŽ NALIJEŠ SKLENIČKU“

Projekt „Než naliješ skleničku“ je zaměřený na prevenci zákazu podávání alkoholu dětem a mladistvým osobám. Koncepce projektu má za úkol preventivně působit nejen proti výše uvedenému sociálně patologickému jevu, ale i účinně bojovat proti kriminalitě mladistvých, která je často zapříčiněná požíváním alkoholických nápojů. Jedná se zejména o přestupky a trestné činy v oblasti majetku a násilí.

Projekt policie je založený na zásadách a principech Community policing, kdy do své koncepce začleňuje laickou i odbornou veřejnost a úzce spolupracuje s místními samosprávami, zveřejňuje výsledky usku-

Vyhodnocení literární výtvarné soutěže na téma nebezpečí související s konzumací alkoholu. Na druhém místě skončilo literární dílo Kateřiny Tylšarové ze SOÚ obchodu a služeb v Olomouci.

tečných kontrol, jedná s provozovateli restauračních zařízení, formou soutěže a přednášek aktivně působí na studenty středních škol a učilišť v našem regionu.

Na základě vypracované koncepce projekt upozorňuje studenty na středních odborných školách a učilištích v oboru gastronomie na nebezpečí spojené s konzumací alkoholu u mladistvých a dětí, a tím vede budoucí restauratéry k občanské zodpovědnosti.

V Olomouci proběhla v říjnu tisková konference, kde projekt oficiálně podpořili představitelé Olomouckého kraje a Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra. Za jejich podpory vznikl syllabus, který nastiňuje legislativní problematiku, jež je spojena s prevencí v oblasti zákazu podávání alkoholu dětem a mladistvým osobám.

Tiskový materiál poskytuje cenné informace majitelům a obsluhám pohostinství a zároveň je upozorňuje na zákonné sankce, které jsou spojené s podáváním alkoholu dětem a mladistvým osobám. Kapesní publikace zároveň upozorňuje samotnou zákonem chráněnou skupinu osob na sankce, které jí hrozí v případě požívání

alkoholických nápojů před dovršením její plnoletosti.

Hlavním cílem bylo zapojit do projektu nejen zaměstnance, kteří se již delší dobu pohybují v pohostinství, ale zaměřit se i na budoucí číšníky a majitele restaurací a ovlivnit tak jejich náhled na danou problematiku.

Projekt byl úspěšný i v terénu, kdy policisté společně se zástupci institucí prošli vytipované podniky, kde se schází mládež, a provedli kontrolu podávání alkoholu. Celkem bylo v kraji zjištěno 65 případů porušení zákona. Nejvyšší hladinu alkoholu naměřili policisté sedmnáctiletému mladíkovi, u kterého dechová zkouška prokázala 1,69 promile alkoholu v dechu. Přes jedno promile bylo naměřeno 4 mladistvým osobám. Pracovníci jednotlivých složek prováděli svoji kontrolní činnost a šetření jednotlivých nedostatků na základě svých pravomocí.

Například ČOI zjistila nedodržování zásad poctivosti prodeje, nedostatečné označení provozovny, nevydání dokladů o zakoupení zboží, maření kontroly a nevedení míry prodáváných nápojů. Celkem

na místě příkazem uložila pokuty v částce 12 tisíc korun.

Pracovníci krajské hygienické stanice zjistili několik porušení zákona č.258/2000Sb., o ochraně veřejného zdraví.

U některých podniků personál neměl vyčleněné samostatné WC, kdy toaleta byla přístupná i hostům podniku. Jiné provozovny neměly zřízenou šatnu pro personál. Za tyto nedostatky jim byla udělena pokuta v celkové výši 13 700 korun.

Také kontrola členů HZS našla některé nedostatky, neoznačené únikové východy nebo absence přenosných hasicích přístrojů.

Pracovníci živnostenského úřadu zjistili, že některé provozovny nejsou označeny. V jednom případě obsluha ani nevěděla, kdo je provozovatelem zařízení.

V několika případech podnikatelé nesplnili oznamovací povinnost a neoznámili zahájení živnosti. Tato negativa bude kontrolní orgán řešit ve své kompetenci dle zákona č. 455/1992 Sb., o živnostenském podnikání.

Do projektu se také aktivně zapojili studenti středních odborných škol a učilišť se

Kapesní publikace poskytuje cenné informace a upozorňuje i na zákonné sankce

svými učiteli, kdy se osobně zúčastnili literární výtvarné soutěže na téma nebezpečí související s konzumací alkoholu.

Jen v Olomouci komise složená z policistů, hasičů a dalších představitelů, kteří se podíleli na celém projektu, vybrala z 64 prací deset nejlepších. Výběr nebyl jednoduchý. Kreativní výtvarná a literární díla studentů v sobě nesla řadu úvah, které atakovaly mysl a pocity hodnotících. Soutěže se úspěšně zúčastnily i střední odborné školy a učiliště z Přerovska, Prostějovska, Šumperska a Jesenicka.

Slavnostní vyhlášení nejlepších uměleckých prací studentů se uskutečnilo dne 25. 5. 2010 v prostorách Českého rozhlasu Olomouc. Ceny věnovala Zdravotní pojišťovna MV a Policie ČR. Čtrnáct studentů si převzalo ceny za nejlepší výtvary z rukou ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje pana plukovníka RNDr. Jaroslava Skřičila a ředitele olomoucké pobočky Zdravotní pojišťovny ministerstva vnitra Dr. Bc. Vladimíra Kurtiše. Slavnostního odpoledne se zúčastnili vedoucí Územního odboru Olomouc pan plukovník Mgr. Bc. Petr Tománek a zástupce vedoucího odboru pan plukovník Mgr. Jiří Musil.

Díky nově vzniklé publikaci, jež se věnuje dané problematice, mohou policisté oslovit v Olomouckém kraji všechny cílové skupiny. Jedná se zejména o majitele pohostinství, obsluhu podniků, studenty a jejich rodiče.

por. Mgr. Marta VLACHOVÁ
Foto archiv Policie ČR

	spodek nádoby	vyznamenání	značka elektron-voltu	vysloužilý voják	azbest		jeden ze smyslů	africký veletok	označení českých letadel	část jádra atomu		Druhá tajenka	opuchlina	pohřební hostiny
přírodní polotovar						panák obilí					poslední Rožmberk			
rynek						probělka škubání nervů					baskičtí teroristé zpěvný hlas			
předložka			název díla zpěvný ptáček						horizont asijský stát					
	placený potlesk	morda První tajenka						Evropan- ky vojenská jednotka						
ozdoba mužské tváře						obilnina první housle							pálivý pocit v jícnu	nasyčený uhlovodík
vícetup- ňové pivo						záměr trhat peří					česká řeka sportovec			
jemenský přístav					kovový knoflík vyvřelá hornina					trnitý strom slet čarodějnic				
kulovitá bakterie				kouzlo slanina					pentle část zvěrokruhu					
starořímský peníz			jizva st. jednot- ka radio- aktivity					velký kámen měsíc v roce						
	bušit slavnostní					zbytek na účtu sportovní lód							slíčná	politické útočiště
anglicky „hry“						nucená správa stěhovavý pták								
napadení					obchodní srážka přívlastků zájmeno						tah nožem náročný			
průmyslo- vá rostlina				ne pouze mnišský oděv						velké žáby anglické duře míry				
slovensky „jesliže“			hornická lucerna středověké čáry						pouzdro na tužky hladit					
	lok asijský horský jelen							dřívější italské bankovky koště					české město	stínění
lávka						slavný německý spisovatel hlemýžď						osobní počítač hodnota		
asijský lidový pěvec					Francouz	Třetí tajenka pobídka								
egyptský bůh slunce			špiónky iniciály autora Temna								nejvyšší karta chem. zn. osmia			
staroar- ménské město				dědičný základ znaku						ukazovací zájmeno				
tuk				vábit						kabáty od obleku				

Policista
10/2010
Křížovka
soutěžní kupon

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. října 2010

Řešení z č. 8/2010

1. POPRAVIŠTĚ V PARKU

2. ZÁHADA POČÁTKEM LÉTA

Ze správných odpovědí jsme vylosovali: Ivana Šubrová, Jaroměř;
Josef Kuba, Batňovice; Iveta Vápeníková, Štítná nad Vláří.

Všem vylosovaným blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

Bartoš pil jako duha, všechno co vydělal, nechal v hospodě, kde platil za dobrého kunčofta, věčně přimáznutého pijáka, který nedbal na osobní hygienu a čistotu oblečení. Byl to mrzout. Dnes a denně naříkal na osud, na to, že mu utekla žena, i když ji na rukou nosil, tvrdil, že nemá a nikdy neměl štěstí, ba naopak, směla se mu vždy lepila na paty. Lítostivý ochmelka, se kterým házel život od škarpy do škarpy.

„Já, kdybych si koupil trpaslíka,“ často říkával, „tak mi do rána vyroste.“

Když chytil slinu, pil laciné víno a pivo, válel se v domě nebo venku na zahradě a třeba týden nikam nešel a ničeho si nevšímal. Jeho ovce bečely hladem a žízni, ale František nereagoval. I sousedé, po těch letech znali jeho pijáckých stavů, si přestali špatného hospodáře všímat, ale to, že v opileckém rauši trápí zvířata, mnohým z nich vadilo.

Seděli v hospodě kolem stolu a František dopíjel sedmé pivko.

„Poslyš, Františku,“ řekl Matěj Huták, soused a častý Františkův parťák u piva, „jestli pak víš, kdy muž definitivně zestárne?“

„No...“ protáhl František znalecky, „nejspíš tak v osmdesáti. To ho asi ty světský starosti přestanou bavit. Ne?“

„Kdepak. To je tehdy, když ho místo koz vzrušuje jedině Velkopopovický kozel.“

„Toho nevzrušuje ani jeho stádo ovcí,“ vykřikl od vedlejšího stolu soused Josef Holomek, ochránce přírody a zvířat. „Nechává je hladem a žízni, vždyť se sotva drží na nohou.“

„Co to meleš,“ okřikl ho Bartoš. „Je to můj majetek, já si s nimi mohu dělat co chci.“

„Jo?“ pokračoval Holomek. „To už jsi zapomněl na podmínku, kterou jsi dostal minulý rok? Jenže teď by ti to tak snadno neprošlo a jestli v tom týráni budeš pokračovat, tak ti to zařídím.“

„A co,“ reagoval Bartoš. „Zase na mě udělají ty, ty, ty?“

Josef KRATOCHVÍL
Ilustrace Kristina POKORNÁ

Žil na vesnici v hospodářském stavení, které zdědil po svých rodičích. Byli to sedláci, dobří hospodáři a hodní lidé. Sousedé ve vsi si jich vážili a na starého Bartoše si pamatují dodnes, i když už je více než dvacet let po smrti.

O jediném synovi manželů Bartošových, Františkovi, se nic podobného říct nedalo. Bylo mu třiapadesát, jeho zemědělská usedlost chátrala, stádo ovcí, které choval, bylo zubožené, nebyl žádný důvod, pro který by si lidé hospodáře vážili. Právě naopak.

OTÁZKA:

Co myslíš, vážený čtenáři – změnil se s novým tr. zákoníkem postih za týráni zvířat?

1 ne

2 ano - napiš číslo paragrafu a k jaké změně došlo

Řešení zasílejte na adresu redakce nejpozději do 31. října 2010

Správná odpověď z č. 8/2010 zní:

Nový trestní zákoník č. 40/2009 Sb., dovoluje uložit za přesně stanovených podmínek, jde-li o přečin nebo úmyslný trestný čin s horní hranicí trestní sazby do 5 let, trest domácího vězení až na dobu 2 let. (§ 60 tr. z.)

Pro případ zmaření tohoto trestu ukládá soud náhradní trest odnětí svobody viz § 61 tr. z., a to až na 1 rok.

Ze správných odpovědí jsme vylosovali:

Martin Černý, Praha; Antonín Zapletal, Ostrava; Jaroslav Machula, Praha.

Blahopřejeme a zasíláme knižní odměnu!

deset minut s
POLICISTA §
Kupon č. 10/2010

Asterix je smyšlená postava, vymyšlená roku 1959 jako hrdina série francouzských komiksů od autorů jménem René Goscinny (příběhy) a Albert Uderzo (kresba). Asterix žije okolo roku 50 př. n. l. ve smyšlené vesničce v severozápadní Galii. Jeho nerozlučitelným přítelem je místní silák Obelix, který všechny převyšuje svou silou. Získal ji už jako malé dítě, když spadl do lektvaru se zázračným nápojem připraveným druidem Panoramiem. Tato vesnice je jediná, kterou si dosud nepodmanil Julius Caesar a jeho římské legie. Většina příběhů se točí okolo toho, že Římané chtějí galskou vesničku dobýt, za kterýmžto účelem se snaží Galy různými způsoby přechytračit. Takové pokusy obvykle zmaří Asterix a jeho přítel Obelix.

„Tábore pozor, nástup k rozkazu dne,“ velí předseda táborové rady letního tábora u Nového města na Moravě 160 dětem a jejich vedoucím a praktikantům. Na plochu velkého fotbalového hřiště nastupuje 13 oddílů, na náspu nad hřištěm stojí celé vedení tábora v pestrobarevných kostýmech letošní táborové hry Asterix a Obelix.

Hlavní vedoucí tábora nadtrap. Miroslav Blaha, na táboře v roli Majestatixe, velí dětem pohov a předčítá program na dnešní večer a zítřejší den. Následuje blahopřání dětem, které mají svátek nebo narozeniny, před děti je postavena velká papírová krabice s oblečením, které někdo v zápalu hry zapomněl v objektu tábora. „Či je to kšiltovka? No Tondo, normálně bez ní nedáš ránu, a teď jsi ji zapomněl v jídelně. A tahle bunda je určitě Lidky, vždyť je stejné barvy jako její tepláky. A co tyhle ponožky, komu bylo horko a sundal je u hřiště? Nikdo? Tak až si vzpomenete, přihlaste se o ně“.

Majestatix – náčelník kmene. Je to odvážný, ale i rozvázný starý válečník. Jeho lidé si ho váží a nepřátelé se ho obávají. Majestatix se bojí jen jednoho: že mu spadne nebe na hlavu, ale jak sám říká: „Tak hned to ještě nebude!“

O slovo se hlásí děvčata z 5. oddílu v sestavě Bára Hniličková, Petra Augustinová, Adéla Hniličková a Domča Šindelářová, předstupují před nastoupený tábor a recitují to, co na omluvu své vedoucí složila:

„My jsme hlavy dřavý, uklízet nás nebaví. Vedoucí se omlouváme, že v pokojích binec máme. Protože ji rády máme, už to dělat nehodláme.“

Jejich vedoucí v rouše římské ženy se usmívá, když v tom se ozve s úst mohutného Obelixe: „Idefixi ke mně!“ Ze zástupu dětí se po čtyřech rozbíhá jeden z praktikantů, vyplazený jazyk a skáče Obelixovi do náruče. Tentokrát se to nějak nepovedlo, Obelix se i s Idefixem v náručí kácí k zemi, děti se válejí smíchy, Obelix se zvedá, upravuje si trochu posunutě břicho pod doma vyráběným kostýmem, drží Idefixe, drbe ho za uchem a ten spokojeně poňafává.

Obelix – nerozlučný Asterixův přítel je povoláním dodavatel menhirů a miluje divočáky. Je kdykoli připraven všeho nechat a následovat Asterixe do nových dobrodružství, hlavně když v nich budou divočí a pořádné rvačky.

Idefix – pejsek neurčité rasy, barvy bílé, rozumu bystrého (bystřejšího, než je rozum jeho pána Obelixe), vzrůstu nevelkého. K Obelixovi s Asterixem se připojil v Lutécii na jejich cestě kolem Galie poté, co v prodejně „Uzeniny – Potraviny“ nakoupili šunku. Následoval je pak po celé trase až do vesnice, kde si jej Obelix teprve všimnul. Obelix se ho, poměrně neúspěšně vzhledem k velikosti, snažil naučit aportovat menhiry, ale i bez této doved-

ASTERIX, OBELIX

Kytara neodmyslitelně patří ke skupině mladých lidí v přírodě

Celodenní soutěž ve vybíjeně dala hráčům pěkně zabrat

Pozemní hokej je jedním z nejoblíbenějších sportů pánů kluků

Totem byl vlastnoručně vyroben účastníky táborového pobytu v minulých letech

nout za mezní čáru. Další rána, další vybitý. Holky, nestůjte tam v hloučku, tak jste snadným cílem,“ nabádá své svěřence k lepší hře jejich vedoucí. Nakonec na jedné straně hřiště zůstává šestnáctiletý Pepe, jehož rána by soupeři mohla urazit hlavu. Pepe však ví, že nemůže do malých dětí tlouct, proto při vybíjení těch menších hází míč spodem tak, aby jim neublížil. Kdo vlastně zvítězil, ani nevíme. Taky je to jedno, důležité je, že se děti dobře bavily, byly celý den v pohybu, vyskákaly se, vykřičely a zážitky si ponесou do nového školního roku.

• • •

Hlavní vedoucí tábora nadprap. Miroslav Blaha slouží na integrovaném operačním středisku hl. m. Prahy, v rámci táborové hry vystupuje jako Majestatix. Dětský tábor v Novém městě na

nosti provázal Idefix naše přátele do všech možných dobrodružství.

Menhir – (z bretonštiny men-kámen a hir-dlouhý) je kamenný blok visle zasazený do země. Vyskytují se po celém světě.

• • •

„Rozchod k večernímu zaměstnání, kdo bere nějaké léky, ať se nezapomene zastavit na ošetřovně,“ končí večerní nástup tábora hlavní vedoucí a děti se rozbíhají k hlavní budově, některé jdou do chatky, ve kterých jsou ubytované.

• • •

Druhý den probíhá na táboře v rámci celotáborové hry soutěž ve vybíjeně. Soutěží jednotlivé skupiny a boje jsou opravdu lité.

„Davide, doběhni pro ten míč. Honzo, nemáš nabito, přehazuj, dobře Aleno, bij! Rána, jeden z kluků protějščí skupiny byl vybit a jde si stoup-

Moravě vede už několik let, proto jsme ho požádali, aby nám řekl k táboru něco bližšího.

„Tábor patří krajskému ředitelství Praha, objekt je účelové zařízení a slouží celoročně pro kurzy, výcvik a školení policistů v rámci Krajského ředitelství Praha. V době prázdnin jsou prostory vyčleněny pro konání táborů. Jarní prázdniny, velikonoce, v říjnu delší víkend. Na letní tábory, na jeden 14denní turnus, se vejde 160 dětí, na krátkodobé pobyty je kapacita 90 dětí s tím, že v létě běží 3 turnusy, takže se tady přes léto vystřídá až 480 dětí.

Jarní tábor běží ve dvou turnusech, jinak v ostatních termínech jen jeden. Pobyt o jarních prázdninách je zde velmi vhodný, protože je poblíž lyžařská sjezdovka s lanovkou a podmínky pro děti jsou ideální. Velikonoce jsou zde nádherné, příroda začíná pučet a zdejší příroda obzvlášť láká k pobytu zde. I podzim tady má své kouzlo, objekt je obklopen břízami, které v podzimním období hrají všemi barvami, a je zde opravdu krásně.

V létě pořádáme nejružnější hry a soutěže, hrajeme celotáborovou hru, letos, jak již bylo řečeno, Asterix a Obelix.

Asterix – malý válečník bystrého rozumu, všemi mastmi mazaný. Bez váhání mu může být svěřeno jakékoli nebezpečné poslání.

Snažíme se, aby se celotáborové hry neopakovaly, minulý rok jsme hráli Monopoly. Hra byla rozdělena podle věku, starší děti nakupovaly firmy, podniky, obchody, mladší zvířátka do zoologické zahrady. Hra se povedla, dětem se moc líbila.

Jediným nedostatkem, který tady je, je menší možnost koupání. Poblíž je sice rybník, který je možné využít, ale v současné době, i když tam koupání není zakázané, tam s dětmi nechodíme, protože je zelený, sinice tam jsou v plném květu a určitě tam žádný rozumný člověk děti nemůže pustit. Když

a děti policistů

Odřená pata je nejčastější příčinou návštěvy táborové ošetrovny

jsou velká vedra, opatrně stříkáme děti hadicí.

Je potřeba, aby každý, kdo dává dítě na tábor, si uvědomil, že to není rekreace, ozdravný pobyt nebo sanatorium, ale že je to opravdický tábor, tzn., že děti mají určitý režim, kterému je potřeba se podřídit. Veškerá činnost i sestavování denního režimu jsou přizpůsobeny dětem. Jak z pohledu hygienických předpisů, tzn. doba spánku, doba odpočinku, tak s ohledem na to, co děti můžou vydržet. Počítáme s tím, že dítě po delší činnosti ztrácí zájem v ní pokračovat, přestane ho to bavit a chce dělat něco jiného. Snažíme se činnost dělit na menší časové úseky a obměňovat je.

Budíček je ráno v 7 hodin, děti se jdou vyčůrat, následuje pět až deseti minutová rozvíčka, žádné posilování, jen cviky na protažení. Hygiena, snídaně, po ní dopolední zaměstnání, oběd, polední klid. Děti chodí do jídelny na dvě etapy, nejprve ty mladší, starší až po nich, těm potom stačí kratší odpočinek v rámci poledního klidu.

Každý den ve 13.45 zasedá táborová rada, kde se schází vedení tábora včetně představitelů jednotlivých oddílů. Tam jim řekneme program, případně jaké máme problémy, děti se k tomu vyjadřují a samy navrhnou program, co by chtěly hrát, co v rámci programu dělat. Pakliže je to možné a nevymyká se to běžnému standardu, snažíme se jim vyhovět.

Po táborové radě je svačina, odpolední zaměstnání, večere, nástup a rozkaz vedoucího tábora, kdy se děti dozvědí, co se bude dělat následující den, kdo má službu, kdo je vedoucí dne, kdo zástupce, případně poznámky k výletu, různá poučení k činnosti, svátky, narozeniny.

Na nástup jdou všichni v maskách ke hře Asterix a Obelix. Každý má masku, kterou si buď vyrobil, nebo případně vypůjčil v divadle. Dětem se to strašně líbí.

Panoramix – Ctihodný vesnický druid, sbírá jmelí a vaří kouzelné lektvary. Jeho největším úspěchem je kouzelný nápoj, který dodává nadlidskou sílu. Panoramix má ovšem

v zásobě ještě i jiné recepty...

Trubadix – je bard. Mínění o jeho talentu se různí. On sám se pokládá za geniálního, všichni ostatní ho pokládají za nemožného. Ale když zrovna nic neříká, je to veselý a oblíbený společník...

Další postavy:

Alfabetix – rybář

Automatix – kovář

Archaix – 110letý stařešina

Gaius Julius Caesar – římský císař

Kleopatra – egyptská panovnice

Rímané – nepřátelé Galů

Paní Archaixová – velmi mladá

manželka Archaixe

Bledulina, manželka Majestatixe

A mnoho dalších...

Po nástupu probíhá večerní zaměstnání do 21 hod. Děti mají možnost se na večerní činnost přihlásit podle svého gusta. Nikdo jim neříká direktivně, že třeba 1. oddíl bude hrát fotbal, třetí bude kreslit atd, protože děti třeba zrovna na takovou činnost nemají chuť. Ve večerním zaměstnání je možné si vybrat – kopanou, vybíjenou, stolní hry, výtvarnou činnost nebo jiný kroužek. Každý den se můžou přihlásit do jiného kroužku. Po 21. hod. následuje večerní hygiena a v půl desáté večerka.

„Rudlo, slyšíš to? Někdo tady dupe.“

„Jo, slyším, kdo to může být?“ šeptá trochu vyděšený dvanáctiletý Ondra kamarádovi při noční táborové hlídce. Chvilku se k sobě kluci tisknou, přemýšlejí, zda zavolat vedoucí, ale přeci nejsou žádná ustrašená mrňata a tak čekají, kdo se z lesa vynoří. Nakonec svítí baterkou kolem sebe, až se v kuželu světla ukáže pěkně velký jezek. „Ten pane umí dupat,“ smějí se kluci a těší se, jak budou dobrodružství vyprávět doma.

„Děti jsou řazené do oddílů podle pohlaví a věku,“ vysvětluje Majestatix a pokračuje. Oddíl 0 je taková příprava, kde jsou děti kolem šesti let, snažíme se pro ně vymyslet speciální činnost. Oddíly 1 až 12 jsou podle stárí s tím, že sudé oddíly jsou chlapci, liché

Krásná Kleopatra předává jedné z tábornic zapomenuté tekuté mýdlo ve sprše

jsou děvčata. V době, kdy se hraje táborová hra, tedy když hrajeme konkrétní etapu, tábor se rozdělí do skupin, ve kterých jsou dohromady jak děvčata a kluci, tak veškeré věkové kategorie. Je to uděláno tak, aby v každé skupině byl stejný počet kluků a stejný počet dívek, aby, co se týče ročníků narození, tam byly zastoupeny všechny ročníky. Jinak by se ty malé děti při soutěžích těžko uplatňovaly. Výhoda je v tom, že si větší děti zvykají na ty malé, pomáhají jim během pobytu v veškerou činnost, dokonce když některé dítě je na výletě unavené, starší ho i nesou na ramenou, starají se o ty malé. Je to vidět např. i při vybíjené, kterou děti rádi hrají. Ti větší, třeba 16 letí kluci mají už pořádnou sílu, ale při hře dávají lehké rány, když je směřují na mrňousky. Učí se tady ohleduplnosti.

Jednotlivé skupiny mají názvy galských vesnic, galských kmenů.

Názvy vesnic, tedy jednotlivých skupin v táboře: Santonie, Carmutie, Arvenie, Gabalie, Lexovie, Lingonie, Xenonie, Reverie, Triktorie, Anevorie, Venetie, Leucie a Helvetik

„Vyrobili si i vlajky jednotlivých kmenů, někteří i plastický plánec vesnice z modelíny, mají vlastní pokřik. To vše vytvářeli společně v prvním týdnu pobytu v táboře.“

Snažíme se, aby jako vedoucí zde byli ti, kteří prošli tábořem jako děti, přes praktikan-ty, a dnes jsou z nich vedoucí, ve většině případů jsou to děti zaměstnanců nebo policistů, doplnění jsou přímo zaměstnanci policie. Výhoda je v tom, že se dobře známe, všichni prošli psychologickými testy a máme tak jistotu, že se k dětem nedostane nikdo, kdo by měl, nedej bůh, nějakou deviaci.

Zdravotní zabezpečení je tady na vysoké úrovni, je zde poměrně rozlehlá ošetrovna, kde je ambulance, pokoje pro zdravotní personál, pokoje pro případně nemocné děti, zvlášť pro děvčata a zvlášť pro kluky, samostatné toalety, sprchy. Jako zdravotníky nabíráme pouze lidi, kteří splňují příslušnou kvalifikaci.

Večerní a ranní hygiena je povinná pro všechny děti i dospělé

Po tolika sportovních zážitcích všem náležitě chutná, obzvláště proto, že zdejší kuchyně je opravdu výborná

jim proviant a oni si za pomoci vedoucích samostatně připravují stravu. Je to pro ně velký zážitek.

Jednou za tábor děláme celodenní výlet, minulý rok jsme byli v Šiklově mlýně, to je country městečko, a protože se nechceme opakovat, letos jsme jeli do Vyškova do Dinoparku, který je spojen se zoologickou zahradou. Dětem se to strašně líbilo, je to zoo domestikovaných zvířat, to znamená že jsou tam koně, krávy, muly, lamy, pštrosi, drůbež atd. Je to pro děti úžasné zajímavé, protože určitě je slon nebo lev zajímavé zvíře, ale děti ho nepotkají. Kdežto domestikovaná zvířata ano. Pak se jelo vláčkem do Dinoparku, kde jdou dinosaurů v životní velikosti, některé modely jsou i pohyblivé, některé vydávají zvuky, což mnohé vyděsilo. V zoo dostávají děti volnost si prohlédnout zvířata podle svého. Mají s sebou balíčky s jídlem a pitím a čas v zoo trávený jim až příliš rychle uteče, právě tak jako celý pobyt na táboře. Tak za rok nashledanou.

Dagmar LINHARTOVÁ
Foto Václav ŠEBEK

Všichni si zde tykají, mobilní telefony jsou povolené i dětem, neboť se domnívám, že nemáme co před rodiči skrývat. Za celou dobu tábora jsme neměli s tímto žádný problém. Děti jsou tady opravdu spokojené, sice nevylučují nějaké to stýskání, ale to hned do druhého dne vždy pomine a je vše v pořádku.

Děti které tady jsou, jsou převážně děti policistů a občanských zaměstnanců policie, poukazy, které se nevyužijí pro tyto děti, se dávají do civilního sektoru, z těch sem jezdí většinou vnuci a vnučky policistů v aktivní službě.

Táborníci drží i hlídky, přes den se nám to zdá zbytečné, ale noční hlídky jsou pro děti velkým zážitkem, je to dobrodružství. Chodí po dvojicích, mají spojení s vedoucím krátkovlnnou vysílačkou. Hlídky vykonávají děti od 6. oddílu nahoru, to znamená zhruba od 11 let. Menší děti nestavíme, pro ty by to mohl být nepříjemný zážitek, asi by se bály. Budí nás často, většinou je vystraší zvuky noci – ježek, sýček, něco přeletí, zašustí.

Při tom množství dětí samozřejmě dochází i k menším úrazům – odřeniny, podvrtnutí, maximálně nějaký ten drobný steh. Docela dost dětí už z domova bere léky, které dostávají podle rozpisu na ošetřovně pod dohledem zdravotního personálu.

Program se snažíme nastavovat podle poča-

sí, přizpůsobujeme ho i operativně podle momentální situace.

Oblíbená je diskotéka, ta ovšem probíhá většinou jen když prší, ne když je hezky, to se snažíme, aby byly děti co nejvíce venku. Pro táborníky pořádáme i výlety.

Děti od 6. oddílu posíláme na 24 hodin na přenocování v přírodě, říkáme tomu bivak. Máme to domluvené v kempu, kde si děti postaví stany, připraví si tábořiště, přivezeme

Jak to všechno v mysli funguje?

Jak myslí druzí?

Proč někdo myslí tak, jak myslí?

Zjistěte to! Kupte a přečtěte si knihu

DIANETIKA

MODERNÍ VĚDA O DUŠEVNÍM ZDRAVÍ
od L. Rona Hubbarda

AKČNÍ CENA: 348 Kč (původní cena 485 Kč)

Objednejte si ji ještě DNES na:

Tel. 608 923 973 • praha@dianetika.cz • www.dianetika.cz
Dianetické centrum Praha, Španělská 2, 120 00 Praha 2

REGENERAČNÍ A KOMPENZAČNÍ CVIČENÍ PRO PŘÍSLUŠNÍKY BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ

CVIČÍME DOMA / 3

Cvik č. 9

Cíl: protažení svalů zadní strany stehna a lýtky

Základní poloha: leh pokrčmo, přednožit pravou nohu, ruce drží ručník přetažený pod pravým chodidlem

Výdech: pomalu propnout koleno do pozi-

tu tahu na zadní straně stehna a lýtky, výdrž 15 s, volně dýchat

Nádech: uvolnit, totéž druhou nohou
Chyby: prohnutí v bedrech, nedostatečně propnuté koleno natažené nohy, zvedání ramen a hlavy od podložky

Opakování: 3krát každou nohou

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 10

Cíl: protažení svalů vnitřní strany stehna

Základní poloha: leh na zádech skrčmo roznožmo, chodidla se dotýkají, dlaně položíme na vnitřní stranu stehen

Výdech: stáhnout hýžděové a břišní svaly, podsadit pánev
Nádech

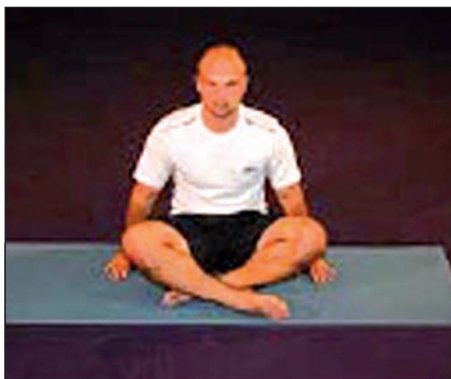
Výdech: pomocí rukou lehce tlačit kolena k zemi až do pocitu tahu na vnitřní straně stehen, výdrž 15 s, volně dýchat

Nádech: uvolnit

Chyby: prohnutí v bedrech

Opakování: 3krát

Frekvence: 1–3krát denně

Cvik č. 11

Cíl: protažení svalů bederní páteře do úklonu

Základní poloha: sed zkřížmo, připazít

Výdech: stáhnout hýžděové a břišní svaly, podsadit pánev

Nádech: vzpazít pravou ruku

Cvik č. 12

Cíl: posílení břišních a hýžděových svalů, uvolnění bederní páteře

Základní poloha: leh pokrčmo mírně roznožný, paže volně podél těla

Výdech: stáhnout hýžděové a břišní svaly, podsadit pánev, přitlačit bederní páteř do podložky, výdrž 5 s

Nádech: zpět do základní polohy

Chyby: nedostatečné podsazení pánve, záklon hlavy, vytažení a oddálení ramen od podložky, nádech při podsazení

Opakování: 10krát

Počet sérií: 1–3

Frekvence: 1–3krát denně

Přípravila Zdravotní pojišťovna MV
ve spolupráci s Ředitelstvím pro řízení
lidských zdrojů Policejního prezidia ČR
a Fakultou tělesné výchovy a sportu
Univerzity Karlovy

- th -

Výdech: úklon vlevo do pocitu tahu na pravé straně trupu, výdrž 15 s, volně dýchat

Nádech: zpět do základní polohy

Chyby: zvedání hýždí z podložky, trup s hlavou není v čelné rovině (rotace trupu, předsunutí a záklon hlavy)

Opakování: 3krát na každou stranu

Frekvence: 1–3krát